

ဆွေဆွေအောင်

ချစ်ချစ် မချစ်ချစ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

မောင်မျိုးစိစဉ်သည်

ကြောင်နှစ်ကောင်
စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၃၂ (မြေညီ) ၃၅လမ်း၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း: ၀၁-၂၅၃၇၂၁၊ ၀၁-၃၈၄၆၁၅

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဆွေဆွေကောင်

ပျစ်ပျစ်ပျစ်ပျစ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမဖြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမဖြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
  - အမျိုးသား ဖြန့်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
  - ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
  - ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် ဟည်ဆောက်ရေး
- စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
  - ချေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
  - ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် ဟည်ဆောက်ရေး
  - နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး
- လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
  - အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
  - မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
  - တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်မှားရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၈၄၀၀၆၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၉၇၁၀၆၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

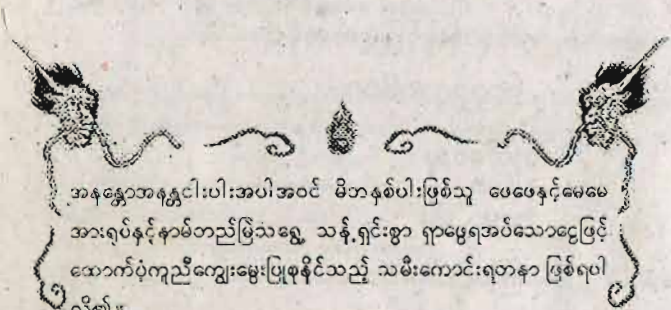
ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ

ဘုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

အနန္တောဘနန္တငါးပါးအပါအဝင် မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သူ ပေဖေနှင့်မေမေ
အားရပ်နှင့်နာမ်တည်ဖြဲသရွေ့ သန့်ရှင်းစွာ ရှာဖွေရအပ်သောငြေဖြင့်
ထောက်ပံ့ကူညီကျွေးမွေးပြုစုနိုင်သည့် သမီးကောင်းရတနာ ဖြစ်ရပါ
လို၏။

ဤဝတ္ထု အမည်၊ ဇာတ်လမ်းနှင့် ဝတ္ထုတွင်းပါ ဇာတ်ကောင်
များသည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုသာဖြစ်ပါသည်။
မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။
တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဆွေဆွေအောင်

အဖေနှင့်အမေ

သားကြီးဇော်တင့် ရိုသေသတိရခြင်းများစွာဖြင့်
စာရေးလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ...

မိသားစုနဲ့ခွဲပြီးမနေခဲ့ဖူးလို့ ခုလိုရပ်ဝေးမြေမှာ
တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့အခါ လွမ်းတဲ့ဝေဒနာ၊ သတိရတဲ့ဝေ
ဒနာကို အဲတော်ခံစားခဲ့ရပါတယ်...

မြို့ကြီးကနေ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကိုဖြောင်းလာ
ခဲ့ရတာ တစ်ကျွန်းအပို ခံရသလိုပါပဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လှိုင်းသံတွေကြားလည်းငိုချင်၊ လှိုင်းလုံးတွေ
မြင်လည်းငိုချင်၊ မိုးပြာပြာရေပြာပြာမြင်လည်းငိုချင် ဖြစ်နေတော့
တာပဲ။

အရင်ကငပလီတို့ချောင်းသာတို့ သွားရဖို့ တွေးပြီးကြို
တင်ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သွားရဖို့လည်းအမြဲ စိတ်ကူးခဲ့
ပြီး ပိုက်ဆံစုရတာလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာပါပဲ။

သွားခါနီးတိုင်း ငွေမလောက်လို့ မိသားစုပြဿနာတစ်
ခုခုပေါ်လို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူး။

ခုတော့ မိသားစုနဲ့နေရသလောက် ဘယ်နေရာမှပျော်စ
ရာမကောင်းဘူးဆိုတာ သိလာရပါပြီ။

စာဖတ်ပြနေသော 'ရဲဝင့်' ၏အသံတွေကတုန်နေပြီး ငို
သံတွေပါလာသလို၊ မျက်ဝန်းထဲတွင်မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။
'ရဲဝင့်' ဖတ်ပြတာကိုနားထောင်နေသော အဘိုးအဘွားများနှင့်
မိသားစုနှစ်ပါးမောင်ငယ် 'ဥာဏ်လင်းဆင့်' တို့အားလုံး မျက်ရည်
စီးကျနေကြပါပြီ။

“ဆက်ဖတ်လေ”

အားလုံးကပြိုင်တူတောင်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ရောက်တဲ့နေ့တည်းက သတိရတိုင်းစားတွေ

ကောက်ကောက်ရေးနေတာ ကြာရင်စာရေးဆရာဖြစ်နိုင်တယ်...
ရေးပြီးသားတွေအထပ်လိုက်ဖြစ်နေပြီ... စာတိုက်ကထည့်ရင်
ကောင်းမလား၊ လေယာဉ်ကွင်းသွားထည့်ရကောင်းမလားလုပ်နေ
တုန်း အခုလူကြိုကောင်းလို့ အရေးပေါ်ကောက်ရေးလိုက်တဲ့စာ
ပဲထည့်ပေးလိုက်တော့တယ်...

လူကြိုကဒီကနေ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းရမှာ... သူ့မွေးရပ်
မြေကတောင်ပေါ်က... ရန်ကုန်မှာအဆောင်နေပြီး ထမင်းဂျိုင်
ဆွဲစားရမှာ... သူ့ရုံးနဲ့ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့နီးလို့ ကျွန်တော်တို့ညီ
အစ်ကိုနေတဲ့အပေါ်ထပ်တစ်ခန်းကို ငှားမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်
တစ်လကိုအခန်းခတစ်သောင်း ထမင်းစရိတ်ကတစ်သောင်းခွဲ
ဆိုတော့ အနည်းဆုံးတစ်သောင်းတော့အမေတို့ပိုသုံးရမှာပဲ...

ထိုစာပိုဒ်ကြောင့် အားလုံး၏မျက်လုံးများက တစ်ခြံထဲ
တွင်ကပ်၍ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဆီ
ရောက်သွားကြသည်။

ထိုအိမ်လေးတွင် အဘိုးအဘွားနှစ်စုံတွဲနှင့် သားကြီးနှစ်
ယောက်သာနေသည်။ အပေါ်ထပ်တွင်လူလေးယောက်တေ
ချောင်ချောင်ချိချိနေနိုင်သည်။ လေးယောက်ဆိုလျှင် ငွေလေး
သောင်းရမည်။ ဒါဆိုသက်ကြီးရွယ်အိုများသော မိသားစုအတွက်

www.burmeseclassic.com

စားစရိတ်နှင့်ဆေးဖိုးဝါးခရနိုင်သည်။

သားကြီး၏အကြံက မဆိုး။

လူများလာလျှင် တစ်အိမ်လုံးကို အဆောင်ဖွင့်လိုက်လျှင် အဘိုးအဘွားတွေကို ဒီဘက်အိမ်ခေါ်ထားလိုက်မည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ 'ဦးကျော်မင်း' ၏ အတွေးဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ... သူစိမ်းယောက်ျားတွေကို ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တင်ထားရမှာဆိုတော့ ရဲဝင့် နေတတ်ထိုင်တတ်ဖို့တော့လိုမယ်နော်...

ထိုစာပိုဒ်ကြောင့် စာဖတ်ပြနေသော 'ခင်ရဲဝင့်' ၏မျက်နှာမှာဖြူရာမှနီ၊ နီရာမှမည်းသွားခဲ့ပြီး...

“အဲဒါ သူများက မနေတတ်မထိုင်တတ်တာ ကြနေတာပဲ... မဖတ်ချင်တော့ဘူးကွာ”

စောစောကဝဲနေသော မျက်ရည်များနေရာတွင် မျက်လုံးနှစ်လုံးကအရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုလည်းချွန်နေအောင်စုထားပါသည်။

“ကဲ ညည်းမဖတ်ချင်ရင် အငယ်ကောင်ဖတ်စမ်းကွာ”

'ရဲဝင့်' က စာအထပ်လိုက်ကို မောင်ငယ်လက်ထဲထိုးထည့်ပြီး ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် မနီးမဝေးတွင်သွားထိုင်နေပါ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။

ဖြစ်နိုင်ရင်မိန်း ကလေးဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်စေချင်တာ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်ပြောင်းရင် ကိုးလို့ကန့်လန့်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ယောက်ျားတွေဆိုတော့ ပစိပစပ်မများဘူး... ငြိချင်းငြိလည်းကိုယ့်နမကအနည်းဆုံး ပညာတတ်ဘွဲ့ ရအလုပ်လက်ရှိနဲ့ တော့ငြိနိုင်မှာလေ...

အားလုံးမျက်လုံးက 'ရဲဝင့်' ဆီ စုပြုကျရောက်လာသဖြင့် 'ရဲဝင့်' စုပုပ်ထားမိသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အစ်ကိုငယ် 'ကိုညိုမြင့်' ထံမှလူကြိုရောက်လာပြန်သည်။

သည်တစ်ခါဖခင်ဖြစ်သူက မျက်မှန်သွားရှာတပ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဖတ်နေသည်။ ဖတ်ရင်း 'ရဲဝင့်' ကိုလှမ်းကြည့်သေးသည်။ သည်တစ်ယောက်ကလည်း ဘာတွေရေးထားပြန်ပြီမသိ။

ဖခင်ကဖတ်ပြီး ဝတ်ထားသောအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲထည့်ထားသဖြင့် ဖတ်ခွင့်မရသေး။

“အင်း သားကြီးနှစ်ယောက်က ပညာတတ်ဘွဲ့ ရတော့မို့တော့ အကြံဉာဏ်လည်းတူကြတယ်... သူတို့လစာကိုမိတ်ဆက်ပုံနိုင်သေးလို့ အိမ်မှာဝင်ငွေရနိုင်အောင် ကြံဖန်ပြီးစိုက်ကူးနိုင်ကြ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

တယ်... အဝေးကနေတောင် လူရှာပေးလိုက်ကြသေးတယ်”

“ညိုမြင့်’ လွတ်လိုက်တဲ့လူက မိန်းမတွေနဲ့တရံင်းတနီးခင်ခင်မင်မင်မနေချင်ဘူးဆိုတော့ သည်မှာထားလိုဖြစ်ပါ့မလားရှင်... ရှင်သမီးက မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့.”

“ဒါတော့ မင်းဆုံးမပေါ့ကွာ... အရွယ်လည်းငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး... ဆယ်တန်းတောင်တစ်ခါကျထားပြီးပြီ... သူ့သူငယ်ချင်းတွေ တက္ကသိုလ်တောင်တက်နေကြပြီ”

ထိုစကားကြောင့်နီးနားထောင်နေသော ‘ရဲဝင့်’ ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါပြီ။

“‘ရဲဝင့်’ က ရုပ်ကလေးရှိတော့ ကြိုက်မယ့်လူလက်ထပ်ချင်တဲ့လူပေါ်လာမှာပါလေ”

“ရုပ်က ချက်စားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးကွ ... ခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေးတွေထက်ကို တွက်တတ်ချက်တတ်ကြတယ်... ရုပ်လည်းချောမှ ပညာလည်းတတ်မှ ကျောထောက်နောက်ခံလည်း ကောင်းမှဆိုပြီး ရွေးတတ်ကြတယ်... မင်းသမီးက ရုပ်ကလေးကြည့်ကောင်းတာပဲရှိတယ် စာကလည်းမတော် မဝတ်တတ်မစားတတ် ကိုယ်လုံးကလည်း အချိုးမကျနဲ့.”

‘ရဲဝင့်’ အသံကုန်ဟစ်အော်ပြီး အဖေ့ကိုချေပပစ်လိုက်

ချင်ပါသည်။ မိမိကိုအဖေအထင်သေးသည့်စကားတွေ ပြောခဲ့တာများပြီ။ ‘ရဲဝင့်’ လူမှန်းသိတတ်စ၊ လူကြီးတွေပြောစကားကိုခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတတ်သည့်အရွယ်တည်းက အဖေအထင်သေးစကားတွေကို ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။

“သားယောက်ျားလေး အယောက်တစ်ရာမွေးလည်း ပူစရာမလိုဘူး... သမီးတ င်ယောက်မွေးလာတော့ တွေးပူတယ်ကွာပညာတတ်ဖြစ်ပြီး သူ့ခြေထောက်ပေါ်သူရပ်တည်နိုင် ရှာနိုင်ဖွေနိုင်ရင်တော့ ဘာအရေးလဲ... လင်ယူပြီးလင်ကပစ်သွားလည်းသူ့ဝမ်းစာသူ ရှာဖွေစားနိုင်တယ်... လင်ကောင်းရရင်လည်း အရေးမကြီးဘူး”

“ရှင်ကလည်း ကျွန်မသမီးငယ်ငယ်လေး ရှိပါသေးတယ် ဘယ်နယ့် ယောက်ျားအကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ငါ စိတ်ပူလို့ပြောတာပါကွာ... သားတွေမွေးတုန်းက ငါ စိတ်လုံးဝမပူခဲ့ဖူးဘူး... ဒီလိုအတွေးမဝင်ခဲ့ဖူးဘူး... သိတယ်မဟုတ်လား မိကောင်းဖခင်သားသမီးဖြစ်ပြီး ပျက်စီးသွားတာတွေကရှိနေတာလေ”

“ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့တော်... မိန်းကလေးမွေးတိုင်းပျက်စီးမှာကျနေတာပဲ... ကျုပ်သမီးလေးကို မဦးမချွတ်ပြောပါနဲ့.”

www.burmeseclassic.com

အဖေစိတ်ပျက်သလို အထင်သေးစကားပြောတိုင်း အမေက 'ရဲဝင့်' ကိုပွေဖက်နမ်းရှုံ့ပြီး ကာကွယ်ပြောတတ်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်သည့်အချိန်တုန်းက 'ရဲဝင့်' ရှုံးသဖြင့် အဖေ့ပါးစပ်မှ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလိုတပြစ် တောက်တောက်ပြောနေသည့် ဆူသံပူသံအပြစ်တင်သံများသည် နားတွေပူပြီး ထူနေသည်အထိ တစ်နေ့ကုန်ကြားနေရသည်။ ည အိပ်ယာဝင်လည်းကြားနေရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ လည်းကြားနေရသည်။ တစ်နေ့တစ်ရက်မဟုတ်၊ တစ်ပတ်မဟုတ် တစ်လမဟုတ်။ အဖေ့မျက်နှာက 'ရဲဝင့်' ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး အထင်သေးသလို စိတ်ပျက်သလိုဖြစ် သွားတတ်သည်။

ပြေးစရာမြေကလည်းမရှိ။ သွားစရာနေရာကလည်းမရှိ သဖြင့် ဖခင်၏ဆူသံပူသံအထင်သေးသံများကို နားထောင်နေခဲ့ ရသည်။

"သူများတွေစာမေးပွဲကျရင် တစ်ခါတည်းလင်နောက် လိုက်ပြေးကြရော ခိုးရာလိုက်ပြေးကြရော... မင်း၊ သမီးကျတော့ ခေါ်မယ့်လူလည်းမရှိဘူးထင်ပါရဲ့... ယောက်ျားရောရပါ့မလား မသိပါဘူး"

ထိုစကားမျိုးပြောသောဖခင်ကို 'ရဲဝင့်' အရမ်းအံ့ဩသွား မိသည်။ ဖခင်အရင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။ အဘွားကိုသွားပြောပြပြီး နာကြည်းစွာဖြင့် အိမ်ကထွက်သွားဖို့ပြင်ဆင်နေမိသည်။

"ကိုယ့်အဖေဆူတာများ အဆန်းလုပ်လို့အေ... ကိုယ့် အိမ်လောက် ဘယ်မှာမှမလုံခြုံဘူးငါ့ မြေးရဲ့... သူ့အထင်သေး တယ်ထင်ရင် အထင်ကြီးလာအောင် ကြိုးစားပြပေါ့"

"အဘွားမြင်တဲ့အတိုင်းပြောစမ်းပါ... 'ရဲဝင့်' ကိုကြိုက် မယ့်လူယူမယ့်လူ မရှိနိုင်တော့ဘူးလား"

မျက်ရည်သုတ်ရင်း ဒေါသတကြီးမေးနေသော 'ရဲဝင့်' ၏မျက်နှာကို အဘွားဖြစ်သူကသေချာစိုက်ကြည့်ရင်း...

"ဘာလို့မရှိရမှာလည်းအေ... လင်မှတစ်ယောက်တောင် မဟုတ်ဘူး ဆယ်ယောက်လောက်ရနိုင်တယ်"

"ဟွန်း ယူကိုယူပြလိုက်ဦးမယ်"

အတိုင်အဖောက်ညီစွာပြောနေသော မြေးအဘွားနှစ် ယောက်၏စကားကို 'ဦးကျော်' က ကောင်းစွာကြားလိုက်ရသဖြင့်

"အမေကလည်းဗျာ... အမေ့မြေးကနဂိုတည်းကမှ ရာလုပ်တတ်တဲ့အထဲ အမေက ဘာတွေလျှောက်မြှောက်ပြီးနေရ တာလဲ"

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့ ငါပြောတာမမှန်ဘူးလား သူ့အမေနှင့်မိန်းမတောင် မလှဘဲနဲ့ မင်းကငမ်းငမ်းတက်ကြိုက်ခဲ့သေးတာ... ငါ့မြေးကသူ့ ထက်အဆတစ်ရာလှတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ချွေးမဖြစ်သူ ‘မခင်ဝင်း’ စိတ်ကောက် ပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဟဲ့ငါ့သမီးက ရုပ်မလှပေမယ့်စိတ်လှတယ်... ညည်း သားသာ ရုပ်ချောပြီးစိတ်ပုပ်တာ... သမီးအရင်းကိုတောင် မသဒ္ဓါ တာ မကြင်နာတာ အထင်သေးတာ”

ပြဿနာက မုန့်လုံးစက္ကူကပ်ကုန်သည်။

ထိုပြဿနာကြောင့် တစ်လလောက်မခေါ်ကြ၊မပြောကြ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ရှောင်ကြ၊ ချက်ဖို့၊ပြုတ်ဖို့ကပ်နေကြ သဖြင့် အမြဲထမင်းစားနောက်ကျရသည်။

နောက်ဆုံး ‘ကိုကျော်’ ကားတိုက်ခံရပြီး ဆေးရုံရောက်မှ အားလုံးပြန်တည့်သွားကြသည်။

ကားတိုက်ခံရတာကိုပင် ကံကောင်းသည်ဟု ပြောရမလို ဖြစ်နေသည်။ ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရသော်လည်း ကား ပိုင်ရှင်က အကြောက်လွန်ပြီး ရဲမတိုင်ရန်မျက်နှာချိုသွေးနေတော့ သည်။

ငွေနှစ်သိန်းနှင့်စားစရာ အခြောက်အခြမ်း မုန့်၊မျိုးစုံကို ခေါက်တုံ့၊ခေါက်ပြန်လာပေးနေတော့သည်။

ထိုငွေထဲမှ မိအိုဖအိုနှစ်စုံတွဲနှင့် သားငယ်သမီးငယ်တို့ကို ကြိုက်ရာဝယ်ဖို့ နှစ်သောင်းစီပေးသောအခါ မည်သူမျှမယူကြ။

အသက်နှင့်ရင်းပြီးရထားသောငွေဖြစ်သဖြင့် မသုံးရက် ကြာဟုဆိုသဖြင့်၊ ယခုအဆောင်ဖွင့်မည်ဆိုတော့ လိုအပ်သည့်အိမ် ထောင်ပရိဘောဂလေးများ ဝယ်ထည့်မည်။ ဆေးသုတ်ပေးလိုက် မည်။

လဆန်းပိုင်းတွင်အဆောင်နေဖို့ ရောက်လာကြသည်။

ပထမတစ်ယောက်က အသားညိုညို၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့် သန်မာသောဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသဖြင့် အဝတ်တိုက် သည့်ဘရပ်ရှ်နှင့်တူနေသည်။

မျက်လုံးများကနက်မှောင်ပြီး မျက်ခုံးကိုတွန့်၍ကြည့် တတ်သည်။ တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ခြံလုံးကို စူးစမ်းသောမျက်လုံးများ ဖြင့် လိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ‘ရဲဝင့်’ တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ချောင်းနေသည့်အပေါက်ကို လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် မလုံမလဲဖြစ်

ပြီး ဇက်ကလေးများပုထားမိကြသည်။ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချမိကြ သည်။

အမှန်တော့ထိုလူကြည့်ခြင်းက ပြကွဒိန်ထဲက ‘ထက် ထက်မိုးဦး’ ၏မျက်နှာကိုဖြစ်သည်။ ‘ရဲဝင့်’ က ‘ထက်ထက်မိုးဦး’ ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အပေါက်လေးများဖောက်၍ ဧည့်သည်လာ လျှင်ချောင်းကြည့်နေကြ။ ဖခင်ဖြစ်သူသိလျှင် အရိုက်ခံရမည်စိုး ၍ အတွင်းဘက်သုံးထပ်သားတွင် ပြကွဒိန်တစ်ခုထပ်ချိတ်ထား ခဲ့သည်။ ဧည့်သည်လာမှထိုပြကွဒိန်ကို ဖယ်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကလေးပေါက်စနတွေဘာတွေ ရှိလား ဦးလေး”

“မရှိဘူးကွ... အငယ်ဆုံးတောင် ဆယ်တန်းရောက်နေ ပြီ ဘာလို့ မေးတာလဲ”

“ဪ ကျွန်တော်က အလုပ်မသွားခင်ရယ် ညဆယ့်နှစ် နာရီလောက်အထိ စာဖတ်စာရေးလုပ်လို့ပါ... ကလေးတွေဘာ တွေရှိရင် ငိုသံတွေဘာတွေကြားရမှာကြောက်လို့ပါ... ကျွန်တော် အခန်းထဲလာပြီး စာအုပ်တွေဘာတွေလာဆော့မှာစိုးလို့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် ‘ရဲဝင့်’ က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ရွံ့ပြီး...

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ ကလေးငိုသံမကြားချင်ဖူးဟို တယ်မှာသွားနေပါတော့လား... လူပုံကိုကမုန်းစရာဖြစ်စစ်သား

www.burmeseclassic.com

လူထွက်လိုလို ဘုန်းကြီးလူထွက်လိုလိုနဲ့ သည်လောက်တောင် ကြီးကျယ်တာ သူမရှိရင်သူ့ အခန်းထဲ သွားကိုဝင်ကြည့်ဦးမယ်”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ အဖေရိုက်လိမ့်မယ်လေ... ပြီးတော့ ဒါကအိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကိစ္စလည်းဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ အဖေနဲ့တိုင် ပြောရင် အရိုက်ခံရမှာသေချာတယ်”

“နင်မလိုက်ချင်နေခဲ့ပေါ့... ငါဖါသာငါသွားမယ်”

“မဝင့်' ကတော့ခက်တော့တာပဲ... ဒါကြောင့်ဖေဖေနဲ့ ဖတည့်တာ”

“နင်ပဲမတည့်အောင်နေ... ဖေဖေမသိအောင်သွားမှာ ပေါ့”

အဖေကစဉ်းသည်ကို ဟိုဘက်အိမ်ဘက်ခေါ်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုစဉ်းသည်ကိုအဆောင်အပေါ်ထပ်သွားပြနေစဉ် ‘ရဲဝင့်’ တို့အိမ်ဘက်သို့ လူတစ်ယောက်တက်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။

အို အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဖြူဖြူသန့်သန့်နှင့် မျက်လုံးမျက်ခုံး နှာခေါင်းတွေကလည်း မင်းသားလိုထင်းနေသည်။

“ဒီအိမ်က ‘ကိုဇော်တင့်’ တို့အိမ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကိုယ်က သူလွတ်လိုက်တဲ့အဆောင်နေမယ့်လူလေ... ကိုယ့်နာမည်က ‘တင်မောင်သန့်’ လို့ခေါ်တယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ရှင် ထိုင်ပါနော်... အမေ့ကိုခေါ်ပေးမယ်နော်”

လူနှစ်ယောက်ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပထမလူကချောချင်လျှက်နှင့် မျက်နှာထားတင်းပြီး စကားပြောမချိုသာသဖြင့် လူမိုက်လူဆိုးလူကြမ်းကြီးဟုမြင်နိုင်ပြီး၊ ဒုတိယလူကတော့ နဂိုချောရသည့်အထဲ မျက်လုံးရောမျက်နှာရောပြီးနေပြီး အပြောအဆိုက ယဉ်ကျေးချိုသာလွန်းသဖြင့် နဂိုချောတာထက် ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ခြေချောင်းလက်ချောင်းများကလည်း ဖြူဖွေးသန့်ပြန့်နေသည်။

“ဒါက ‘ကိုဇော်တင့်’ ပေးလိုက်တာ... ဒါကတော့ ကျွန်တော်ပေးတာပါ”

“ဪ အားနာစရာကွယ်... ငါ့တူပဲပြန်ယူထားလိုက်ပါ သားကြီးပေးတာပဲ ယူထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ယူပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော်ကလည်းဒီအိမ်မှာပဲနေမင်းလခပေးစားမှာဆိုတော့ ဒီပစ္စည်းတွေယူထားလည်း အိမ်ပိုင်ဖြစ်နေ

www.burmeseclassic.com

မှာလေ”

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်ပထမလူတို့ ခြံတွင် နှုတ်ဆက်နေတာ ကိုမြင်ရသဖြင့် ‘ရဲဝင့်’ အိမ်ရှေ့မထွက်ဝံ့တော့ပါ။

“ဒါ သားကြီး လွတ်လိုက်တာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ... ကျွန်တော်တို့ရုံးက နောက်ထပ်နှစ် ယောက်ထပ်လာစရာရှိသေးတယ်... နေရာထိုင်ခင်း အဆင်သင့် ဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းလာခဲ့ချင်တယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုလည်း မောင်ရင်လိုက်ကြည့်လေ လို တာထပ်ဖြည့်ပေးမယ်”

ဖခင်ကအဆောင်ဘက် ခေါ်သွားခဲ့ပြီ။

အမေ့မျက်နှာက ပြုံးရွှင်နေပါသည်။

ကိုကြီး ပေးလိုက်သော ငါးခြောက်မျိုးစုံနှင့် ပုစွန်ခြောက် များ၏တန်ဖိုးကမနည်းသလို အဆောင်လာနေသူ ‘ကိုတင်မောင် သန့်’ ၏ငါးခြောက်နှင့်ပုစွန်ခြောက်၏တန်ဖိုးကလည်း ဆတူ လောက်ရှိသည်။

“အားလုံးဆယ်ယောက်လောက်တော့ ကောင်းကောင်း ဆန့်တယ်... အခန်းကနှစ်ခန်းပဲရှိတော့ ကျန်တဲ့ရှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရှစ်ထောင်ပဲယူမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

အဖေကလည်း ကျေနပ်သောအသံကြီးဖြင့်ပြောခြင်းဖြစ် သည်။

“ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း ကိုယ့်အခန်းနဲ့ ကိုယ်နေချင် တယ်ဆိုရင်ကော”

“နောက်တော့ အခန်းကာပေးလိုက်တာပေါ့... ငွေနှစ် ထောင်သက်သာလို့ ကျေနပ်ချင်လည်းကျေနပ်သွားကြမှာပါ... အေး ထမင်းလခပေးစားတာဆိုတော့ သူများတွေဘယ်လိုချက်ပြီး ဘယ်လိုကျွေးတယ် ထည့်တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းကြည့်ဦး... မင်းက ကပ်စေးနည်းတော့ ဟင်းထည့်တာနည်းလို့ဆိုပြီး မစားဘဲနေဦး မယ်... သူများဆီသွားစားနေဦးမယ်”

“စိတ်ချပါတော်... ကိုယ့်ထမင်းအိုး ဘယ်ခွဲပါ့မလဲ”

“မင်း သားနဲ့သမီးကိုလည်း အဆောင်သားတွေအတွက် ဖယ်ထားတဲ့ဟင်းကို မထိနဲ့လို့မှာထားဦး”

‘ရဲဝင့်’ က မျက်နှာကိုမဲ့၍ စိတ်ထဲမှပြန်ပြောပါသည်။

“ဟွန်း တို့တောင်မတို့ဘူးစိတ်ချ”

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောပြောင်းချလာသူက မလူ။

“ဟဲ့ ဟိုမှာပစ္စည်းတွေသွားကူသယ်ပေးချက်ပါဦး”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

“နင်သွားလေ အဖေကငါ့ကို အဲ့ဒီဘက်နဲ့ မပတ်သက်ရဘူးလို့ ပြောထားတာပဲ”

“ဒါဆိုလုံးဝမသွားဘူးလို့ ကတိပေးမလား”

“ကဲပါ စကားနိုင်လုမနေစမ်းပါနဲ့... သွားပါတော့”

‘ဉာဏ်လင်းဆင့်’ က ဖင်လေးလိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ကိုဘေးကားပြီး ပြေးသွားခဲ့ပြီ။

အနားရောက်လာသော ‘လင်းဆင့်’ ကို ‘ညီထွန်း’ ကမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ရင်း...

“မင်းကဘယ်သူလဲ... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုအမေကလွှတ်လိုက်လို့... ပစ္စည်းလာကူသယ်ပေးတာပါ”

“ရတယ် ရတယ် ငါ့ဖါသာသယ်မယ်”

“ရပါတယ်”

‘လင်းဆင့်’ က သံသေတ္တာဆိုလျှင်လေးမှန်းသိ၍ ကြိမ်ခြင်းတောင်းကိုသာဆွဲသည်။ သို့သော်လေးလွန်း၍ ရွှေတောင်မရွေ။

‘ကိုညီထွန်း’ နောက်တစ်ခေါက်သယ်ဖို့ ပြန်လျှောက်လာနေတာမြင်သဖြင့်၊ သေးသေးမွှားမွှားတိုတိုထွာထွာလေးများကိုသာ စုပြုံကောက်ကိုင်လာခဲ့သည်။

‘ညီထွန်း’ က ‘လင်းဆင့်’ ၏ မျက်နှာကိုအကဲခတ်သလို တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း အထက်အောက်အပြန်အလှန်ကြည့်ပြီး...

“အဲ့ဒါကိုဝရံတာမှာထားပြီး သံသေတ္တာပဲလာကူသယ်ပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သံသေတ္တာလက်ကိုင်နဲ့ဖက်ကို တစ်ဖက်စီကိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ‘လင်းဆင့်’ ဘက်မှကောင်းစွာ မ၊မနိုင်သဖြင့်...

“မ၊လေကွာ”

ရှိသမျှခွန်အားဖြင့် မလိုက်ပါသည်။

ခဏတော့မြောက်တက်သွားပြီး တစ်ပေခန့် ရှေ့တို့ သွားပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်ပြန်ကျသွားသဖြင့်...

“သွားကွာ သွားတော့”

ပါးစပ်ကဖွင့်မပြောသော်လည်း မိမိကိုစိတ်ထဲမှ ဂန့်ဂန့်ဆိုခေါ်နေကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ယုံနှင့်သိပါသည်။

သူတို့အဆင်မပြေဖြစ်နေမှန်းသိ၍ မိခင်ဘုရင့်တောင်း

ပြီး 'ရဲဝင့်' လာကူသယ်ပေးဖို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

'ရဲဝင့်' ကိုမြင်သောအခါ တစ္ဆေသရဲကို မြင်ရသလိုပြု။
ပြုပြီးပြီလှမ်းကြည့်ပြီး...

“မင်းဘယ်သူလဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သံသေတ္တာလက်ကိုင်ကို ဆွဲထားသော 'ရဲဝင့်' က...

“ကူသယ်ပေးမလို့လေ... အိမ်ရှင်ရဲ့ သမီးပါ”

“ဟာ ဟိုကောင်တောင်မှ မနိုင်တာ ရတယ် သွားတော့ သွားတော့”

မျက်နှာထိမျက်နှာထားဖြင့်လူကို အဖက်မတန်သလို မောင်းထုတ်နေသဖြင့် နဂိုတည်းကပေကတ်ကတ်နိုင်လှသော 'ရဲဝင့်' ကလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ပြန်ကြည့်ရင်း...

“မှောင်းထုတ်စရာမလိုပါဘူးနော်... ဒါ 'ရဲဝင့်' တို့ခြံပဲ စေတနာနဲ့ လာကူပေးတာကို ဝေဒနာဖြစ်အောင်မလုပ်နဲ့လေ”

ရှက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်တို့ကြောင့် 'ရဲဝင့်' ၏ ဖြူဝင်းသောအသားမှာ နီရဲနေပြီး၊ မျက်လုံးနက်နက်များက အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေပါသည်။ အသံကတုန်ပြီးစူးရှနေသလို လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားသောပုံစံက ဆွဲထိုးချင်စိတ်ကို မြို့သိပ်ထားသည့် သဘောမျိုးရှိနေသည်။

ထိုဟန်ထိုမာန်တွေကိုကြည့်ပြီး 'ညီထွန်း' ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ...

“မင်းတို့ခြံဆိုပေမယ့် ငါကအဆောင်ဖွင့်ထားလို့လာခွင့်နေခွင့်ရှိတဲ့လူလေ... အဆောင်တွေအများကြီးရှိတာတောင် 'ညီမြင့်' မျက်နှာနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာ... 'ညီမြင့်' ကမှာလိုက်ပြီးသား မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို တတ်နိုင်သလောက် ခွင့်လွှတ်သည်ခံပေးဖို့”

ထိုစကားကြောင့် 'ရဲဝင့်' ဒေါကန်သွားပြီး...

“အစ်ကိုလုပ်တဲ့လူကိုက ကိုယ့်အိမ်ကညီနဲ့နမကိုအထင်သေးအောင်ပြောလွှတ်မှတော့ ဘယ်သူစိမ်းကအထင်ကြီးတော့မှာလဲ... လာခဲ့စမ်း 'လင်းဆင့်'... စေတနာနဲ့လာကူတာကိုရန်လုပ်နေမှတော့ ဒီလူသစ်ပင်ပိလည်းလာမပေးစရာမလိုဘူး... ကားကြိတ်သွားလည်း သနားစရာမလိုဘူး လာ”

မောင်ဖြစ်သူလက်ကိုဆောင့်ဆွဲရင်း 'ညီထွန်း' ကိုရှိသမျှ ပါဝါစွမ်းအားနှင့်မျက်စောင်းထိုးပြီးထွက်သွားခဲ့သော 'ရဲဝင့်' ၏ ပုံစံကို 'ညီထွန်း' စိတ်ပျက်သလိုလို လှောင်သလိုလို ရယ်တုန်ကျမျက်နှာဖြင့်ခေါင်းခါရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ယောက်တည်းလည်းမနိုင်သဖြင့် သေတ္တာနှင့်

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

ထင်းရှူးသေတ္တာကိုဖွင့်၍ နည်းနည်းခြင်းသယ်ရတော့သည်။

“ဒီလူသေတ္တာထဲမှာလည်း စာအုပ်တွေကြီးပဲ... အဝတ် အစားလည်းဘာမှမပါဘူး... အားလုံးပေါင်းမှ ပုဆိုးဆယ်ထည်နဲ့ အင်္ကျီလေးငါးထည်ပဲ ရှိသလိုပဲ”

‘လင်းဆင့်’ က ပြုတင်းပေါက်မှချောင်းကြည့်ရင်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အရေးလုပ်ပြီးကြည့်မနေနဲ့... အဖက်မလုပ်နဲ့”

ထိုစဉ်အဆောင်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးထိုးစိုက်လာပြီး အမျိုးသားသုံးဦးဆင်းလာသည်။ ပစ္စည်းတွေချနေသဖြင့် သေချာကြည့်သောအခါ...

“ဟယ် ‘ကိုတင်မောင်သန့်’ ပဲ... ပစ္စည်းတွေကလည်း အများကြီးပဲ လာ လာ ငါတို့ သွားဝိုင်းကူသယ်ပေးရအောင်”

မောင်ဖြစ်သူကိုလက်ဆွဲ၍ ပြေးဆင်းသွားခဲ့ပြီ။ တားမြစ်ချိန်ပင်မရလိုက်တော့။

“နေပါစေညီမလေးရယ်... ပစ္စည်းတွေကလေးတယ်ကွ”

“ရပါတယ် ဝိုင်းမရင်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ပြီးရင်မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရယ်... တစ်ခြံတည်းလာနေတဲ့ ကိုယ့်

ဆွေဆွေအောင်

အစ်ကိုပဲဟာ”

ထိုစကားကြောင့် ‘တင်မောင်သန့်’ က နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးပြရင်း...

“ဒီမှာအစ်ကိုတစ်ယောက် ထပ်တိုးပြီနော်... ‘ထွန်းမြင့်’ လို့ခေါ်တယ်... မော်လမြိုင်က နက်ဖြန်နှစ်ယောက်ထပ်တိုးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ‘ရဲဝင့်’ တို့တတ်နိုင်တာဆို လုပ်ပေးပါမယ်... ညီမအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခိုင်းနိုင်ပါတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ မခိုင်းရက်ပါဘူး”

‘ထွန်းမြင့်’ က ရယ်ရယ်မောမောပြောခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရဲဝင့်’ တို့မောင်နှမက သေတ္တာနှစ်လုံးနှင့် ခြင်းတောင်းများ တိုလီမုတ်စများကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်တက်လိုက်ဆင်းလိုက်လုပ်ရင်း တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း သယ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်ခိုးပေါ်ကိုလည်း ရောက်သည်။

ပထမတစ်ခေါက်တက်နေစဉ်က ‘ကိုညီထွန်း’ ၏တံခါးပွင့်နေပါသော်လည်း နောက်တစ်ခေါက်တက်သောအခါ တံခါးပိတ်ထားကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် ‘ရဲဝင့်’ က မျက်နှာကိုမဲ့ပစ်မိတ်သည်။

“အဝတ်လျှော်ချင်ရင် စုထားကြလေ... များရက်တစ်ခါ

www.burmeseclassic.com

လာလျှော်တဲ့အဒေါ်ကြီး ရှိတယ်... မီးပူလည်းတိုက်ပေးတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ စနေတနင်္ဂနွေကျရင်တော့ အဲဒီအဒေါ်ကြီး နဲ့တွေ့ချင်တယ်... ဘယ်လိုလျှော်ခယူသလဲ မီးပူတိုက်ခယူသလဲ မေးရအောင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ‘ရဲဝင့်’ ပြောပေးထားမယ်... ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ... ‘ရဲဝင့်’ တို့သွားတော့မယ်”

“ရပြီကွ... လိုတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေရှိရင်တော့ လာငှားဦးမယ်... ဥပမာ တူတို့ ပလာယာတို့ ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

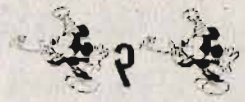
‘ရဲဝင့်’ တို့ လှေကားထစ်မှဆင်းနေစဉ်...

“နေဦးကွ မုန့်ဖိုးယူသွားကြဦး”

“ဟာ မဟုတ်တာ မယူပါဘူး”

“ဒါဆိုညကျရင် မုန့်တစ်ခုခုဝယ်လာပေးမယ်”

“မဝယ်ပါနဲ့ အဖေဆွေမှာစိုးလို့ပါ”

‘တင်မောင်သန့်’ နှင့်ပတ်သက်ပြီး ထပ်ရောက်လာသည့် ‘ထွန်းမြင့်ဦး’ နှင့်အပေါင်းအပါသုံးယောက်သည် အလွန်စကားများပြီး သီချင်းကိုလည်း ရုတ်တရက် အော်ဆိုတတ်သလို၊ ပါးစပ်ကသမ်းရင်လည်း ရုတ်တရက်အကျယ်ကြီးအော်သမ်းတတ်သဖြင့် အခန်းအောင်းပြီး စာရေးစာဖတ်လုပ်တတ်သော ‘ညီထွန်း’ တစ်ယောက် လန့်ပြီးတုန်သွားစမြဲ။

နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ပိုဆိုးလာသည်။ ဂုဏ်အာဇာတဒေါင်ဒေါင်တီးလာသည်။

ညတစ်နာရီကျော်သည်အထိ တီးတာကိုတော့ခွင့်မလွှတ်ချင်။

“သူငယ်ချင်းတို့ဆယ်တစ်နာရီကျော်ရင် မင်းတို့အသံရော ဂစ်တာသံရောရပ်ဖို့ ငါတောင်းဆိုချင်တယ်”

‘တင်မောင်သန့်’ ကလည်း ဝင်တောင်းပန်သည်။

“ဟုတ်သားပဲကွ ဟိုဘက်အိမ်မှာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေလည်းရှိတယ်... သိပ်ညဉ့်နက်အောင်တော့ မတီးကြနဲ့လေ”

“အင်း ငါ့တို့လည်းဒီဂစ်တာကြောင့် ပြောင်းခဲ့ရတဲ့ အဆောင်ပေါင်းလည်းတစ်ဒါဇင်မကတော့ဘူး... ဒီကျမှပိုဆိုးသွားပြီ... တစ်နာရီလျော့သွားပြီ ဟိုမှာကဆယ့်နှစ်နာရီအထိတီးခွင့်ရတယ်ကွ”

“ပြန်ပြောင်းမလား”

‘သန်းဌေး’ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမှာကငွေနှစ်ထောင်သက်သာပြီး ခြံလေးဝင်းလေးနဲ့ဆိုတော့ အသက်ရှူရတာပိုဝသလားလို့... ပြီးတော့ဆေးပေးမီးယူလုပ်မယ့်သူလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ရှိနေတော့ မပြောင်းချင်တော့ပါဘူးကွာ”

‘ဝင်းစိုး’ စကားကြောင့် အခန်းထဲမှ ‘ညီထွန်း’ မျက်မှောင်

ကြုတ်သွားသလို ‘တင်မောင်သန့်’ ကလည်းအဓိပ္ပာယ်မပေါက်သဖြင့်...

“ဘာလဲကွ ဆေးပေးမီးယူနှစ်ယောက်ဆိုတာ”

“ဟာ ‘ရဲဝင့်’ နဲ့ ‘လင်းဆင့်’ လေ”

‘လင်းဆင့်’ ပုံစံမျိုးခြေကားယားလက်ကားယားဖြင့် ခါရမ်းပြီးလျှောက်ပြနေသဖြင့် ‘တင်မောင်သန့်’ နှင့် ကျန်လူများနှစ်ဦးကစွာရယ်မိကြပါတော့သည်။

“ကောင်မလေးက ဂစ်တာတီးသင်ပေးခိုင်းနေတယ် ... အသံလေးကလည်းကောင်းတော့ ကောင်းကောင်းမြေတောင်မြှောက်ပေးမယ့်လူရှိရင် ကျော်ကြားမယ့်ပုံပဲ”

“သွားမလုပ်နဲ့ သွားမရောနဲ့... သူ့အဖေမျက်နှာကသိပ်တင်းတာ... သူ့အဖေရှိတဲ့အချိန်ဆို မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး အရိပ်အယောင်တောင်ပြဝံ့လို့လား”

“ငါတို့လိုကောင်တွေနဲ့ မနီးစပ်စေချင်ရအောင်သူ့သမီးကဖြင့် ဗူးသီးကိုခြေထောက်တွေလက်တွေ တပ်ထားသလိုပုံမျိုးနဲ့ ဘယ်သူမှမကြိုက်ဘူး”

“မင်းပဲ စကားအမျိုးမျိုးပြောနေတာပဲ... ခုနကတော့ပေးမီးယူဆို”

www.burmeseclassic.com

“အေးလေ ခိုင်းချင်တာခိုင်းလို့ ရတယ်... ဟိုဟာလေးဒီဟာလေးလိုရင် တောင်းလို့ ရတယ်... ဈေးသွားရင်မှာလို့ ရတယ် စားချင်တဲ့ဟင်းချက်ခိုင်းလို့ ရတယ်... အဝတ်အစားဆိုလျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက်ပြီးသား... အရံသင့်လာပေးသွားတာ ဒါတွေပြောတာလေ... ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ”

အိမ်ရှင် ‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ က အဆောင်သမားများအလုပ်သွားလျှင် အိမ်လာရှင်းပေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ညနေဘက်အလုပ်ကပြန်လာလျှင် တစ်အိမ်လုံးသန့်ရှင်းပြီးမီးပူတိုက်ပြီးသားအဝတ်များက စားပွဲပေါ်တွင်အပုံလိုက်ရောက်နေတတ်သည်။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ အိမ်ရှင် ‘ဦးကျော်’ ကညဘက်ရောက်လာပြီး...

“ပြောရမှာတော့အားနာသား ‘မောင်ညီထွန်း’ ရယ်”

“အားမနာပါနဲ့ ပြောစရာရှိတာပြောပါ ဦးလေး”

“ဪ အဆောင်နေချင်တဲ့ လူသစ်နှစ်ယောက်ထပ်ရောက်တယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူကညဂျူတီသမားတွေ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုအကူအညီပေးရမလဲ”

“ကိုယ့်သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာတဲ့သူတွေမို့ ကူညီမယ်ထင်လို့ ပြောတာပါနော်... ‘မောင်တင်မောင်သန့်’ ကလည်း လက်ခံလိုက်တယ်... ညဘက်အလုပ်ဆင်းမယ့်လူတစ်ယောက်သူ့အခန်းထဲထည့်မယ်လေ... တစ်ယောက်ကို ‘မောင်ညီထွန်း’ အခန်းထဲထားချင်တယ်... ‘မောင်ညီထွန်း’ က ညဘက်တွေစာရေးစာဖတ်လုပ်တတ်တော့ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

‘ညီထွန်း’ က စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီးမှ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးတို့ ရဲ့စီးပွားရေးလည်းဖြစ်နေသလို ကျွန်တော့်အတွက်လည်း အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုတော့ထားလို့ ရပါတယ်”

အခန်းကလည်းတကယ်ကျယ်နေသဖြင့် ကုတင်တစ်လုံးစားပွဲတစ်ခု၊ ဘီဒိုတစ်လုံးထပ်ထည့်၍ရှိသည်။ သူတို့လည်းပိုက်ဆံထပ်တိုးချင်မှာပေါ့။ သည်လိုတွေးမိသလို မိမိမှာငွေပိုငွေလျှံရှိလျှင် ဤအခန်းကို သီးသန့်တစ်ယောက်တည်းသာ နေလိုပါသည်။

မိမိမှာကဖတ်လက်စ၊ မှတ်လက်စ စာအုပ်စာတမ်းတွေကအပုံလိုက်အထပ်လိုက်။ အဝတ်အစားစုတာဝါသနာမပါသော်

လည်း စာအုပ်စုတာတော့ဝါသနာပါသည်။ ဂျားပါးစာအုပ်များ မိမိနှစ်သက်သောစာအုပ်များကို ဝယ်ယူစုဆောင်းပြီး လှပစွာပြန် ဖုံးပြန်ချုပ်၍ တမြတ်တနိုးသိမ်းသည်။ မကြာခဏဖတ်သည်။

အင်းလေ လောလောဆယ်တော့ အိမ်ရှင်စိတ်ချမ်းသာ အောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်မည်။ နောက်လေးငါးလနေလျှင် မိမိရေး လက်စာအုပ်ပြီးလောက်သည်။ ထိုအခါ စာမူခရလျှင် စုထား မည်။ အခန်းဖော်ပြောင်းသွားလျှင် နောက်လူ ထပ်မသွင်းခိုင်း တော့။ မိမိနှစ်ယောက်စာပေး၍ နေမည်။

‘ဝင်းစိုး’ ပြောသလိုပါပဲ။

ဤအဆောင်ကခြံလေးဝင်းလေးနှင့်၊ စားရေးသောက် ရေးလည်းအဆင်ပြေသည်။ ကိုယ်စားချင်တာထပ်ချက်ခိုင်း၍ရ သည်။ နေမကောင်းလျှင်လည်း ဂရုတစိုက်လာပြုစုပေးသည့် အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေရှိသည်။ မိသားစုဆန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မိမိရုံးလာချိန်တွင် ခါတိုင်းလိုအခန်းကို သေ့ပိတ်ထားခဲ့၍မရတော့။ သေ့ပိတ်အပ်ခဲ့ရသည်။ အခန်းထဲသို့ ကွပ်ပြစ်တစ်လုံးစားပွဲခုံတစ်လုံး လာထည့်ကြမည်။ လူသစ်က လည်း အခန်းထဲပစ္စည်းတွေလာထည့်မည်ဟုပြောသည်။

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ က အသစ်ရောက်လာသည့် ဟိုတယ်ဝန်

ထမ်းပေါက်စလေး၏ အိပ်ယာလိပ်နှင့်ပစ္စည်းအတိုအထွာများကို သယ်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်လာခဲ့သည်။ မိမိနောက်သို့ ‘ရဲဝင့်’ ပြေးလိုက်လာသဖြင့် ...

“ဟဲ့ ဟဲ့ သွား သွား... ညည်းအဖေမြင်ရင်ဆူလိမ့်မယ် ကောင်လေးတွေပြန်လာရင်လည်း မကောင်းဘူး။”

“အမေကလည်း အဖေလည်းပြန်မရောက်လောက်သေး ပါဘူး... ဟိုလူတွေက မိုးချုပ်မှပြန်ရောက်လာတာကြီးပဲ အဲ့ဒီလူ ရဲ့အခန်းထဲကိုဝင်ကြည့်ချင်လွန်းလို့ပါ... သူကဆောင်းပါးတွေ ဝတ္ထုတိုတွေဝတ္ထုရှည်တွေ ရေးတယ်လို့ သာကြားထားတာ သူ့နာ မည်လည်းမသိရလို့ ကလောင်နာမည်သိချင်လို့ပါ... တကယ် မရေးဘဲ ဟန်လုပ်ပြီး စာတွေဖတ်ပြရေးပြလုပ်နေတာလားမှမသိ တာ... ခဏလေးဝင်ကြည့်ချင်လို့ပါ။”

‘ဘဝဆိုတာ အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ’

‘လောကဆိုတာ ငါ့ရဲ့အတွေးတစ်ခုပဲ’

‘ကမ္ဘာဆိုတာငါ့ရှိနေလို့ သိနေရတာ’

‘နေဆိုတာ ငါကြည့်လို့မြင်ရတာ’

‘အာကာသအတွင်း၌ လောကကြီးသည် (ကမ္ဘာကြီး)’

သည် အဆုံးအစမရှိ (နတ္ထိထာဝရ) ပါပဲ’

www.burmeseclassic.com

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအထင်ကြီးပြီး ငါတော်လှသည် ချမ်းသာလှသည် ကြော်ကြားလှသည်ထင်နေသောသူများကိုသနား၏။ လူသားတစ်ယောက်အတွက် ကျယ်ဝန်းလှသည်ဟုထင်ရသော ကမ္ဘာကြီးသည်ပင် စကြာဝဠာတစ်ခွင်တွင် ဆန်မှုန့်တစ်မှုန့်မျှသာ ဖြစ်၍ ထိုစကြာဝဠာသည်လည်း အနန္တစကြာဝဠာတွင်သေးငယ်သောအရာဝတ္ထုလေးသာဖြစ်၍ ငါသည်ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင်ပါလားဆိုတာ သိဖို့လိုသည်။’

‘လူသား၏အဓိပ္ပါယ်မဲ့သောဘဝ’
‘လူကလေး မင်းမွေးလာပြီလား ခံပေဦးတော့ဒုက္ခ’
‘လူအချင်းချင်း ကြောက်စရာမလို’
‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးပါ’
‘လူသားသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအချစ်ဆုံးဖြစ်သည်’
‘ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့လူဆိုတာ သေးသိမ်ညံ့ဖျင်းတဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေကို ဘယ်တော့မှမခံစားဘူး’

(ဖရန်ဆစ်ဘောကွန်)

နံရံတွင်ရေးပြီးကပ်ထားသော ‘ကိုညီထွန်း’ ၏စာများဖြစ်သည်။

‘ကံကြမ္မာဆိုသည်ကား အရည်အချင်းရှိသူအား ဦးညွတ်

ရမြဲဖြစ်သည်။ ထိုသူ၏ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့လိုက်ပါရစမြဲဖြစ်၏။”

(ဇော်တိုင်းယား)

‘အတွေးအခေါ်ရှိတဲ့ယောက်ျားတိုင်းဟာ အားနဲ့ တဲ့မိန်းမတွေအတွက် အချစ် လို့ခေါ်တဲ့ ဟာသဇာတ်လမ်းထဲမှာဘယ်သူမှဝင်မကြဘူး’

(အာသာရူပင်ဟောင်းဝါး)

“ဟွန်း မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ... လူပုံစံတွင်မာကြောတာမဟုတ်ဘူး သူ့ရဲ့ဆောင်ပုဒ်တွေကိုက အထီးကျန်ဆန်လွန်းပြီး မာန်မာနတွေများလွန်းလိုက်တာ”

‘ရဲဝင့်’ ကထိုကဲ့သို့ပြောပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဆွဲယူပြီး ကုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်နေစဉ်...

“ဪ ‘မောင်ညီထွန်း’ ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲကွဲ့”

မိခင်၏ အမေးကြောင့် ‘ရဲဝင့်’ မျက်နှာမှာပြာသွားခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သူဖတ်နေတဲ့စာအုပ် ကျန်ရစ်ခဲ့လို့”

ထိုစကားကြောင့် ‘ရဲဝင့်’ ကကိုင်ထားသောစာအုပ်ကို

မြွေပွေးခါပိုက်ပိုက်ထားမှန်းသိလိုက်သဖြင့် ကြောက်ခြင်းရွံခြင်း ထိတ်လန့်ခြင်းပုံစံများဖြင့် အိပ်ယာပေါ်ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ မိမိ ကိုပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် တစ်ချက်စိုက် ကြည့်ချိန်တွင် 'ဒေါ်ဝင်းခင်' ကလည်း သူမဘက်လှမ်းကြည့်နေ မှန်းသိလိုက်ရသဖြင့် အံ့ကြိတ်မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်းလက်သီးနှင့် ထိုးမည့်ပုံစံလုပ်ရင်း ကုတင်ပေါ်မှဆင်းရန် မျက်ရိပ်မျက်ခြေလုပ် ပြလိုက်မိသည်။

ခြေဆောင့်၍ထွက်သွားသော 'ရဲဝင့်' ကြားအောင်...

“ဒေါ်ဒေါ်ဒေါ်ဒေါ်အခန်းထဲကို ဘယ်အချိန်ဝင် ကျွန်တော် ခွင့်ပြုနိုင်ပေမယ့် တခြားဘယ်မိန်းမကိုမှ ကျွန်တော်ဝင်ခွင့်မပြု ချင်ဘူး... ဒါကြောင့် နက်ဖြန်ကစပြီး အခန်းဝမှာစာတမ်းတစ်ခု ချိတ်ချင်ပါတယ်... မိန်းမမဝင်ရဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုလေ... ဒါ ပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကိုရည်ညွှန်းတာမဟုတ်ဘူးနော်”

'ဒေါ်ဝင်းခင်' ၏ မျက်နှာမှာသိသိသာသာ ပျက်သွားခဲ့ ပါသည်။ လူကြီးရှက်တော့ရယ်ဆိုသလို ရယ်ရင်းက...

“အေးပါကွယ် ဒေါ်ဒေါ်ဒေါ်ဘက်ကိုအမြဲမရောက်ပါဘူး... ဒီအခန်းမှာဝင်မယ့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးက ဒေါ်ဒေါ်ကျောင်းနေ ဘက်သူငယ်ချင်းမရဲ့သားလေ... ကောင်လေးက နေ့ခင်းဘက်

အခန်းထဲဝင်ပြီးနားချင်တယ်ဆိုလို့ လာပြင်ဆင်ပေးနေတာပါ”

'ရဲဝင့်' က အခန်းဝသို့ ဝုန်းကနဲ ပြန်ရောက်လာပြီး...

“အို မေမေကဘာတောင်းပန်နေတာလဲ... လူကြီးသူကြီး မှန်းမသိ ရှိသေရမှန်းမသိတဲ့အရိုင်းအစိုင်းမျိုးကို လက်ခံနေစရာ မလိုဘူး... ရှင် ဒီကနေအခုချက်ခြင်းပြောင်းသွားပါ”

ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ မျက်လုံးကြီးပြူး၍ လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ရန်ထောင်နေသောသူမကို ဝါးစားပစ်ချင် သောပုံစံဖြင့် ခါးထောက်၍စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“ဒီကိစ္စကမင်းဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူးလေ... ဒီအခန်းထဲကို လာပို့သွားတာကဦးလေးပဲ... ဦးလေးမထားဘူးဆိုရင် ငါအခု ချက်ခြင်းထွက်ပေးမှာ”

ထိုစကားကိုတစ်ဖက်ခန်းတွင် ငြိမ်နားထောင်နေသော 'ဦးကျော်' က ယခုလိုတုံ့ပြန်ပါသည်။

“ဘာမှပြောင်းစရာမလိုဘူး 'အောင်နိုင်ဦး'... မင်းဘက် က ဘာအပြစ်မှမကျူးလွန်ထားသလိုဒီအခန်းကိုမင်းငှားထားတာ ဆိုတော့ အခန်းခပေးနေသ၍ ငါမောင်းမထုတ်သ၍ မင်းပိုင်သော မင်းမကျေနပ်တာရှိရင် ငါ့ကိုလာပြော”

ဖခင်၏ သူစိမ်းကိုမြှောက်စားသောစကားကြောင့် 'ရဲဝင့်'

www.burmeseclassic.com

မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံသွားပြီး အံကြိတ်၍လှည့် ထွက်သွားကြောင်းတွေ့ရသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ... သူစိမ်းယောက်ျားပျို တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ကိုယ့်သမီးကိုနှိမ်လိုက်တော့ ရှင်အတွက်ဘာ အကျိုးရှိသွားသလဲပြော... တခြားအဆောင်သမားတွေမရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့... အားလုံးအထင်သေးအောင်တော့မလုပ်ပါနဲ့ရှင်... ကျုပ်သမီးကအပျိုလေးပါ... အညွန့်တလူလူနဲ့ပါသိပ် မနှိမ်ပါနဲ့။”

ပြောရင်း ‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ က တရှုံ့ရှုံ့ငိုသည်။

“အဲ့ဒါခက်တာပေါ့မိန်းမရာ... ဆန် ရင်းနာနာဖွတ် ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်လေ... အခုကိစ္စက ကိုယ့်အိမ်ကစမှားနေတာ စည်းကျော်နေတာ ယောက်ျားလေး အခန်းထဲကိုဝင်တယ်... ယောက်ျားလေးကုတင်ပေါ်တက်ထိုင်တယ်... ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့စာ အုပ်တွေလျှောက်ဖတ်တယ်... သူစာအုပ်ဖတ်နေရင်းတန်းလန်း ကြီးပက်ပင်းတိုးတယ်... ကိုယ့်သမီးဘက်ကမှားနေတာလေ... ကဲ တခြားအဆောင်တွေကို ဒီမိသားစုကဒီလိုအကျင့်ရှိတယ်ဆိုပြီး လျှောက်ပြောရင် မခက်ဘူးလား ဒါကြောင့် ဒီကောင်ထက်ပိုပြီး စည်းကမ်းရှိတယ် ပြတ်သားတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးရောက်အောင်

ပြောလိုက်တာ နောက်တစ်ခု ဒီကောင့်ကိုသဘောကျတာကဒီ ကောင်လိုမျိုး နှစ်ကောင်လောက်ရှိရင် တခြားကောင်တွေသိပ် သောင်းကျန်းရဲမှာမဟုတ်ဘူး... မင်းဘာသိလဲ... တချို့အဆောင် တွေမှာ သူတို့ရည်းစားလိုလို ရည်းစားမဟုတ်တဲ့ကောင်မလေး တွေကိုပါ အခန်းထဲခေါ်ဧည့်ခံတတ်တာတဲ့... ဒီကောင်ကလူ ဖြောင့် စိတ်တို သဘောကောင်းတဲ့အကောင်တွေကြီးပဲရှိနေရင် မင်းသမီးကိုမြှောက်ပင့်ပြီး ခိုင်းစားမယ် ဟိုဟာလေးဝယ်ပေးဒီ ဟာလေးဝယ်ပေးပြီး ကြိုက်သလိုလို ကြင်နာသလိုလိုလုပ်ပြီး တစ် ကယ်မချစ် တကယ်မယူဘဲ လစ်ပြေးသွားရင် ငါ့သမီးပဲ လွမ်း ကျန်ရစ်မှာ ငါဖြစ်ချင်တာပြောရရင်တော့ တစ်ဆောင်လုံးမှာရှိတဲ့ ကောင်တွေအားလုံး ‘နိုင်းဦး’ လိုခပ်ဆိုးဆိုးခပ်ရိုင်းရိုင်းဆိုပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်”

“ရှင်ပဲ လင်မြန်မြန်ရရင်ကောင်းမယ်ဆို ရှင်လုပ်ပုံနဲ့ တစ်ယောက်မှတောင် ကြိုက်ကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အရင်ကတော့ ငါ့လုပ်စာတစ်ခုနဲ့ မလောက်မငုဖြစ်နေ တာ သူ့နောင်ရေးကိုစိတ်ပူပြီး စိတ်တိုပြီးပြောမိတာပါကွာ ခုလို အဆောင်လခနဲ့နေလို့လောက်တယ်ဆိုတော့လည်း သူ့အဆောင် မပူတော့ဘူး ... လင်မရလည်း တစ်သက်လုံးအဆောင်ဖွင့်စား

လို့ ရတာပဲ မဟုတ်ဖူးလား”

“ဒီလိုပဲပြောလို့ ဘယ်ရမလဲတော့... ဘဝအဖော်ဆိုတာ ကတော့လိုဦးမှာပေါ့... သူ့ကိုကြင်နာမယ့်သူ တာဝန်ယူမယ့်လူ ရှိရင်တော့ ပိုစိတ်ချရတာပေါ့”

“လင်းဆင့်’ လည်းမိန်းမယူမယ့်ပုံမပေါ်ပါဘူး... မောင် နှမနှစ်ယောက်အဖော်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ယောက်ျားစင်စစ်မွေးထားခဲ့ပါသော်လည်း မိန်းမအစစ် ထက်အလှအပအနအရွပိုကြိုက်သော ‘လင်းဆင့်’ အတွက်မိခင် က ပိုပူမိသည်။

“ရှင်ထင်သလား ရှင်သားကမိန်းမတော့ယူမှာမဟုတ်ဘူး သူ့ကိုခင်တဲ့ယောက်ျားတွေနဲ့ တွေ့ရင် အစ်မကိုသတိမရတော့ဘူး အဲ့ဒါတွေနဲ့ အဖွဲ့ကျပြီး တကောက်ကောက်လိုက်ပြီးပျော်နေတော့ တာပဲ”

“ဦးကျော်’ က ပါးစပ်မှကျစ်ကနဲမြည်အောင်စုတ်သပ်ပြီး မျက်နှာကိုမဲ့လက်ကိုခါရင်း...”

“စိတ်ပူမနေနဲ့... ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အရှက်တကွ ဖြစ်နိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ... အချိန်တန်သူကြိုက်တဲ့မိန်းကလေးတွေ သွားမှာပဲ... မင်းသားလည်းလူချောပဲဟာ”

“မိန်းမတွေကရုပ်ကိုကြည့်တာမဟုတ်ဘူး... ဒါကိုကြည့် တာ”
လက်မနှင့်လက်ညှိုးကိုဝိုင်းပြရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ‘စန္ဒာ’ အဲ့ဒါ ငါတို့ အိမ်မှာလာနေတဲ့ စာရေးဆရာ
လေ... နာမည်ကြီးလွန်းလို့ ငါတော့ သူ့ကလောင်နာမည်ကိုမ
သိဘူး... ဟီး... ဟီး”

ရုပ်မမြင်သော်လည်း အသံကြားယုံဖြင့် ‘ရဲဝင့်’ မှန်းသိ
ပါသည်။

သူမစကားကြောင့် ‘ညီထွန်း’ ခြေလှမ်းမမှားအောင်
သထိထားလျှောက်နေရသည်။

‘စန္ဒာ’ တို့အိမ်တွင် အပျိုမ သုံးယောက်ခန့်ရှိမှန်း ‘ညီ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထွန်း’ သိသည်။ မိမိရုံးသွားချိန်တွင် ထိုသုံးယောက်လည်း တစ်
နေ့တစ်မျိုးပုံစံအမျိုးမျိုး ဖိနပ်အမျိုးမျိုး ပိုက်ဆံအိတ်အမျိုးမျိုး
ခေါင်းပေါ်မှာကလစ်တွေ ဖဲပွင့်တွေ ဘီးကုတ် အမျိုးမျိုးနှင့် ရိုး
စမိုးထုတ်ပြီး မိမိကိုကြာမျိုးစုံပစ်ရန် ကြည့်သွားတတ်ကြသည်။

တော်တန်ယုံငန်ဆိုလျှင် သူမတို့၏ ကြာမျက်လုံး မှော်
မျက်လုံး၊ ကဝေမျက်လုံး၏ အကြည့်ကြောင့် အရည်ပျော်လောက်
ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ‘ရဲဝင့်’ ပြောသလိုပင် မိမိကလောင်နာမည်
ကို မိမိ၏မိသားစုပင်လျှင်မသိ။

မဂ္ဂဇင်းသို့ မိမိဆန္ဒပြင်းပြလွန်းသောအချိန်တွင် ဝတ္ထုတို
ဝတ္ထုလတ် ဝတ္ထုရှည်စဆုံးတို့ ရေးပို့စမြဲ။

မဂ္ဂဇင်းတိုက် ရွေးသည့်လတွင်ရွေးသည်။ မရွေးသည့်စာ
မူများကို ဖိုင်တွဲထဲတွင်မိတ္တူကူးပြီးသိမ်းထားပြီးသား။

လွန်ခဲ့သည့်ငါးနှစ်တည်းက ရေးပို့နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်၍ရသည့်အခါ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ဆက်သွယ်
လာသည်။ မိမိ၏ဝတ္ထုတိုများကိုနှစ်သက်သူများကြောင်း၊ ၎င်းတို့
စာအုပ်တိုက်မှပင် ဝတ္ထုတိုများကိုစုစည်း၍ စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ်
ထုတ်ပေးမည့်အကြောင်း၊ အကြောင်းကြားလာသည့်စာမူလ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

ယူပါရန်၊ နောက်ထပ်ဝတ္ထုအတိုအရှည်များဆက်ရေးရန် အားပေးလာသလို လုံးချင်းဝတ္ထုတွေလည်းရေးရန် တိုက်တွန်းလာသည်။

ထိုကဲ့သို့ အကြောင်းကြားလာသဖြင့် အံ့ဩဝမ်းသာပြီး အိပ်၍လည်းမပျော်၊ စား၍လည်းမဝင်ဖြစ်တာ တစ်ပတ်လောက် ကြာသွားသည်။ မိမိ၏နံဘေးတွင် ဝမ်းသာ၍လည်းဖွင့်ပြောရမည့်သူမရှိပါ။ ဝမ်းနည်းလျှင်လည်း ရင်ဖွင့်ရမည့်သူမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ပုံမှန်အနေအထားရောက်သွားအောင် အချိန်ကကုစားသွားခဲ့ပါသည်။

မိမိ အကျင့်ကမကောင်း။

မိမိကိုမည်သူကမျှမတိုက်တွန်းခဲ့ပါဘဲ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် စာရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရုံးကခွင့်ယူ၍ပင် ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းရေးပေးပါလို့ တောင်းဆိုလာသောအခါ 'ညီထွန်း' သုံးလေးလခန့် ကြာသည်အထိ ရေး၍မရ။

ဝါသနာကတော့ ပျောက်သွားသည့်သဘောမရှိပါ။ စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး ရုံးသွားရုံးပြန်ရုံးထိုင်နေချိန်များတွင် ရေးကွက်လေးတွေရလာတော့ ပိုးပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင်နောက်ထပ် ဝတ္ထုတိုများစုစည်းထုတ်ဝေနိုင်ဖို့ သိပ်မလိုတော့။ စာမျက်နှာလေးဆယ်ခန့်သာလိုတော့သည်။ ဆယ်ရွက်ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်နှင့် စာမျက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆွေဆွေအောင်

နှစ်ဆယ်ဝတ္ထုရှည်စဆုံးတစ်ပုဒ်ပို့ပြီးလျှင် နောက်တစ်အုပ် ထွက်နိုင်ပြီ။

ရုံးမှာလည်း စာရေးဆရာ 'လူ' ၏ဝတ္ထုတိုလေးများဖတ်၍ ကောင်းကြောင်း အတွေးအခေါ်တွေကောင်းကြောင်း ကြားနေရသည်။

ဈေးထဲမှာစာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ လူငယ်စာရေးဆရာ 'လူ' ၏ဝတ္ထုတိုဝတ္ထုရှည်များက တောင်းတနေကြောင်းသိရသည်။

'မှတ်ချက်။ 'လူ' ဆိုသည့်ကလောင်နာမည်တူရှိလျှင် တိုက်ဆိုင်မှုသာဖြစ်ပါကြောင်း' (စာရေးသူ)

မိမိသည်စာရေး ဆရာ 'လူ' ဆိုတာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်သာသိပါသည်။

'ရဲဝင့်' တို့မသိဘူးဆိုတာ လက်ခံပါသည်။

ရုံးမှပြန်လာပြီး ရေမိုးချိုးပြီး ရေလဲပုဆိုးလှမ်းဖို့ ဝရံတာ တွင်ပုဆိုးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခါလိုက်မိသည်။

"ဖြန်း..."

ဆိတ်ငြိမ်နေသောပတ်ဝန်းကျင်လေး လန့်ဖြန့်သွားပုံ ရသည်။ တစ်ဖက်ခြံမှ ကြက်တစ်ကောင်ပင် အသံမျိုးစုံအော်ပြီး ထပျံသွားခဲ့သည်။ ခြံထဲဝင်လာသော 'ရဲဝင့်' လည်းလန့်လန့်တုန်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သွားရှာသည်။ 'ညီထွန်း' မှန်းသိတော့ နှုတ်ခမ်းကိုဆုမျက်စောင်းကိုထိုး၍ ထမီကိုမကာ သူမတို့အိမ်ပေါ်ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့်တက်သွားခဲ့သည်။

“ကိုညီထွန်း' လက်ဘက်သုတ်စားပါဦးဗျ”

အခန်းဖော် 'သိန်းနိုင်ဦး' က လက်ဘက်ပန်းကန်လေးနှင့်ဝင်လာရင်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။ 'ညီထွန်း' က အနည်းငယ်ပြုံးရင်းခေါင်းခါပြသည်။

“စားပါဗျာ... 'ကိုညီ' အတွက်ပါ ပိုသုတ်ခိုင်းထားတာ အမြဲငြင်းနေတာပဲ”

“နောက်ဆိုရင် ပိုမလုပ်လာနဲ့အိုယ့်ညီ”

“ပြန်မကျွေးခိုင်းပါဘူးဗျာ”

“ပြန်မကျွေးနိုင်လို့ မတုံ့ပြန်နိုင်လို့ မစားတာလည်း ဟုတ်တယ်... ပြီးတော့လူမှာအကျင့် ဝမ်းမှာအချင့်တဲ့... အကျင့်ပျက်မှာစိုးတယ်... ဒီနေ့စားထားရင် နောက်တစ်နေ့ဒီအချိန်ဖိုက်ဆာလာမယ်... မောင်ရင်ကနေ့တိုင်းကျွေးမှာမဟုတ်ဘူးလေ... အကောင်းဆုံးက ဒီအချိန်ဆိုထန်းလျက်ခဲတစ်လုံးလောက်စားပြီး ရေတစ်ခွက်လောက်သောက်လိုက်တယ်... ခြောက်နာရီလောက်ကျရင် ထမင်းသွားယူစားလိုက်တယ်... ညဘက်ဖိုက်ဆာရင် မုန့်

ကျွတ်ထိုင်ဝါးပြီး ရေသောက်လိုက်ရင်ဖိုက်ကိုကားလို့။”

ထိုစကားကြောင့် 'သိန်းနိုင်ဦး' က ရယ်သည်။

“ထမင်းစားခါနီးကြီး မောင်ရင်က ဒါတွေဘာလို့စားနေတာတုန်း... ညဘက်ဖိုက်အောင့်နေဦးမယ်”

“ကျွန်တော်က ဟိုတယ်ကျမှစားမှာလေ... ညဘက်အလုပ်ဆင်းတာဆိုတော့ အိပ်မငိုက်အောင် လက်ဘက်ရည်သောက်ရင်း လက်ဘက်သုတ်စားရင်း မျက်လုံးကျယ်အောင်လုပ်ရင်း အကျင့်ပါနေပြီး 'ကိုညီ' မုန့်ကျွတ်တို့ကိတ်မုန့်ခြောက်တို့ကြိုက်ရင် ကျွန်တော်ယူလာပေးမယ်... မုန့်ဖုတ်ဌာနဘက်မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရှိတယ်”

“နိုး နိုး မယူလာနဲ့”

“ဝယ်လာပေးမှာပါဗျာ ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ရလို့ပါ”

“ခက်ပါလား က ဝယ်လာရင်လည်း ငါပိုက်ဆံနဲ့ပြန်ဝယ်မယ်... သူများဆီက အလကားမစားတတ်ဘူး”

စကားမဆက်ချင်သဖြင့် ကျောခိုင်းပြီး အဝတ်ဘီဒိုကိုရှင်းသည်။

“'ကိုညီ' ဆီမှာစားအုပ်တွေအရမ်းများတာပဲ... 'ကိုညီ'”

က စာတွေဘာတွေရေးတယ်ဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

မျက်လုံးကြီးပြူး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြီး တရားခံစစ်သလိုစစ်နေသဖြင့် ‘သိန်းနိုင်ဦး’ လန့်သွားပါသည်။

“ဟိုလေ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးကပြောတာပါ... ‘ကိုညီ’ က စာရေးစာဖတ်လုပ်တယ်တဲ့... မနှောင့်ယှက်နဲ့တဲ့... ဒါကြောင့် ‘ကိုညီ’ ဘယ်အချိန်တွေရေးတာလည်းဆိုတာ သိချင်လို့ပါ မျက်စေ့မနောက်အောင် နားမငြီးအောင်နေပေးချင်လို့မေးတာပါ”

“ဒီအခန်းကိုကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ငှားထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ... နေပါ မောင်ရင်လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ... ကိုယ်က ရုံးသမားဆိုတော့ စာရေးချိန်အတိအကျမသတ်မှတ်ထားပါဘူး... ရုံးပိတ်ရက်နဲ့ ညဘက်မအိပ်ချင်ရင်ရေးတာလောက်ပါပဲ... နာမည်လည်းမကြီးတော့ ဖုတ်ပူမီးတိုက်လာလောနေတဲ့ ထုတ်ဝေသူလည်းမရှိပါဘူး... ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ကိုတောင် တစ်လနဲ့ပြီးချင်မှပြီးတာ... ခုမှမဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကို ပို့တုန်းရှိသေးတာပါ”

မယုံသော်လည်း ထပ်မမေးရဲတော့သဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“အဲ မောင့်ရင့်ကိုတစ်ခုပဲမှာချင်တယ်... အခန်းဝမှာစာ

တန်းလေးကပ်ချင်တယ်... ခွင့်ပြုပေးပါ”

“ဟာ ရပါတယ် ‘ကိုညီ’ ရာ... ခွင့်တောင်းစရာမလိုပါဘူး... ဘာစာတန်းမို့လို့လဲ”

အိပ်ယာအောက်တွင် အချပ်လိုက်ထည့်ထားသောအဖြူရောင်ကဒ်ပြားတစ်ခုကိုဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

‘မိန်းမမဝင်ရ’

အသံထွက်၍ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာဖြင့်...

“‘ကိုညီ’ က မိန်းမတွေကိုမုန်းနေတာကိုး... သစ္စာမဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့တွေ့ခဲ့လို့ထင်တယ်”

“ဆိုပါတော့”

တူသေးသေး၊သံသေးသေးကိုလည်း စားပွဲအံ့ဆွဲထဲတွင် အမြဲဆောင်ထားပုံရသည်။ အံ့ဆွဲထဲတွင် ခဲတံ၊ ခဲဖျက်၊ ဘော့ပင်ပေတံနှင့်ရောင်စုံဗူးကအစရှိသည်။

အခန်းဝတွင်ထိုစာတန်းချိတ်ပြီးသောအခါ ထမင်းသွားစားဦးမည်ဟုပြောပြီး အောက်ထပ်ဆင်းသွားခဲ့သည်။

‘သိန်းနိုင်ဦး’ တစ်ယောက် ဝမ်းနည်းသလိုလိုအားငယ်

www.burmeseclassic.com

သလိုလိုဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မိမိ၏အခန်းဖော်သည် မိမိအတွက် အဖော်မဖြစ်လာသလို မိမိသည်သူ့အတွက်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပုံပါပဲ။ သည်လိုမှန်းသိလျှင် ဟိုဘက်အခန်းကိုယူခဲ့မှာပါ။ ခုမှပြန်လဲရင်စော်ကားသလိုဖြစ်ဦးမည်။

တခြားအဆောင်ပြန်၍လည်း ရမည်မဟုတ်။ အမေက ဒီအဆောင်မှာ အစစအဆင်ပြေစေချင်၍ ပို့ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အင်းပေါ့လေ သူ မကြိုက်လျှင် ပါးစပ်ပိတ်ထားနိုင်အောင်ကြိုးစားရမည်။

တော်ပါသေးသည်။ သည်လိုလူမျိုးနှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူနေရသော်လည်း နေ့အလုပ်သွားရသူနှင့်ညအလုပ်သွားရသူတွေဖြစ်နေ၍ ဆုံတွေ့ချိန်နည်းလှသည်။ မိမိအလုပ်နားသည့်နေ့တွင်လည်း နေ့ခင်းဘက်သာပြန်လာပြီး ညဘက်ဟိုတယ်မှာပဲအိပ်လိုက်တော့မည်။

“မိုးကကွက်ကြားရွာနေတာ ကိုယ့်လူ... ငါတို့ဟင်းပန်းကန်ထဲမှာအသားဖတ်ကို ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီးရှာတာတောင် မတွေ့ပေမယ့် ‘တင်မောင်သန့်’ များစားခါနီးသွားယူရင် ထမင်းပုံအောက်ထဲမှာ အသားတုံးတွေဖွက်ဖွက်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာကိုယ့်လူ... သမီးရောအမေရော မေတ္တာမိုးတွေရွာသွန်းဖြိုးနေပုံရပါရဲ့။”

“မင်းတို့လည်း စားခါနီးကျမှပဲ သွားယူကြပေါ့ကွာ” မိမိကိုကြည့်ပြီးပြောနေကြသဖြင့် ‘ညီထွန်း’ကအကြံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သွားပြီးပြီဗျာ... အိစကိုယ်တို့သွားရင် အမေရောသမီးရောအရိပ်အယောင်မမြင်ရတော့ဘူး... ဟင်းဖတ်ကလည်းချောတဲ့လူနောက်ကိုမှ ရွေးလိုက်ချင်တာကို”

မိမိ၏ထမင်းဂျိုင့်ကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ ဂေါ်ဖီထုပ်ကြော်၊ အချဉ်သုတ်၊ အားလူးနှင့်ကြက်သား အရည်ကျဲကျဲ၊ ကြက်သားဖတ်ကအမြင်တော့လှသည်။ အရိုးကြီးကြီးတွင်အသားဖတ်ကခပ်ပါးပါးကပ်နေသည်။ အသည်းဖတ်ကတော့တစ်ဖတ်။

“ရှော့ မောင်ရင်တို့စားလို့ မလောက်ဘူးမဟုတ်လား... ကိုယ့်ဟင်းခွက်ကိုယူလိုက်”

“ဟာ ရပါတယ်... ‘ညီထွန်း’ပဲစားပါ”

“ကိုယ် သက်သတ်လွတ်စားတယ်”

‘ညီထွန်း’ သက်သတ်လွတ်မစားမှန်းသိသည်။ မနက်ကပဲ ငါးကြော်စားရင်း အရိုးဆူးသေးသည်။ ဧကန္တမိမိတို့ကြက်သားတစ်တုံးနှိုက်စားထားတာသိသွားလို့ တမင်အရွံ့တိုက်ပြီး ပေးပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် စားချင်လျှက်နှင့်ခေါင်းတရမ်းရမ်းလုပ်နေ

www.burmeseclassic.com

ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် 'ညီထွန်း' ကော်ဖီဖျော်သောက်ရန် ရေနွေးသွားယူသောအခါ 'ဒေါ်ဝင်းခင်' က...

“ ‘မောင်ထွန်း’ သက်သတ်လွတ်ဘယ်နှစ်ရက်စားမှာလဲ ဒေါ်ဒေါ် ဘာချက်ပေးရမလဲ ”

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ မျက်နှာကမကောင်း။

ဟိုကောင်တွေဂျောက်တွန်းထားပုံရသည်။

တကယ်တော့ ‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ သည် အနေအေးပြီး စကားနည်းသူ မျှမျှတတရှိမှန်းလည်း သိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လူကြီးကို စော်ကားသလိုမဖြစ်အောင်...

“ ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်... ကျွန်တော်သက်သတ်လွတ်ကိုးရက်စားမလိုပါ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် သီးသန့် လုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး... အလုပ်ရှုပ်နေပါ့မယ်... ဟင်းရွက်ကြော်နဲ့ အချဉ်အစပ်တစ်ခုကနေ တိုင်းပါနေတာပဲဆိုတော့ ဖြစ်ပါတယ် ”

“ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်... ပင်ပန်းတာမှမဟုတ်တာ... လုပ်ပေးမှာပေါ့... တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်... ဒေါ်ဒေါ်က မျက်နှာ မလိုက်တတ်ဘူး... ကိုယ့်အဆောင်မှာလာနေတဲ့သူအားလုံး ကိုယ့်ဆီမှာထမင်းဂျှိုင့်ယူစားတဲ့သူအားလုံးကို မျှမျှတတပဲစေတနာထား

တတ်ပါတယ်... ဘယ်သူ့ကိုမှဟင်းတစ်တုံး ပိုထည့်မပေးတတ်ပါဘူး... ‘မောင်တင်မောင်သန့်’ က သိပ်ဟင်းကောင်းကြိုက်တယ်လေ... ကြက်သားဆိုလည်း သီးသန့် ကြော်ခိုင်းတာ အဲဒီအတွက်သူကပိုက်ဆံသပ်သပ်ပေးတယ်ကွယ် ”

“ ဗျာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ... သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ သူစားတာ... တစ်နေ့ ဘယ်နှစ်ကောင်ကြော်စားစားပါဗျာ... ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှာ အသေးဖွဲ့လေးတွေ သိပ်မထည့်ထားတတ်ပါဘူး... တကယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ သူနဲ့ သိပ်ခင်လို စေတနာပိုထားလည်း ကျွန်တော်ဘာမှပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး... မနာလိုစရာမရှိဘူး သူက အားလုံးနဲ့ တည့်အောင်နေတဲ့သူလေ ကျွန်တော်က ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဆီကလျှံကျလာတဲ့ စေတနာကိုလိုချင်ရင် ကျွန်တော်ကလည်း မေတ္တာထားနိုင်ရမှာလေ ကျွန်တော်က အလုပ်သဘောပဲဆက်ဆံတတ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ သူများဆီကစေတနာကိုလည်း မမျှော်လင့်တာအမှန်ပါပဲ... ‘တင်မောင်သန့်’ ကြက်သားတုံးကိစ္စကို ကျွန်တော်လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး ဒေါ်ဒေါ် ”

“ ဒေါ်ဒေါ် ရိပ်မိတယ် နောက်ကိုစားမကောင်းရင်လည်း ပြောနော်... ပြီးတော့ ထမင်းဂျှိုင့်ကိုစားခါနီးမှပဲလာယူနေကြပါပို့မထားတော့ဘူး ကလေးစိတ်နဲ့ နောက်ပြောင်ပြီး နို့စားထား ”

www.burmeseclassic.com

ကြရင်လည်း ဒေါဒေါတို့ ဘက်က ဟင်းပေးနည်းတယ်ထင်မှာ စိုးလေ ဒေါဒေါတို့က အဆောင်သားတွေကို မှီခိုပြီးစားနေကြတာ ဆိုတော့... အခန်းလည်း အမြဲလူပြည့်ချင်တယ် ထမင်းဂျှိင့်လည်း လူပြည့်စေချင်တယ်လေ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကျွန်တော်တကယ့်ကိုဟင်းဂျိုးမများ တတ်လို့ပါ အိမ်မှာတုန်းကဆို ငပိရည်နဲ့ တို့စရာပဲ စားရတဲ့နေ့ တွေရှိတယ်... ဒီမှာကမှတစ်နေ့ တစ်မျိုး မရိုးရဘူးလေ”

“နောက်ကို မကျေနပ်တာရှိရင်ပြောနော်... မင်းဦးလေး ကဆိုရင် မင်းကိုသိပ်အထင်ကြီးတာ... ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒေါဒေါတို့ကိုပဲဆူတာကွဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး အေး”

အလုပ်နားရက်ဖြစ်၍ အခန်းရှင်းသည်။ စာအုပ်တွေရှင်း သည်။ စာရေးဖို့ စိတ်ကူးတိုင်း ကက်စက်ကိုအရင်ဖွင့်ထားစမြဲ။ သို့သော် သီချင်းမဟုတ် ညိမ်ညောင်းသာယာဖွယ်ကောင်းသော တီးလုံးတွေကို ရွေးကူးထားခြင်းဖြစ်သည်။ နတ်သျှင်နောင်၊ ပန်း မြိုင်လယ်၊ ပန်းတွေနဲ့ဝေ၊ ချစ်မိုးကြီး၊ ဂျင်မလေးဂျမ်းနှင့် စန္ဒယား လှထွဋ်၏ လက်ရွေးစဉ်တီးလုံးများက ဘယ်တော့နားထောင်နား

ထောင် ရိုးသွားသည်ဟူ၍မရှိ။

“ဝါး ဟား ဟား”

ရယ်သံမဟုတ်ပါ။ တစ်ဖက်အိမ်မှ ‘ရဲဝင့်’ ၏စိတ်ပျက် လက်ပျက်သမ်းဝေလိုက်သည့်အသံဖြစ်ပါသည်။

“အောင်မယ်လေးနော် ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာဘယ် ကိုလွမ်းရမှန်းကိုမသိတာ”

ထိုအပြောကြောင့် ‘ညီထွန်း’ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သို့သော် ကြာကြာ မပြုံးနိုင်ပါ။

‘ရဲဝင့်’ တို့အခန်းဆီမှ ကက်စက်သံရော ဂစ်တာသံပါ ကျယ်လောင်စွာ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ‘ညီထွန်း’ မျက်နှာမှာဆေးခါးကြီးသောက်ထားသော မျက်နှာကြီးဖြစ်သွား ရတော့သည်။

ကက်စက်ကလည်း စပီကာသေးသေးကို အံကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားသဖြင့် အသံတွေကလုံးထွေးဆူညံပြီး စပီကာမှာထခုန် နေလောက်ပြီ။ ဂစ်တာကလည်း ကောင်းစွာမတီးတတ်သေးသ ဖြင့် တဒင်ဒင်တဒေါင်ဒေါင်မြည်နေသည်။ ဒီကြားထဲ ‘ရဲဝင့်’ နှင့် ‘လင်းဆင့်’ ၏ လည်ပင်းအညှစ်ခဲရသလိုအော်နေသော အမြင့်မညီသော ဆိုသံအော်သံများက ငရဲပြည်ရှိဒဏ်ကြီးထဲ

သို့အရှင်လတ်လတ်ရောက်သွားသဖြင့် ကယ်ပါယူပါတာဆာဆာ
အော်နေသလိုမျိုးဖြစ်သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်အော်နေရာမှ ရုတ်တရက်အသံရပ်သွားခဲ့
သည်။ 'ညီထွန်း' အတွက်တော့ မိုးပေါ်မှသိကြားမင်းဆင်းလာ
သလိုပါပဲ။

ဖခင်ဖြစ်သူ 'ဦးကျော်' ၏ ဆူသံပူသံများကြောင့် 'ရဲဝင့်'
တို့မောင်နှမဒေါ်ပွနေချိန်တွင် 'ညီထွန်း' တစ်ယောက် ကျေနပ်
သောမျက်နှာဖြင့် စာရေးနေပါတော့သည်။

“ ‘ရဲဝင့်’ ရေ ”

“ ရှင် ”

“ ငါ့ကို သနပ်ခါးတုံးသွားကောက်ပေးစမ်းပါဦး ”

“ ဟင် ဘယ်သွားကောက်ရမှာတုန်း အဘွားရဲ့ ”

“ လေတိုက်လို့တံခါးကြားမှာခုထားတာ အောက်ကျသွား

ပြီထင်တယ် ”

ပြုတင်းပေါက်နားရှိစားပွဲတွင် စာထိုင်ရေးနေသော ညီ
ထွန်း' ကိုမြင်သောအခါ 'ရဲဝင့်' ၏ မျက်နှာမှာရာဘာကြောက်နှာဖုံး

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

စွပ်လိုရုံတွင်လိမ်တွန့်သွားပြီး မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်သေးသည်။

ဘာရယ်လို့မဟုတ်သော်လည်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်ချက်တော့ပြန်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ကိုယ့်စာကိုယ် ဆက်ရေးနေလိုက်သည်။

“ဒုန်း...”

“အံ့မယ်လေး သေပါပြီ”

ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီး မြေကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ကာငယ်ထိပ်ကိုလက်ဖြင့်ဖိထားသော ‘ရဲဝင့်’ ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက်မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမက တအီးအီးငိုရင်းက ‘ညီထွန်း’ ရှိရာကိုမော့ကြည့်ပြီး...

“ဘာကြည့်နေတာလဲ... ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဒဏ်ရာကြောင့်နာတာရှေး၊ ရှက်တာရှေးစုပေါင်းပြီး ‘ညီထွန်း’ ကိုရန်လုပ်ပြီးမှ မကြီးမငယ်နှင့်အော်ငိုနေသေးသည်။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... ခိုင်းရတာနဲ့ မကာမိပါဘူး”

အေ”

ဘွားအေနှစ်ယောက်လုံး ထမီမခိုင်ပုဝါမခိုင်ဖြင့် ပြေး

ဆွေဆွေအောင်

ဆင်းလာကြသည်။

“အို သွေးတွေတောင်ဖို့ နေပါကလား... ကွဲများကွဲသွားပြီလားမသိဘူး ဆေးခန်းသွားမှထင်တယ်”

ခိုင်းမိသောအတွားကငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောနေသလို၊ ‘ရဲဝင့်’ တုန်နေအောင်ချစ်သော အတွား ‘ဒေါ်သိန်းရှင်’ က...

“ကလေးကိုခိုင်းရင်လည်း သေချာစောင့်ကြည့်ပေးမှပေါ့အေ... တံခါးကလေးတိုက်ပြီး နေရာရွှေ့တတ်မှန်းသိလျက်နဲ့”

“အေးပါအေ အဲ့ဒါကိုငါမစဉ်းစားမိလို့ပါ... ငါ့ဖါသာ ငါဆင်းကောက်လိုက်ရင် အကောင်းသား... ခူးနာ လို့မဆင်းနိုင်လို့ ခိုင်းမိတာပါ... ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် ခိုင်းပဲမလား... ငါ့မြေးပဲ ညည်းလိုပဲငါလည်းချစ်တာပေါ့... ငါပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့အီး ဟီး ဟီး”

အတွားကြီးနှစ်ယောက် စကားနိုင်လှပြီး အချစ်ပြိုင်နေကြတာအရေးမကြီးပါ။ ဒဏ်ရာရထားသော ‘ရဲဝင့်’ အတွက်က ဆေးခန်းသွားဖို့အရေးကြီးသည်။

အဆောင်တွင်ဘယ်သူများရှိသနည်းဟု ပြေးလွှားကြည့်မိသည်။ ညဂျူတီဗမားနှစ်ယောက်သာ တခေါခေါနှင့်ပေးကန်နေကြသဖြင့် မနိုးရက်ပြန်။ နောက်ဆုံးကိုယ်တိုင် ဆိုကောင်းပြေး

www.burmeseclassic.com

ခေါ်ခဲ့မိသည်။

“အဘွားတို့ဆေးခန်းလိုက်ပို့တော့လေ... ကျွန်တော် ဆိုက်ကားခေါ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“အို ဘယ်သူကခေါ်ခိုင်းလို့လဲ မသွားပါဘူး”

မျက်ရည်သုတ်ရင်းထမီကိုပြင်ဝတ်ရင်း ဒေါသဖြင့်ပြန် အော်နေသဖြင့်...

“သွေးထွက်နေတယ်ဆို မသွားလို့ဖြစ်မလား... ချုပ်သင့် ရင်ချုပ်ရမှာပေါ့... အနားထဲပိုးဝင်သွားရင်ကော တော်ကြာဘာ မဟုတ်တာလေးနဲ့ရှုံးသွားရင်ကော”

“မသွားဘူး ကွဲသွားတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်းပြီးရော”

ဆိုက်ကားဆရာကို တစ်ဝက်ခပေးပြီး ထောင်းပန်၍ပြန် လွှတ်လိုက်ရသည်။

‘ညီထွန်း’ စာရေးနေမှန်းသိသဖြင့် တစ်ဖက်ခန်းတွင်ဝင် အိပ်နေသော ‘သိန်းနိုင်ဦး’ နိုးလာသလို၊ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့် ‘ခင်ကြိုင်’ နှင့်အတူထမင်းစားဖို့ မီးဖိုဆောင်ဘက်ထွက် သွားကြကြောင်း တွေ့ရသည်။

“မင်းတို့အပြင်က ပြန်လာကြတာလား”

“ကျွန်တော်တို့အိပ်ယာကထလာကြတာ အဘွားတို့ရဲ့”

“ဟင် စောစောကမင်းတို့ရှိနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ အိပ်နေကြတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရဲဝင့်’ ခုနစ်အိမ်ကြားအော်နေတာတောင် မကြားကြ ဘူးလား”

“အော်လို့လား ခါတိုင်းလည်းသီချင်းအော်ဆိုနေကြ စ ကားအော်ပြောနေကြဆိုတော့ နားယဉ်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့... ‘ရဲဝင့်’ က ဘာဖြစ်လို့အော်တာလဲ”

“တံခါးနဲ့ဆောင့်မိပြီး ဒဏ်ရာရသွားလို့လေ”

“ဟုတ်လား ဒဏ်ရာများလား”

“မပြောတတ်ပါဘူး... ဆေးခန်းသွားဆိုလည်း မသွားဘူး ‘မောင်ညီထွန်း’ လို မကူညီတတ်တဲ့လူတောင် မနေနိုင်ရှာဘူး... ဆိုက်ကားသွားခေါ်လာပေးသေးတယ်”

“အဲ့သလိုအပေါက်ဆိုတဲ့လူ မျက်နှာပုပ်တဲ့လူတွေရဲ့ နှ လုံးသားကပိုနုတတ်တယ်တဲ့”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ကျွန်တော်ပြောတာလေ”

“အင်း ဟိုကကြားသွားလို့ ဒေါပွနေပါဦးမယ်နဲ့ ဒေါ”

www.burmeseclassic.com

လေးရော”

“ချက်ပြုတ်ခူးခပ်ပြီးတည်းက တစ်ပတ်စာဈေးဝယ်ထွက် သွားတယ်လေ... မင်းတို့ ဂျိုင်တွေ မီးဖိုဘေးမှာကပ်ထားပေး တယ်”

“ ‘ကိုနိုင်’ ‘ကိုနိုင်’ ”

ခြေသံလည်းကြားသည်။ တံခါးခေါက်သံလည်းကြား သည်။

ပြီးတော့မိန်းမသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီးဝင် လာသဖြင့်...

“ဟေ့ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ... ထွက် ထွက် အခန်းဝ မှာစာတန်းချိတ်ထားတာမတွေ့ဘူးလား... ရဲတင်းလှချည်လား”

စောစောကပြုံးရွှင်နေသောမျက်နှာနှစ်ခုမှာ နီရဲတွတ် သွားကြပြီး ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

“အဲ့ပါရဲ့ဗျာ ယောက်ျားလေးအဆောင်အပေါ်ထပ်ထိ များတက်ရဲကြတယ်လို့... အခန်းထဲများဝင်ကြသေးတယ် မိန်းမ ဣန္ဒြေဆိုတာ တကယ်မရှိတော့သလိုပဲ”

“အခန်းထဲကလူကြီးနော်... အရမ်းလျှောက်ပြောမနေနဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်မအစ်ကို ‘ကိုသိန်းနိုင်ဦး’ နေတယ်ဆိုလို့ တက်

လာတာ”

“အေးလေ သူတစ်ယောက်တည်းနေတာမဟုတ်ဘူး... သူစိမ်းဖြစ်တဲ့လူတစ်ယောက်လည်းရှိနေတယ်လေ... ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်လေ... ဣန္ဒြေရှင်မိန်းကလေးတွေ တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းကလေးတွေ ဆိုတာ ယောက်ျားလေးအဆောင်ရှေ့ရောက်ရှင်တောင် လှည့် ကြည့်ကြတာမဟုတ်ဘူး”

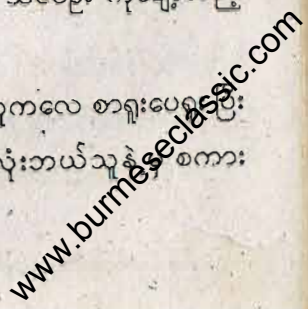
“အဲ့ဒီခေတ်က လှည်းမဆန် လို့ကျန်ခဲ့ပြီသိရဲ့လား ဘိုး တော်ရဲ့”

လှေကားပေါ်မှဆင်းရင်း အော်ဟစ်လာတဲ့မိန်းကလေး နှစ်ယောက်နှင့် ထမင်းစားပြီးပြန်လာသော ‘သိန်းနိုင်ဦး’ တို့ အောက်ထပ်လှေကားရင်းတွင် သွားတိုးကြသည်။

“ ‘ကိုနိုင်’ ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲကွာ... ‘ကိုနိုင်’ ရှိတယ်မှတ်ပြီးအပေါ်တက်သွားတာ အခန်းထဲကလူတစ်ယောက် က အရမ်းမိုက်ရိုင်းတာပဲ... အရမ်းလည်းစော်ကားတာပဲ”

ငိုသံဖြင့်ပြောနေသော နှမဖြစ်သူ ‘သဇင်ဦး’ ကိုချောသည့် အနေဖြင့်...

“စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့ကွာ... အဲ့ဒီလူကလေ စာရူးပေရုဦး တော့ဘုဂလန်ဂွစာကြီး... တစ်ဆောင်လုံးဘယ်သူနဲ့စကား

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

ပြောတာမဟုတ်ဘူး... ယုတ်စွအဆုံး အိမ်ရှင်မိသားစုနဲ့ တောင်ကောင်းကောင်း စကားပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း မောင်းထုတ်လိုက်ကြပေါ့”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် ‘ညီထွန်း’ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားကြသည်။

“ဟင် ဟိုစာရေးဆရာ ‘လူ’ မဟုတ်လား... ‘လူ’ လေ”

‘သဇင်ဦး’ နှင့်အတူပါလာသော ခပ်ချောချောကောင်မလေးက ‘ညီထွန်း’ ကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး တအံ့တသြဝမ်းသာအားရ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ‘သိန်းနိုင်ဦး’ က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုရမ်းပြရင်း...

“မင်း လူမှားနေပြီ”

ထိုအပြောကြောင့် ‘ညိုလဲ့’ ခမြာ ခေါင်းလေးကုတ်ရင်း

“အရမ်းတူတာပဲ... ဟိုတလောကပဲ အဖေ့ဆီလာသွားသေးတာပဲ”

“နင်ကလည်းဈေးပေါလိုက်တာ... သူ့လိုလူကမခေါ်လို့ နင်ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး... နင့်အဖေကိုပြောလိုက်ပေါ့... ဒီလူလာရင်မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါလို့”

“အိုဘယ်ဖြစ်မှာလဲ... ဖေဖေတို့ကသူတို့လိုစာရေးဆရာ

ဆွေဆွေအောင်

ကို အရမ်းအထင်ကြီးတာ... သူကစာအရေးအသားလည်းသိပ်ကောင်းတာ... ပညာပေးတွေဗဟုသုတတွေရေးတာ... အချစ်အကြောင်းရေးရင်လည်း မမှားသင့်တာမမှားရအောင် ကြိုးစာချင်အောင်ရေးတာ”

“စာရေးဆရာ ‘လူ’ ဆိုတာ ခုနလူဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အသေအချာပဲ”

“အင်း သူ့ဝတ္ထုတိုတွေတော့ဖတ်ဖူးပါတယ်...ဟုတ်တယ် အရေးအသားအတွေးအခေါ်တွေ သိပ်ကောင်းတာပဲ... ဒါပေမဲ့ သူရေးတဲ့စာတွေ ဆုံးမစာတွေနဲ့ သူနေပုံထိုင်ပုံနဲ့ တော့တခြားစိတ်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. အရက်သောက်လို့လား ဖဲရိုက်လို့လား မကောင်းတာတွေလိုက်စားလို့လား”

‘ညိုလဲ့’ က စိတ်ပူသလိုမေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲ့ဒါတွေလုပ်လားမလုပ်လားတော့ ငါလည်းတစ်ချိန်လုံးလိုက်မကြည့်နိုင်လို့ မသိဘူးလေ”

‘ကိုညီထွန်း’ လိုလူကိုများ သူတို့ကစိတ်ဝင်စားနေကြပြန်ပြီ။ စောစောကအော်ထုတ်လိုက်တာတောင် စိတ်မပျက်ကြသေးပါလား။

www.burmeseclassic.com

“နင်တို့ကလည်းနင်တို့ပဲ... အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာဝင်ထိုင်ရင်တောင် အဆောင်သားတွေရဲ့မျက်လုံးအကြည့်နဲ့ ဒဏ်ရာရသွားနိုင်တယ်... အခုတောင်အပြင်ထွက်နေကြလို့ မြန်မြန်ပြန်ကြတော့... ယောက်ဖလို့လည်းအခေါ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟာ ‘ကိုနိုင်’ ကပါ မောင်းထုတ်နေပြန်ပြီလား... ‘သဇင်’ တို့လည်းဧည့်ခန်းမှာရော အောက်ထပ်မှာရော ခေါ်မရလို့အပေါ်ထိတက်လာမိတာပါ... မေမေက ဟောဒီသူငယ်ချင်း ‘ညိုလဲ့’ တို့အမေနဲ့လူကြုံဖူးလို့ကလို့ အစ်ကိုချုပ်ခိုင်းထားပြီးမမိတဲ့ဖလန်နယ်အနွေးထည်နှစ်ထည်နဲ့ ညဝတ်ဘောင်းဘီနှစ်ထည်ရယ်ယိုစုံတွေရယ်လာပေးတာ”

“ငါလည်းဘယ်မောင်းထုတ်ချင်ပါ့မလဲ... ယောက်ျားလေးဆောင်ဆိုတော့ မလာတာကောင်းတယ်... ‘ကိုညီထွန်း’ လိုမိန်းမတွေကြည့်မရလို့ မောင်းထုတ်တဲ့လူမျိုးက အန္တရာယ်မရှိနိနိဘူး... မိန်းမမြင်တိုင်းအထင်သေးပြီး အတင်းလိုက်ရောတဲ့လူမျိုးတို့မျက်နှာများတဲ့လူမျိုးတို့နဲ့တွေ့ရင် ကြောက်ရတယ်... နောက်ဆိုရင် ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်... အိမ်ရှေ့အိမ်မှာဖုန်းရှိတယ် ဖုန်းနံပါတ်ယူသွားလိုက်”

နမကိုဆုငေါက်ပြီးမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသဖြင့်...

“ဒီဆိုင်မှာရေခဲသုတ်သိပ်ကောင်းတယ် စားရအောင်”
“ဟင့်အင်း တော်ပြီ... ဆိုင်ထဲမှာယောက်ျားတွေကြီးပဲ ‘ကိုနိုင်’ လိုက်မပို့နဲ့တော့... ‘ညိုလဲ့’ က ဒီလမ်းထဲကသူ့သူငယ်ချင်းအိမ်ကိုဝင်ဦးမှာတဲ့”

စိတ်ကောက်ပြီး ညာပြောတာလားမသိ။

‘လူ’ ဆိုသည့်ကလောင်ရှင်ကို ယခင်ကမမြင်ဖူးခင်တည်းက အထင်ကြီးလေးစားခဲ့ပါသည်။ သူရေးသောစာများထဲကလိုပင် သူသည်အနေအထိုင်တည်ကြည်ပြတ်သားပြီး သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပါသည်။ အစားမကြူး၊ အပျော်မကြူးသူဖြစ်သည်။ သူမသိစေချင်သဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားပါလျက် ‘ညိုလဲ့’ ကြောင့် ကလောင်နာမည်ကိုသိခွင့်ရသွားခဲ့သည်။

တည်ကြည်ရိုးသားပြီးကြိုးစားနေသော နာမည်ကြီးစပြုနေပြီဖြစ်သော လူငယ်ကလောင်ရှင်တစ်ယောက်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရသည့် ကုသိုလ်ကံကလည်းမသေးဟု ထင်မိသည်။ သိချင်တာတွေမေးချင်တာတွေ အများကြီးရှိနေပါသော်လည်း အပိုစကားမပြောချင်သူ၊ အပိုအချိန်မဖြုန်းချင်သူကို မသိမသာခိုးကြည့်ရင်း အနှောင့်အယှက်မပေးမိအောင် နေလိုက်ပါသည်။ ပတ်မှတစ်ခါသာ အလုပ်နားသော်လည်း အလုပ်နားရက်နှင့်

တနင်္ဂနွေဆုံမှ 'ကိုညီထွန်း' နှင့်ကြိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်တစ်လကို နှစ်ခါလောက်သာ နေ့ခင်းဘက် ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းထိုနေ့မျိုးများတွင် လျှောက်လည် မည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

'ညီထွန်း' အံ့ဩသွားသည်။

'ရဲဝင့်' ၏ သူငယ်ချင်း 'စန္ဒာ' တို့ အိမ်ရှေ့ဝရံတာတွင်မိန်းမပျိုရှစ်ယောက်ခန့် ရှိနေပြီး မိမိကိုပြုံးစေ့စေ့မျက်နှာများဖြင့်ကြည့်နေကြပါလား။

မိမိလိုချင်ပြီနေ၍လား၊ ကြယ်သီးများတလွဲစီတပ်ထား၍လား၊ ဖိနပ်တစ်ဖက်မှားစီးလာ၍လား။

လားပေါင်းများစွာ စဉ်းစားနေသော်လည်း မျက်နှာတော့ထုံးစံအတိုင်း မာကြောကြောပါပဲ။ လမ်းလျှောက်ပုံလည်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ချီတက်နေသလိုပါပဲ။

“လူ”

“နတ်”

“ဗြဟ္မာ... ခစ် ခစ် ခစ်”

ဟော သိကုန်ပြီ။

‘သိန်းနိုင်ဦး’ ဆိုသည့်အကောင်တစ်ကောင်ပဲသိတာပဲ။

ကြည့်ပါဦး ညတွင်းချင်းတစ်ရပ်ကွက်လုံးသိအောင် သ

တင်းဖြန့်လိုက်ပါကရောလား။ ပြန်ကြားရေးဌာနတွင်လုပ်ဖို့

ကောင်းသည်။

ကားဂိတ်ရောက်တော့လည်း လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကွမ်း

ယာဆိုင်စတိုးဆိုင်တွေက ခါတိုင်းထက်ဂရုတစိုက်ကြည့်နေကြ

သလိုပဲ။ အေးလေ ကိုယ့်လိုက်ကြည့်လို့ သူတို့ကြည့်တာကိုမြင်

ရတာကိုး။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေကို မိမိသိပ်ဂရုစိုက်နေမိပါ

လား။

ရုံးကပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်

တွင် မိမိနာမည်နှင့်စာသုံးစောင်ရောက်နေပြီး အထုပ်သုံးထုပ်ကို

လည်းတွေ့ရသည်။

‘ဆရာ...’

မာနသိပ်မကြီးပါနဲ့...။

နာမည်ကြီးတွေတောင် လူမြင်ရင်ဖော်ရွေကြ

ပါတယ်...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့က စာရေးဆရာဆိုရင်

ကိုယ့်ထက်စာတွေဖတ်ထားမှတ်ထားပြီး ဗဟုသုတတွေတစ်ပုံတ

ပင်နဲ့ တစ်ဖက်လူနားလည်အောင်ရေးနိုင် စွဲဆောင်နိုင်ကြလို့ အ

ထင်ကြီးလေးစားပြီးသားပါ...

ဆရာအရေးအသားကိုရော တင်ပြပုံတွေကိုပါ

နှစ်သက်ကြပါတယ်... ဆရာညဘက်တွေစာရေးရင် စားဖို့လက်

ဘက်နှပ်ပြီးသားဖူးနဲ့ အကြော်စုံထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်...

စာသုံးစောင်လုံးမိမိကို မာနမကြီးဖို့ရေးထားသည်။

‘စန္ဒာ’၊ ‘နန္ဒာ’၊ ‘အေးစု’ ဟု ဆိုင်းထိုးထားကြသည်။

‘စန္ဒာ’ ဆိုတာလမ်းထိပ်က ကောင်မလေးဖြစ်မည်။

‘ရဲဝင့်’ ကိုဟိုတစ်ခါတုန်းက ထိုအိမ်ရှေ့တွင်တွေ့ဖူးသည်

မိမိကို ‘ရဲဝင့်’ လှောင်ဖူးသည့်အိမ်က ကောင်မလေးပဲဖြစ်ရမည်။

‘နန္ဒာ’ က တီးမစ်၊ ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်၊ ‘အေးစု’ က ကာ

မစ်ကြီးတစ်ထုပ်၊ ‘စန္ဒာ’ က ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ်။

“တောက်...”

www.burmeseclassic.com

ပစ္စည်းထုပ်တွေပွေ့ပြီး 'ရဲဝင့်' တို့အိမ်ဘက်ကူးလားမိသည်။

“ဟော ‘မောင်ညီထွန်း’... ထမင်းစားတော့မလားကွ့.”

“မစားသေးဘူး ဒေါ်ဒေါ်... ‘ရဲဝင့်’ ရော”

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ က ‘ညီထွန်း’ လက်ထဲမှအထုပ်များကိုကြည့်ပြီး...

“ဟော ‘ရဲဝင့်’ အတွက်ဝယ်လာတာလား... များလှချည်လားကွယ်... ကာဖီမစ်ထုပ်ကိုပြန်ယူသွား ခုနကပဲ ‘တင်မောင်သန့်’ က မုန့်ပုံးတစ်ပုံးနဲ့ ကာဖီမစ်ထုပ် လာပေးသွားသေးတယ်” ထိုစကားတွေကြောင့် ‘ညီထွန်း’ အတော်စိတ်ပျက်သွားသည်။

“သွားလေ အလယ်ခန်းမှာရှိတယ်”

သူမ၏ဦးခေါင်းထိပ်တွင် ဆံပင်ကိုကပ်ကြေးဖြင့်ညှပ်ထုတ်ပြီး ဆေးထည့်ပလာစတာကပ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ညနေဘက်အရမ်းကိုက်လာလို့ ညတုန်းကဆေးခန်းသွားလိုက်ရတယ်... ကံကောင်းလို့ မချုပ်လိုက်ရတာ... ‘ကိုညီထွန်း’ ကလည်း အလကားလျှောက်ဝယ်လာတယ်... ဟိုမှာလည်း ‘ကိုသန့်’ တို့ ‘ကိုသိန်းနိုင်ဦး’ တို့တွေပေးထားတာတစ်ပုံကြီးပဲ”

သူ့အပြောကြောင့်ကိုယ်ကပဲ ဒီအထုပ်တွေကိုရောယောင်ပြီး ထားခဲ့ရမလိုလို။ သူမက ရုပ်ရှင်ထဲကမင်းသမီးလို ကုတင်ပေါ်တွင်လှလှပပ ကြွကြွရွရွလေးလှနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ညက ‘စန္ဒာ’ တို့အိမ်ဝင်သေးလား”

“ဟင် ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ... သူများဖြင့်နာလို သေတော့မယ်ဟာ”

ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါဆို ဘယ်သူပြောသနည်း။

‘သိန်းနိုင်ဦး’ ပြောတာလား။

မိမိဒီအထုပ်တွေကို ပြန်ယူသွားလျှင် ‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ ရှက်တော့မည်။ ‘ဦးကျော်’ ၏ မျက်နှာကလည်းရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ကာဖီမစ်ထုပ်ရှိပြီးသားမို့ ပြန်ယူသွားလိုက်မယ်”

“လက်ဘက်ထုပ်လည်းယူသွားလေ... ‘ကိုညီ’ စာရေးရင်စားရအောင်လို့.”

“ဗိုက်အောင့်တတ်လို့ မစားတော့ဘူး... အဘွားတို့အဘိုးတို့ကိုပဲ သုတ်ကျွေးလိုက်တော့... ရော့ ‘လင်းဆင့်’ ဒီကာဖီမစ်ထုပ်လည်း အဘွားတို့အတွက်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိမိပြန်အထွက် 'ရဲဝင့်' က မောင်ဖြစ်သူကို 'စန္ဒာ' တို့ ဆီအကြောင်းကြားပေးဖို့ ပြောနေသည်။ လာလည်ဖို့ လာကြည့်ဖို့ ခိုင်းနေသည်။

'ညီထွန်း' ခပ်မဲ့မဲပြုံးပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့မိသည်။

“နင်တို့ ကလည်းခေါ်မှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်”

“ယောက်ျားလေးအဆောင်ဖွင့်ပြီးတည်းက ဘယ်မှာလာတော့လဲ... ခုလည်း နင်ဒဏ်ရာရတယ်ဆိုလို့ သာ စိတ်ပူပြီးလိုက်လာတာ... ရုတ်တရက်ထွက်လာရလို့ ဘာမှတောင်ဝယ်မလာနိုင်တော့ဘူး”

'စန္ဒာ' က အိပ်ယာဘေးစားပွဲပေါ်မှ မုန့်ထုပ်၊ ကာဖီမစ်စ်ထုပ်တွေကိုကြည့်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ညကျမှတစ်ခုခုဝယ်ပို့လိုက်မယ်”

“မပို့နဲ့တော့ အဆောင်ကအစ်ကိုတွေပေးထားတာ တစ်ပုံကြီးပဲ... ခုနပဲ ‘ကိုညီထွန်း’ က လက်ဘက်စုံရယ် ကာဖီမစ်ရယ် တီးမစ်ရယ်လာပေးသွားသေးတယ်... ‘ကိုသန့်’ ကဆိုမှန်ပုံ့ရော ကာဖီမစ်ထုပ်ရော”

‘စန္ဒာ’ တို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ စာရေးဆရာ ‘လူ’ ကိုတွေ့ချင်၍ ‘အေးစု’ က ကပ်လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့မိမိတို့ပို့ထားသော ပစ္စည်းအားလုံးကို ‘ရဲဝင့်’ ထံ လာဆက်သထားပါလား။

“နင်နဲ့ ဒီစာရေးဆရာဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဟင် ဘယ်စာရေးဆရာလဲ”

“အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟယ်... နင်ပဲငါတို့အိမ်ကိုလာတုန်းက အဲ့ဒီလူကို စာရေးဆရာလို့ ပြောသေးတာပဲ”

“အေးလေ သူကစာတွေဘာတွေရေးတယ်ဆိုလို့ ပြောမိတာလေ... သူ့ကလောင်နာမည်တောင် မသိပါဘူး နာမည်မှမကြီးသေးတာ”

“ဟင် နင်တကယ်မသိဘူးလား”

“ဘာကိုပြောနေကြတာတုန်း... နင်တို့မျက်နှာထားတွေ

ကလည်း တစ်မျိုးပဲ... ငါကဘာကိုသိရမှာတုန်း”

“နင့်အိမ်မှာနေတဲ့ စာရေးဆရာဟာ အခုလူကြိုက်များစပြုနေတဲ့ ‘လူ’ ဆိုတဲ့ကလောင်နာမည်နဲ့ ရေးတဲ့လူပဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား သူ့စာတွေငါမကြိုက်လို့ မဖတ်မိဘူး... ဒါပေမဲ့စာအုပ်ဆိုင်မှာတော့ ‘လူ’ ‘လူ’ နဲ့ ပြောနေသံတွေတော့ကြားတယ်... သူက ‘လူ’ ဟုတ်လား... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ငါတို့အဆောင်မှာလူလူသူသူစာရေးဆရာတစ်ယောက် လာနေတယ်ဆိုတော့ နာမည်တော့ကြီးဦးတော့မှာပဲ... ဒါနဲ့သူနဲ့ငါနဲ့ကြိုက်ဖို့နေနေသာသာ တွေ့လိုက်တာနဲ့ဦးတဲ့လူက ပညာပြနေကြတာကြီးပဲ ဒီနေ့တော့ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ငါ့အတွက်လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာပေးလည်းမသိဘူး”

‘စန္ဒာ’ က မဲ့ရွဲ့ရင်း...

“အဲ့ဒါနင့်ကိုစေတနာရှိလို့ မဟုတ်ဘူး... နင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ငါတို့ကို ပညာပြချင်လို့... ငါတို့ပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေနင့်ကိုလာပေးသွားတာ... ငါတို့ပေးတာကိုမလိုချင်တဲ့သဘောပေါ့... အဲ့ဒါပဲ... စေတနာနဲ့ပေးတာကိုစော်ကားတယ်... အရှက်ခွဲတယ်... သေနာကျကြီး... ဒင်းဆီအခုသွားပြီး ပစ္စည်းတွေပြန်တောင်သေ”

‘စန္ဒာ’ အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်နေသလို အသံတွေ

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

လည်းတုန်နေပါသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ အရမ်းသွားမလုပ်နဲ့... ငါ့အဖေကသူ့အဆောင်
သားတွေဆီကို ဝင်တာထွက်တာမကြိုက်ဘူး... တော်ကြာငါတို့
လာဆူနေဦးမယ်”

“ဦးလေးမရှိဘူး... နင့်ဆီကိုဝင်လာတုန်းက မီးချောင်း
ဝယ်စရာရှိလို့ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်... ဒီလူ့ကိုငါတို့ပြန်ပညာ
မပေးရရင် အိပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး... စားလို့လည်းမဝင်ဘူး နည်း
နည်းတော့သွားပြောမှဖြစ်မယ်... လာ လာ အမြန်သွားမယ်”

‘ရဲဝင့်’ ရှုံ့မဲ့သောမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကိုစုံကုတ်မိရာမှ အ
နာကိုကုတ်မိသွားသဖြင့် ပိုရှုံ့သွားရတော့သည်။

ရုံးမှပြန်လာသော ‘ဝင်းစိုး’ ကို ‘စန္ဒာ’ တို့ကရှိသမျှသွား
အကုန်ဖော်၍ရယ်ပြရင်း...

“အစ်ကို...”

“ဟင်”

“စာရေးဆရာ ‘လူ’ နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဗျာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဟိုလေ ‘ကိုညီထွန်း’ နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောလိုက်ရမလဲ”

ဆွေဆွေအောင်

“သူ့နှမလို့ပြောလိုက်ပါ”

အခန်းထဲမပြောမဆိုဝင်လာသော ‘ဝင်းစိုး’ ကို ‘ညီထွန်း’
က မျက်မှောင်ကြုတ်၍လှမ်းကြည့်ပါသည်။

ခင်ဗျားနှမ အောက်မှာရောက်နေတယ်”

“ကျုပ်မှာ နှမမရှိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ‘ဝင်းစိုး’ က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်

ပြီး...

“ဒါဆို ဘာပြန်ပြောရမလဲ”

“မရှိဘူးလို့သာ ပြောလိုက်ပါဗျာ”

အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းခဲ့ပြီး...

“သူ့မှာနှမ မရှိဘူးတဲ့”

‘စန္ဒာ’ က ဆတ်ကနဲထရပ်ရင်း...

“ဒါဆိုသူ့အမေလွတ်လိုက်တာလို့ ပြောပေးပါလား”

နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ရောက်လာရပြန်သည်။

“ပြောလိုက်ပါဗျာ အမေလည်းမရှိဘူးလို့”

“ခင်ဗျားနဲ့အခုလာတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကျွိုင်တက်

ထားလို့လား”

“မတက်ပါဘူး... ကျုပ်ကိုဘယ်လူထိယမှလာတော့မှာ

အကြောင်းမရှိဘူးလေ... သူတို့လူမှားပြီး လာနေကြတာနေမှာ”

‘ဝင်းစိုး’ နောက်တစ်ခေါက် အောက်ပြန်ဆင်းရဲပြန်ပြီ။

အခန်းဝတွင်လူရိပ်မြင်သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သော အခါ ‘စန္ဒာ’ တို့သုံးယောက်ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့်...

“ဟေ့ ဟေ့ ဘာလို့အပေါ်တက်လာတာလဲ... သွား သွား ဆင်း ဆင်း”

မျက်နှာထိမျက်နှာထားဖြင့် မောင်းထုတ်နေသဖြင့်...

“ကျွန်မတို့လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ရှင်နဲ့မတန်လို့ပြန် လာတောင်းတာ... ပြန်ပေးပါ”

“ဘယ်တုန်းကပေးလို့လဲ”

“ဟင် ရှင်မညာနဲ့... ကျွန်မတို့အိမ်မှာလက်တိုလက် တောင်းခိုင်းတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ဒီဇဉ်ခန်းထဲမှာစာသုံးစောင်နဲ့ ပစ္စည်းထုပ်လာဖို့သွားတာရော”

“ဟုတ်လား ကိုယ်မသိဘူး... မတွေ့ဘူး ကဲမင်းတို့ပြန် ဆင်းကြပါ... ဒါယောက်ျားလေးအဆောင် မိန်းကလေးတွေဇဉ် ခန်းထဲလာထိုင်တာတောင် မသင့်တော်ဘူး... ကိုယ့်ဆီလာတာ ဆိုရင် ကိုယ်ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ အရှုပ်အရှင်းမရှိဘူး... မပတ် သက်ဘူး... အခန်းဝမှာစာလည်းကပ်ထားတယ်”

“လူလိမ် လူညာ”

“သူ့ကိုယ်သူစာရေးဆရာဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေလိုက်တာ မှာမည်ဖြင့်မကြီးဘဲနဲ့ ရှက်လည်းမရှက်ဘူး”

စာရေးဆရာ ‘လူ’ ဆိုတာလူလိမ်လူညာလူအရိုင်းအရိုင်း ဆိုပြီး လူတွေသိအောင်လျှောက်ပြောပစ်မယ် ဘာမှတ်လဲ ဟွန်း”

‘ညီထွန်း’ အိပ်ယာပေါ်သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း အိပ်ချ လိုက်ပါသည်။

“အင်း ချစ်တော့လည်းသူတို့ပဲ... မုန်းတော့လည်းသူတို့ ပဲ အထင်ကြီးတော့လည်း သူတို့ပဲ... အထင်သေးတော့လည်း သူတို့ပဲ... အပြောင်းအလွဲမြန်လွန်းကြပါလား... ဒီလိုပြဿနာ တွေတက်မှာစိုးလို့ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှမပတ်သက်အောင်နေခဲ့ပါ လျှက် ဘယ်နယ့်အိပ်ယာအောက်ရေမဝင်ဘဲ အပေါ်ထပ်ခိုးအထိ ရေကြီးနေပါလိမ့်”

မိမိစာရေးဆရာ ‘လူ’ ဆိုတာ ဒီတစ်ဆောင်လုံးတွင် ‘သိန်း နိုင်ဦး’ တစ်ယောက်သာသိသည်။ ‘သိန်းနိုင်ဦး’ ၏နှမ ‘သဇင်ဦး’ နှင့်အတူပါလာသော ထုတ်ဝေသူသမီး ‘ညိုလှ’ ကြောင့်မိမိ ‘လူ’ ဆိုတာ ‘သိန်းနိုင်ဦး’ တို့မောင်နှမသိသွားခဲ့သည်။

ဟိုဘက်အိမ်က စပ်စလူးစိန် ‘ရဲဝင့်’ ပင်လျှင်မသိနဲ့။

ယခုလောက်ဆိုလျှင်တော့ သိပြီပေါ့လေ။

‘သိန်းနိုင်ဦး’ နဲ့ ‘စန္ဒာ’ ကြိုက်နေကြ၍ သိသွားခြင်းလား။

အလုပ်သွားခါနီးမှ ရေမိုးချိုးဖို့ ပြာယိပြာယာနှင့်ရောက်
လာသော ‘သိန်းနိုင်ဦး’ ကိုမေးရတော့သည်။

“ ‘ကိုညွီ’ ကိုစာရေးဆရာ ‘လူ’ မှန်းအရင်ကလည်းမသိ
ဘူး... သိတော့လည်းဘာမှထူးခြားမသွားပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့
လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်ကကာတွန်းတောင် သုံးလေးအုပ်ပဲဖတ်
ဖူးတာ... စာဖတ်အရမ်းပျင်းတာ... အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ‘သဇင်’
နဲ့ ‘ညိုလဲ့’ ဒီအိမ်ကပြန်တုန်းက ဒီလမ်းထဲကသူငယ်ချင်းအိမ်ကို
ဝင်စရာရှိသေးတယ်လို့ ပြောသွားတယ်... ‘ညိုလဲ့’ အာချောင်တာ
ဖြစ်မှာပေါ့... မိန်းကလေးတွေက လူတစ်ယောက်ကိုလွယ်လွယ်
နဲ့ အထင်ကြီးတတ်တာများတယ် ”

‘သိန်းနိုင်ဦး’ က မိမိကိုပါးပါးလှီးလှိုက် ထူထူလှီးလှိုက်
ထုထောင်းလိုက်လုပ်နေပါရောလား။

ဒီတစ်ခါ မိမိခံရသည့်အလှည့်ပါလား။

မနက်ခပ်စောစောထပြီး စာရေးနေမိသည်။

ယနေ့ ‘သိန်းနိုင်ဦး’ အလုပ်အားရက်။ သူ့ခမြာလည်း
မာန်ကြီးပြီး မိမိကိုမခေါ်မိအောင် မပြောမိအောင်မကြည့်မိအောင်
အတတ်နိုင်ဆုံးမိမိနှင့် မပတ်သက်မိအောင် ကြိုးစားနေရရှာ
သည်။

သူ့အလုပ်နားရက်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေစေချင်ပါ
သည်။

ဒီတစ်ခါ မိမိကကြုံပြီး ရှောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

နံနက်လေးနာရီလောက်တည်းက စာထရေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ငါးနာရီခွဲအထိ မှောင်ရိမ်သမ်းတုန်းပဲ ရှိသေးသည်။

“ပဲပြုတ်...”

“ပဲပြုတ်”

ပဲပြုတ်သည်၏ အသံက ကရဝိတ်သံလိုပဲ။

စောစောစီးစီး ချွဲချွဲပြစ်ပြစ်အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပဲပြုတ်သည်လေးဦးလောက် ခြေချင်းလိမ်ပြီး အသံမျိုးစုံ

အော်နည်းမျိုးစုံနှင့်ရောင်းတတ်ကြသည်။

“ပဲပြုတ်”

“ပဲပြုတ်”

ဒီတစ်ခါအော်သံက ငှက်ဆိုးထိုးသံလိုပဲ။ အိပ်ငိုက်ချင်

နေသော ‘ညီထွန်း’ ပင်လျှင်လန့်ပြီး မျက်လုံးကျယ်သွားခဲ့သည်။

‘ရဲဝင့်’ ၏ အသံဖြစ်နေသည်။

ပဲပြုတ်သည်ကို မမိလိုက်မှာစိုး၍သာ အိမ်ထဲမှအော်ရင်း

နောက်မှအပြေးလိုက်သွားရင်း ထပ်အော်သွားသည့်အသံ။

ဘယ်ရယ်မဟုတ် မိမိပြုတင်းပေါက်မှကြည့်လျှင် သူမ

တို့၏ အိမ်ရှေ့အိမ်နောက်ဘက်ကိုမြင်ရသဖြင့် စာရေးရင်းကြည့်

ဆွေဆွေအောင်

မိစမြဲ။

“ဟောဗျာ”

ပါးစပ်မှအသံထွက်၍ အော်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“‘ကိုညီ’ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တစ်ဖက်ခန်းမှ ‘တင်မောင်သန့်’ က လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်

သည်။

“ကျုပ်အော်သံကြောင့် လန့်သွားပြီထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ပဲပြုတ်သည်တွေလာရင် နှိုးစက်

ထက်တောင်စွမ်းတယ်လေဗျာ”

“အေးဗျ ‘ရဲဝင့်’ တော့ ထမိဇောက်ထိုးကြီးနဲ့ပဲပြုတ်သည်

နောက်ပြေးလိုက်သွားလေရဲ့... တော်တော်ဝေးတဲ့အထိ လိုက်

သွားပြီ”

“အဟား ဟား ဒီကောင်မလေးရုပ်ကလေးကချောသ

လောက်ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ဖရိုဖရဲကြီးပဲ... ခေါင်းကဒဏ်ရာ

မပျောက်သေးဘူး... ချော်လဲဦးတော့မှာပဲ”

‘တင်မောင်သန့်’ က ရယ်သံဖြင့်ပြောနေရင်း အခန်းရှု

လာခဲ့ပြီး ပြုတင်းပေါက်မှလာရပ်စောင့်ကြည့်နေသော

ဒီလူ့အကြည့်က ကြည့်နူးခြင်းအခိုအခြေတော့နဲ့ပါလား။

www.burmeseclassic.com

ဟော 'ရဲဝင့်' ပြန်လာနေပြီ။

အပြေးအလွှားပြန်လာရင်း 'ရဲဝင့်' ကမိမိတို့ ရှိသည့် ပြူတင်းပေါက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါ 'တင်မောင်သန့်' က လက်နှစ်ဖက်ရှိလက်ညှိုးနှင့်လက်မကို ဝိုင်းနေအောင်လုပ်ပြီး မျက်စေ့ရှေ့တွင် မျက်မှန်ပုံစံလုပ်၍ လှမ်းနှောက်နေသည်။

ထိုအခါ 'ရဲဝင့်' ကရှက်ပြီး လက်သီးနှင့်လှမ်းထုမည့်ပုံစံလေးနှင့် အိမ်ထဲဝင်ပြေးသွားခဲ့သည်။

ထိုပုံစံများကိုကြည့်ပြီး။ 'ညီထွန်း' အော်ကလီဆန်သွားခဲ့သည်။ 'ရဲဝင့်' ကချစ်သူမရှိသေး၍ 'တင်မောင်သန့်' လိုလူချောလူလှကို ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာထားပါတော့။ 'တင်မောင်သန့်' ကရည်းစားတွေမို့လိုပေါက်အောင်ထားသူ။ မိမိမြင်တာကိုသုံးယောက်လောက်ရှိပြီ။ ကားနှင့်လာကြိုသည့် ကောင်မလေးကနှစ်ယောက်မြို့ထဲကစားသောက်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် ပုံမှန်တွဲသည့်ကောင်မလေးကတစ်ယောက်။ သုံးယောက်လုံး အလှပစားတွေကြီးပါပဲ။ 'ရဲဝင့်' ထက်သာတဲ့သူတွေကြီးပါပဲ။ တကယ်မကြိုက်ဘဲ ကောင်မလေးကိုရင်ခုန်အောင် အိမ်မက်တွေပေးဖို့ မကောင်းပါ။

ရေမိုးချိုးပြီး ဘုရားသွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိသဖြင့် စာရေးစားပွဲခုံမှထလိုက်မိသည်။

“ဟာ ရေးပါ 'ညီထွန်း' အနောက်အယုက်ပေးမိပြီထင်တယ် ကျွန်တော်အခုသွားမှာပါ။”

“နဂိုတည်းက စာရေးတာရပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပြီသားပါ ရေချိုးတော့မှာ”

ရေချိုးခန်းကထွက်လာစဉ် 'ဒေါ်ဝင်းခင်' နှင့်တွေ့သဖြင့်

“ဒေါ်ဒေါ် ဒီနေ့ကျွန်တော်ထမင်းစားဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဟဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ပါ”

“ဟောတော် မင်းပဲပြုတ်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ 'ရဲဝင့်' ကိုအတင်းနှိုးပြီးဝယ်ခိုင်းရတာ”

ထိုစကားကြောင့် 'ရဲဝင့်' အိပ်ယာထဲမှာ ဘယ်လိုဖရိဖရဲ အိပ်မှန်းတွေကြည့်၍ရသည်။ သူ့ခမြာမိမိကို စေတနာရှိ၍လုပ်ပေးခြင်းမဟုတ်သော်လည်း မိခင်ခိုင်းသဖြင့် အူယားဖားယားပြေးဝယ်ပေးရှာသည်။ 'တင်မောင်သန့်' သိလျှင် ရင်ခုန်ပါဦးမလား။

“ကျွန်တော် ညနေဘက်တော့စားဖြစ်မှာပါ”

“အေး အေး ကြော်ထားလိုက်နော်”

သတ်သတ်လွတ်စားသည်ဟုညာထားမိသဖြင့် အသားစားချင်လျှင် လမ်းဘေးရှိဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထိုင်ခဲ့ရစေမိ

www.burmeseclassic.com

“ညိုလဲ့’ ရေး... နင့်လူကြီးက တကယ်အကျင့်ယုတ်တယ် သိလား”

“ဟဲ့ ဘယ်က ငါ့လူကြီးလဲ”

“နာမည်မကြီးဘဲ ဘဝင်မြင့်နေတဲ့နင့် ‘လူ’ ဆိုတဲ့စာရေး ဆရာကိုပြောတာပေါ့ ငါတို့က စာရေးဆရာဆို စွတ်အထင်ကြီး တော့တာ... ကိုယ့်လမ်းထဲကကိုယ့်သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ အဆောင် နေတာဆိုတော့ မိတ်ဆက်ပေးရင်း လက်ဆောင်သွားပေးတာ... ငါတို့ ပေးတဲ့လက်ဆောင်တွေကို ‘ရဲဝင့်’ တို့ အိမ်အကုန်ပေးပစ်

ပြီး ငါတို့ကိုမောင်းထုတ်ပစ်တယ်လေ”

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟယ် သူ့စာအုပ်တွေ ကိုထုတ်ပေးနေတဲ့ ငါ့အဖေမျက်နှာကိုမထောက်ဘဲ ငါနဲ့ငါ့သူ ငယ်ချင်း ‘သဇင်’ ကိုယ်ပါမောင်းထုတ်ခဲ့သေးတာပဲ သူကမိန်းမ တွေနဲ့ အရောတဝင်မနေချင်ဘူးလေ”

“ဒါဆိုလည်း ဘုန်းကြီးဝတ်ပေါ့ ဟွန်း ထားပါတော့ငါ တို့ကသူစိမ်းမိန်းမတွေမို့ မဆက်ဆံဘူးဆိုရင် သူ့အမေလာတယ် ဆိုလည်းဆင်းမတွေ့ဘူး သူ့နဲ့ မလာလည်းဆင်းမတွေ့ဘူး ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းမသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် အဖေပြောတာတော့ သူ့မိသားစုနဲ့ မခေါ် ဘူးထင်တယ်တဲ့”

“ဟင် သူနဲ့ဘယ်သူနဲ့ ခေါ်တာရှိတို့လည်း အဆောင်မှာ လည်းဘယ်သူနဲ့မှမတည့်ဘူးတဲ့ ဘု့ကလန့်လုပ်နေတာတဲ့မ ဟုတ်မှလွဲရော ဒီလူ လူအစစ်မဟုတ်လောက်ဘူး တခြားပြိုင်က ရောက်လာတာ ဖြစ်ရမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ရယ်မိကြသည်။

“ဟယ် ဟဲတော့ ဟိုမှာ သူ သူ လူလေ လူလာတော့က ပဲ”

www.burmeseclassic.com

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

ဟုတ်ပါသည်။ လွယ်အိတ်လေးလွယ် နှင့် ချောလို့သန့်လို့။

“လာ လာကြငါတို့ သွားပုံးနေမှ နင်တို့ ငါတို့ ကိုမြင်ရင် သူပြန်ထွက်သွားမှာ လာ လာ”

‘ညိုလဲ့’ က ‘စန္ဒာ’ တို့ သုံးယောက်လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး အနီးဆုံးစာကြည့်ခန်းထဲပြေးပုံးနေကြသည်။

“အန်ကယ် အန်ကယ်”

သော့ခလောက်ကို လှုပ်ရမ်းခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဦးညို’ ကပြောပြသလဲဆင်းလာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးရင်း။

“စောစောက ဒီကလေးမတွေရှိနေပါတယ်... မပြောမဆိုနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခုသွားစားပြီထင်တယ် လာ လာ ‘မောင်ညီထွန်း’

‘ဦးညို’ နှင့် ‘မောင်ညီထွန်း’ တို့က စာကြောင်းပေအကြောင်းတွေဆွေးနွေးတာအကြာကြီး။ ကမ္ဘာ့အကြောင်း ပြိုဟ်အကြောင်း စကြာဝဠာအကြောင်း ဝိညာဉ်လောကအကြောင်း။

တစ်နာရီခန့် ကြာလာသဖြင့် ကပ်လျှက်အခန်းထဲတွင် ဝိတ်မိနေသူလေးယောက်ခမြော ခေါင်းမူးသည့်သူ၊ ချောင်းဆိုချင်သည့်သူ၊ အိပ်ပေါက်သူ အံချင်သူတွေစုံနေပါပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆွေဆွေအောင်

စိတ်ညစ်သောမျက်နှာ ငိုချင်သောမျက်နှာနှင့် ဆွေးတွေ ကျပြီး ခေါင်းတွေပွအောင်ကုတ်ထားကြသည်။

ကျေးဇူးရှင်ကတော့ ဇိမ်ကျနေသည်။

ခေါက်ဆွဲကြော် ဖျော်ရည်တို့ကိုစားပြီးနောက် ငွေနှစ်

သိန်းပိုက်၍ပြန်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း ဧည့်သည်ပြန်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်နီးနီးအထိ အပေါ်မတက်သေးသဖြင့် အခက်တွေ့နေကြသည်။

“ဒီကောင်မလေးတွေ ဘယ်ထွက်သွားကြလည်းမသိပါ

ဘူး”

သော့ပိတ်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားမှ ထွက်လာကြပြီး

“ပူး နောက်တစ်နာရီလောက်သာဆက်နေရရင် ငါတော့ သေသွားနိုင်တယ်”

“အတူတူပါပဲနော် အားတောင်ပြတ်ချင်လာပြီ ဟိုလူက ငွေနှစ်သိန်းတောင်ရသွားတော့ ပိုပြီးဘဝင်မြင့်သွားလောက်ပြီ”

“ငါတို့ အဖေကပြောတယ် ‘ကိုညီထွန်း’ ကအရမ်းနာမည်ကြီးဦးမှာတဲ့ သူ့အရေးအသားအတွေးအခေါ်တွေကို လူကြိုက်များတယ်တဲ့ နှစ်လတစ်အုပ်အုပ်နိုင်ရင် အဖေကသူ့ကို တော် သိန်းနှစ်ရာ ထုတ်ပေးမှာတဲ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“တစ်အုပ်စာမူခ ဘယ်လောက်ရလို့လဲ”

“လေးငါးသိန်းနေမှာပေါ့”

“အမယ်လေး နှစ်လတစ်အုပ်ဆိုတော့ တစ်လနှစ်သိန်းခွဲပေါ့ မဆိုဘူး ‘ရဲဝင့်’ ကိုအပီကပ်ခိုင်းရမယ်”

‘စန္ဒာ’ စကားကြောင့် ‘ညိုလဲ့’ ကမျက်နှာလေးတည်သွားပြီး။

“သူကချစ်တာတွေကြိုက်တာတွေ သိပ်ဦးစားမပေးဘူး မိန်းမတွေကိုကြည့်မရဘူးလို အဖေကပြောတယ်”

‘စန္ဒာ’ ကမဲ့ရွဲ့ပြီး။

“မိန်းမတွေကိုကြည့်မရပေမယ့် သူ့ကိုမွေးလာတဲ့ သူ့အမေကလည်းမိန်းမပဲလေ”

“ငါထင်တာတော့ သူ့အမေကိုလည်း နာကြည်းမုန်းတီးနေပုံရတယ် ဘယ်တော့မှ မိဘအကြောင်းမိသားစုအကြောင်းမေးလို့မရဘူး”

“အင်း ဘုန်းကြီးလို့သက်ရှည်ပါ့မလား မိုးကြိုးစက်ကွင်းလွတ်ပါ့မလားနော်”

‘စန္ဒာ’ တို့အုပ်စုအိမ်ကိုအရင်မဝင်ဘဲ ‘ရဲဝင့်’ ထံအရင်သွားပြီး သတင်းထူးတွေပြောကြသည်။

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ရအောင်နှူးသိရဲ့လား... မိန်းမမုန်းတဲ့ လူတွေဟာ တကယ်တမ်းချစ်သွားရင် သူများထက်ပိုချစ်တတ်တယ်”

‘ရဲဝင့်’ က မျက်မှောင်လေးကျဲ့ကာကြည့်ရင်း...

“နင့်ကိုဘယ်သူပြောပြလဲ”

“အဟဲ ငါထင်တာပြောတာပါ”

“နင်တို့ပဲသူ့ကိုချစ်ကြ... ငါကချောမှလှမှကြင်နာတတ်မှ သဘောကျတာ”

“ငါတို့သိပါတယ်... နင်က ‘ကိုတင်မောင်သန့်’ ဆိုတဲ့ လူကို သဘောကျနေတာမဟုတ်လား... ငပွေကြီး ငိုရမယ်နားလည်လား”

“‘ကိုသန့်’ ကလည်းပြောပါတယ်... သူရည်းစားများတယ်တဲ့ ဒါပေမဲ့ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မဖျက်ဆီးဘူးတဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူကစပြီးမဖြတ်ခဲ့ဘူးတဲ့... သူ့ကိုရုပ်ချောလို့ ပွေမှာပဲလို့ တွေးပြီး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ရပ်ပြီး စကားပြောမိတာမြင်တာနဲ့ အထင်လွဲစိတ်ကောက်ပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားကြတာများတယ်တဲ့”

တစ်နေကုန်ပျောက်နေသော ‘ညီထွန်း’ ကမှောင်ရိုင်းမိမိ

မှပြန်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရေ... ဦးလေးရှိလားမသိဘူး”

“မရှိဘူးကွ... အပြင်သွားတယ် အရေးကြီးလို့လား”

“မကြီးပါဘူး ဦးလေးအတွက်လက်ဆောင်လာပေးတာပါ... ပုဆိုးတစ်ကွင်းနဲ့ ပိတ်စတစ်စ... ဒေါ်ဒေါ်အတွက်ကဆီနှစ်ပိဿာ”

“ဟယ် ပိုက်ဆံအကုန်ခံလို့ကွယ်... အားနာစရာကြီး”

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ မျက်လုံးတွေအရောင်လက်နေပါသည်။

အိမ်ခန်းထဲမှအပျိုမများကလည်း မျက်ခုံးပင့်လိုက်၊ ပခုံးတွန့်လိုက်မျက်စပစ်လိုက်နှင့် ဓါတ်လိုက်ခံရသလိုဖြစ်နေကြသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ နင့်ကိုကြိုက်နေတာသေချာတယ်... ပိုကြေးပန်းကြေးတွေကစိပ်နေတယ်လေ”

ထိုစကားတွေမှန်နေသဖြင့် ‘ရဲဝင်း’ ပင်လျှင် ရင်ခုန်လာမိသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အဖေနှင့်အမေ ထမင်းစားရင်း ‘ကိုညီထွန်း’ အကြောင်းပြောနေကြသည်။

“ခင့်’ သမီးကိုများ စိတ်ဝင်စားနေသလားမသိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ငါကသူ့ကို အထင်ကြီးလေးစားလို့ သူကပြန်လေးစားတဲ့သဘောပါပဲ... သူပြောဖူးတယ်... သူငွေပေါတဲ့အချိန်ကျရင် ငါ့ကိုလက်ဆောင်ပေးချင်တယ်တဲ့..မင်းကိုလည်း သူကြိုက်တာတွေချက်ကျွေးလို့ ဆီကုန်မှာပဲတဲ့... ဒါကြောင့်ဆီနှစ်ပိဿာလက်ဆောင်ပေးတာ”

“ရှင်ပြောပုံက ကျုပ်သမီးကိုစိတ်မဝင်စားနိုင်ဘူးလို့ အထင်သေးတဲ့သဘောလား”

“မင်းကလည်းကွာ ငါလည်းစိတ်ဝင်စားစေချင်တာပေါ့ သူ့လိုမသောက်မစားတဲ့လူ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မနေမှတ်တဲ့လူမျိုးလက်ထဲငါ့သမီးကို အပ်ချင်တာပေါ့ကွာ... ဒါပေမဲ့ ‘ညီထွန်း’ လိုသူငယ်ကို မိန်းကလေးအတော်တော်များများက စိတ်ဝင်စားနေကြတာငါသိတယ်... ‘ရဲဝင်း’ သူငယ်ချင်းတွေရော ထုတ်ဝေသူရဲ့သမီးရော တခြားကိုယ်မသိတာတွေတစ်ပုံကြီးရှိဦးမှာ... အဲ့ဒီမိန်းမမျိုးအားလုံးထဲမှာ ကိုယ့်သမီးကအညံ့ဆုံးဖြစ်နေတာ ပညာရေးလည်းညံ့ အပြောအဆိုကိုယ်နေဟန်ထားဆိုလည်း ယောက်ျားတွေကိုဆွဲဆောင်နိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ... မျက်နှာလေးလှတာပဲရှိတယ်...”

မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေကွာ အဆောင်ဖွင့်တာသုံးလ

လောက် ရှိတော့မယ်... အဆောင်သားတွေ တစ်ပုံကြီးရှိနေတာပဲ...
စိတ်ဝင်စားမယ့်လူတစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိသင့်တာပေါ့”

‘ရဲဝင့်’ အားငယ်ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ကျရပါသည်။
တစ်ညလုံးလည်း အိပ်မပျော်ပါ။

အဘွားတို့ရှေးခေတ်က ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့တွင်
ရုပ်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်ဘေးတိုက်မျိုးစုံ လှည့်ကြည့်ပြီးအနည်းငယ်
ပူနေသောဗိုက်နှင့် တဖြောင့်တည်းဖြစ်နေသောခါးတို့ကို စိတ်
ကူးဖြင့်လှီးထုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အပြားလိုက်ဖြစ်နေသော ဆံပင်ရှည်များကလည်း ပုံစံ
မျိုးစုံလုပ်ကြည့်နေမိသည်။

‘ရဲဝင့်’ မျက်လုံးတွေကအရောင်လက် နေပြီး နှုတ်ခမ်းထူ
ထူလေးတွေကလည်း ပန်းပွင့်လေးလိုရဲနေသည်။

ဘီဒိုအံ့ဆွဲထဲမှ အဘွားတို့၏ ပုလဲပုတီးအဟောင်းများကို
လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားတာတောင် မိမိရုပ်ကအတော်လှနေသည်။
မိတ်ကပ်ရိုက် နှုတ်ခမ်းနီဆိုး၊ အိုင်ရှဲဒိုးတွေဘာတွေထည့်လိုက်
လျှင် ဘာလို့သူများမကြည့်ဘဲနေမလဲ။

ကိုယ်လုံးများလှလို့ ကတော့ မိမိကိုရယူပိုင်ဆိုင်လိုချင်
ကြ၍ လှပွဲသတ်ပွဲတွေတောင်ဖြစ်မှာသေချာသည်။

မှန်ထဲမှမိန်းမလေးက ‘ရဲဝင့်’ ကိုခါးထောက်၍ မဲ့ပြီးလေး
ဖြင့်ပြန်ကြည့်နေပါသည်။

“မောင်သန့်၊ ခုတလောထမင်းမှန်မှန်လာမစားပါလား၊
ဟင်းမကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေး... အပြင်မှာကျွေးတဲ့လူနဲ့ခုတ
လောလောတိုးတိုးနေလို့ပါ”

“ဦးကျော် အပြင်ကကြားလာပြီးပါပြီ။

အဆောင်ကထမင်းဟင်းညှိ၍ ရုံးကကောင်မလေးတွေ
ယူလာသောထမင်းဂျိုင့်တွင် ကပ်စားနေကြောင်း။

“တင်မောင်သန့်၊ ကထမင်းကောင်းဟင်းကောင်းအလွန်

ကြိုက်သူဟု ‘ဝင်းစိုး’ တို့ထံမှပြန်ကြားရသည်။

“တင်မောင်သန့်၊ ထမင်းမှန်မှန်မစားမှတော့သူ့ထမင်း
လခလည်းမယူချင်တော့ဘူးတော်... တခြားမှာစားချင်လည်းစား
ပါစေတော့”

“မင်းကလည်း တဆိတ်ရှိဒေါသထွက်ဖို့ချည်းပဲ... စိတ်
ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့၊ တစ်ယောက်ထွက်ရင်အကုန်ထွက်ကုန်မှာ
ပေါ့... အချက်အပြုတ်ကိုပုံသေနည်းနဲ့ မချက်နဲ့တော့... တစ်ခါ
တလေတရုတ်ထမင်းဟင်းပုံစံလေးလုပ်... စနေတနင်္ဂနွေဆို လူစုံ
ရင် ဒီပေါက်လေးဘာလေးချက်ပေး... မနက်ဘက်မှန်ဟင်းခါး
လေးဘာလေးချက်ပေး”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်ကစေတီကသူဌေးဆိုတော့”

“မင်းကလည်းကွာ... ငါတို့တစ်အိမ်လုံးလည်း ဒီထမင်း
ကိုထဲကပဲစားနေတာဆိုတော့ တစ်ခါတလေလည်းကိုယ့်အိတ်
ကပ်ထဲကစိုက်သင့်တာပေါ့... အမြတ်ကိုကြီးပဲမကြည့်နဲ့လေ...
‘မောင်ညီထွန်း’ ကိုတောင်ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလုပ်ပေးနိုင်သေးတာပဲ”

“သူက သက်သတ်လွတ်စားတာဆိုတော့ ပဲပြုတ်တို့
အသီးအရွက်တို့က ဈေးပေါတယ်လေ”

“ငါကြားထားတယ် တကယ်တမ်းကျတော့ အပြင်မှာသူ

သက်သတ်လွတ်မစားဘူး”

“ဘာတွေမှန်းလည်းမသိဘူးတော်... တစ်ယောက်တစ်မျိုးနဲ့ ကျုပ်လည်းတစ်နေ့တစ်မျိုးမရိုးရအောင် ချက်နေတာပါပဲ မိုးမလင်းခင်ထပြီ တစ်နေ့ကုန်ဒီစားဖို့ သောက်ဖို့ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေမရိုးအောင်ချက်ဖို့ စီစဉ်ဝယ်ခြမ်းနေတာပါပဲ... သူတို့ ဆီကအမြတ်ကို ကိုယ့်မိသားစုစားနေရတာနဲ့ ထေလိုက်တဲ့ သဘောပဲရှိတယ်”

“အဲ့ဒါပြောတာပေါ့... ကိုယ့်မိသားစုကပဲ ရှစ်ယောက်ရှိတာလေ... လေးယောက်စာလောက် ကိုယ့်အဆောင်လစာထဲက ပြန်ထည့်လိုက်... တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ရှယ်ဟင်းရှယ်ထမင်းလေးတွေချက်ပေးလိုက်ကွာ... ပြီးတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းကြီးပဲလည်းမလုပ်နဲ့ လေ... အငယ်နှစ်ယောက်ကိုလည်းခိုင်းဦး... ဈေးကိုသူတို့ကိုလွှတ်... အိုးခွက်ကိုသူတို့ကိုတိုက်ခိုင်း”

“သူတို့လည်းလုပ်ပေးရှာပါတယ်”

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ ပုံစံက နွမ်းလျနေပါသည်။

အိပ်ယာထဲတွင် တလူးလူးတလွန်လွန် အိပ်မပျော်သူက

‘ရဲဝင့်’။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ဈေးသွားရင်း မောင်ဖြစ်သူကိုရင်

ဖွင့်မိသည်။

“အဆောင်ဖွင့်စားတော့လည်း အဆောင်လာနေတဲ့သူတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့... ဟိုလူကတစ်မျိုး ဒီလူကတစ်မျိုး စိတ်ညစ်လိုက်တာဟာ”

“လင်းဆင့်’ ကတော့အားလုံးနဲ့တည့်အောင်နေပြီး သူတို့အကူအညီတောင်းရင် တတ်နိုင်တာဆိုရင်လုပ်ပေးလိုက်တယ် ကျွေးရင်စားလိုက်တယ်ပေးရင်ယူလိုက်တယ်... အဲ ဟိုဂလန်ကြီးတစ်ယောက်ကိုပဲမပတ်သက်တာ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဲ့ဒီဂလန်က ဘယ်သူ့အကြောင်းမှမပြောတတ်ဘူး... ဘယ်သူ့ကိုမှပြဿနာမလုပ်ဘူး အဲ သူ့ကိုသွားမထီရင်ဘာပြဿနာမှမရှိဘူး... ခက်နေတာက တွေ့ရင်ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖော်ဖော်ရွေရွေလုပ်ပြီး နံင့်ကိုညာခိုင်းနေကြပြီး ကွယ်ရာမှာနံင့်ကို အခြောက်တိုက်နုးတိုက် ဂျယ်တိုက်ခေါ်နေလှောင်နေကြတာ... ငါအရမ်းဒေါ်ပွတယ်... နောက်ကိုသူတို့ဘက်ကိုမသွားနဲ့တော့ မပတ်သက်နဲ့တော့”

“ဪ သူတို့လာခေါ်တော့လည်း ကိုယ်ကငြင်းလိုမှ မရတာ... ပြီးတော့ မေမေတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတော့... ကူရတော့တာလေ... မမကျတော့ ယောက်ျားတွေရှိတာချိန်ဆို

www.burmeseclassic.com

အခန်းထဲအောင်းနေရတာမဟုတ်လား... 'လင်းဆင့်' ပဲလုပ်ပေးရတော့တာပေါ့။”

“ငါ ဘစ်ခုစဉ်းစားထားတယ်... ငါ့ သူငယ်ချင်းတချို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်နေကြတယ်... အဲဒီမှာရတဲ့အလုပ်သွားဝိုင်းကူလုပ်ပေးပြီး ရတဲ့လခကိုမေမေ့အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်လောက် ငှားပေးမလားလို့။”

“အင်းပေါ့လေ ကောင်းမယ်ထင်ရင်လုပ်ပေါ့... ဖေဖေခွင့်ပြုပါ့မလား။”

“သူတို့ကငါ့ကိုဆန်ကုန်မြေလေးလို့ သဘောထားနေကြတာပဲ... ဖြစ်နိုင်ရင်စားရိတ်ငြိမ်း အိပ်ဖို့ နေရာပါပေးမယ့် အလုပ်ရှိရင်ပိုကောင်းမှာ”

ထို့အကြံအစည်ဖြင့် 'ရဲဝင့်' နေ့တိုင်းအပြင်ထွက်သည်။ မိမိကိုအထင်မကြီးကြဘူးဆိုတာသိသဖြင့် အဆောင်သားတွေကိုတွေ့လျှင် အရင်ဦးအောင်လမ်းလွှဲလျှင်လွှဲသည်။ ပက်ပင်းတိုးခဲ့လျှင်လည်း မကောင်းတတ်၍ပြုံးပြပြီး စကားမပြောတော့။

“ခုတစ်လောဟိုဘက်အိမ်က ဒေဝစ္ဆရာကရှိုးထုတ်ပြီးနေတိုင်းအပြင်ထွက်နေတာကိုယ့်လူ... တစ်နေရာရာမှာ အလုပ်သွား

လုပ်တဲ့ပုံပဲ... အံ့မယ် ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရှိုးထုတ်လိုက်တော့လည်း တော်တော်ကြည့်လို့ ကောင်းသား... ဗိုက်ကလေးနည်းနည်းပူပြီး ခါးလေးနည်းနည်းတုတ်တာပဲပြောစရာရှိတာ”

“မင်းကသဘောကျနေပြီပေါ့လေ”

“ရုပ်ကိုတော့သဘောကျချင်သား... ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကချက်စားလို့ ရတာမဟုတ်ဘူးလေ... သူကဘွဲ့မရတာက အပြစ်တစ်ခုအလုပ်မရှိတာက အပြစ်တစ်ခု... ပြီးတော့သွားတာလာတာနေတာထိုင်တာ ဖရိုဖရဲနဲ့ ဗရမ်းဗတာ... ဟိုတစ်နေ့က ကားပေါ်က အဆင်းပြုတ်ကျလို့ ငါပဲပြေးထူလိုက်ရသေးတယ်... လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထဲကလူတွေကလည်း တဟားဟားနဲ့ ပွဲကျနေသေးတယ်”

'သန်းဌေး' စကားကြောင့် ရယ်သံတွေထွက်လာသည်။

“မင်းကမိန်းမပီပီသသထဲကလိုချင်တာလား... ဒါဆို 'လင်းဆင့်' ကိုသာယူလိုက်... မိုးလင်းရင်သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ ခြေကားယားလက်ကားယားလေးနဲ့။”

“ဟား ဟား ဟား”

'ညီထွန်း' ဒေါက်နဲ့နေမိသည်။

သူများသားသမီးကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောနေသူများကိုလား

အနေအထိုင်မတတ်သော မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုလား မပြော
တတ်ပါ။

နက်ဖြန်ရုံးပိတ်ရက် တစ်ညလုံးစာရေးပြီး နောက်နေ့
တစ်မနက်ခင်းလုံး အိပ်လိုက်မည်ဟုစိတ်ကူးမိသည်။

စိတ်ကူးမိမှပဲ ညခုနစ်နာရီခန့်တွင် မီးတွေငြိမ်းသွားခဲ့
သည်။ နေ့ခင်းတုန်းကလမ်းထိပ်က ဓါတ်တိုင်ကိုကားတစ်စီးဝင်
တိုက်သွားသောကြောင့်ဟုသိရသည်။

မီးမလာမှတော့ စောစောဝင်အိပ်ပြီး ညကျမှဖယောင်း
တိုင်ဖနှင့်ထရေးတော့မည်။

မီးမလာသဖြင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ရေဒီယိုသံ၊ ကက်
စက်သံ၊ တီဗွီသံတွေငြိမ်သက်နေသည်။

“ဟဲ့ ‘ရဲဝင့်’ အိပ်ပြီလားကွဲ့။”

“အိပ်တော့မအိပ်သေးဘူးပေါ့ မီးမလာတော့ဘာအလုပ်
မှမရှိလို့လဲ့နေတာ”

“ ‘လင်းဆင့်’ ရော ရှိလား ”

“ဟင့်အင်း အစောကြီးတည်းကထွက်သွားခဲ့ပြီ... အဘွား
ဘာခိုင်းချင်လို့လဲ ”

“မှောင်ကလည်းမှောင် ပူကလည်းပူတော့ ချွေးတွေထွက်

ပြီးမှူးနောက်နောက်ဖြစ်နေတယ်... လမ်းထိပ်ကအအေးဆိုင်က
သံပုရာရည်ချဉ်ချဉ်လေးသောက်ချင်လို့လေ ”

“စောစောကပြောရောပေါ့ ဘွားဘွားရယ်... သွားဝယ်
ပေးမှာပေါ့... ဘိုးဘိုးအတွက်ပါ လေးခွက်ဝယ်လိုက်မယ် ”

“နှစ်ခွက်လောက်ဆိုရပါပြီ... ရေခဲများများလေးတောင်း
ခဲ့ ”

“ဟုတ် ဟုတ် ”

“ဟဲ့ ပိုက်ဆံလာယူဦး ”

“ရတယ် သမီးမှာရှိတယ် ”

‘ရဲဝင့်’ ဂျိုင့်ကလေးဆွဲ၍ ထွက်သွားသဖြင့်...

“ကောင်းကောင်းသွားဦးနော်... မှောင်ထဲမှာချော်လဲနေ
ဦးမယ် ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ”

တစ်လမ်းလုံးမှောင်နေသဖြင့် လက်နှိပ်ခါတ်မီးကိုယ်စီ
ဖြင့်သွားလာနေကြရသည်။

အအေးဆိုင်မှာလည်း ဖယောင်းတိုင်ထွန်းထားသည်။

“သံပုရာရည်သုံးခွက် မြန်မြန်လုပ်ပေးနော်... ရေခဲပုံး
များများထည့်ပေး... ချဉ်ချဉ်လေးပေါ့ ”

www.burmeseclassic.com

ထိုအသံကို မမှတ်မိစရာမရှိပါ။

နေ့စဉ်ငှက်ဆိုးထိုးသံလို ကြားနေရတာလေ။

‘ရဲဝင့်’ က သူ့ဘေးရှိစားပွဲခုံတွင် ‘ညီထွန်း’ အအေးထိုင်သောက်နေသည်ကို လုံးဝမသိ။

သူမပုံစံကမှောင်ထဲမှာပင် ဖရိုဖရဲမှန်းသိသာသည်။

အင်္ကျီကလည်ဟိုက်လက်ပြတ်၊ စပန်းသားပျော့ပျော့ကို အင်္ကျီနှင့်ကွာတားဘောင်းဘီဆင်တူ ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆံပင်ရှည်များကိုယောင်ထုံးလို ဂျီစောင်းတွင်ခပ်လုံးလုံး ထုံးထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝေး ဟေး ဟေး”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ရုတ်တရက်မီးတွေလင်းလာသဖြင့် ကလေးတွေရောလူကြီးတွေပါ လက်ခုပ်တီးကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြဖြစ်ကုန်တော့သည်။

“ဟာ သရဲ သရဲ”

အများနှင့်အတူလိုက်ရယ်နေသော ‘ရဲဝင့်’ ကိုကလေးတချို့က လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟောဗျာ ဟုတ်ပါရဲ့။ မှောင်ထဲမှာပင် သူမရဲ့ပုံပန်း

သဏ္ဍန်နှင့်အသံကိုမှတ်မိနေခဲ့သော ‘ညီထွန်း’ ပင်လျှင် မီးလင်းလာသောအခါ သူမမျက်နှာကို မမှတ်မိတော့ပါ။ မမှတ်မိလောက်အောင်လည်း သူမမျက်နှာပေါ်တွင် သနပ်ခါးတွေအပုံလိုက်အပုံလိုက်လိမ်းထားခြင်း၊ အုံထားခြင်းဖြစ်သည်။ နဖူးပေါ်တွင်လည်း အပုံလိုက် မျက်ခုံးထဲမှာလည်းသနပ်ခါးတွေအထပ်လိုက်။ အဲလည်ပင်းမှာတော့လုံးဝမရှိ။ တကယ့်သရဲအတိုင်းပါပဲ။

လူတွေလက်ညှိုးဝိုင်းထိုးပြီးရယ်လေမှ ‘ရဲဝင့်’ က သူ့မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်ပွတ်ကြည့်ပြီး...

“အို ဟုတ်သားပဲ သနပ်ခါးတွေအပုံလိုက်လိမ်းထားပြီး အိပ်နေတုန်း ဘွားဘွားခိုင်းလိုက်လို့ မေ့ပြီးထွက်လာတာ ဒုက္ခပါပဲ”

‘ရဲဝင့်’ ၏ဖရိုဖရဲ ဗရုတ်သုတ်ခမြင်ကွင်းကို ရပ်ကွက်ထဲကလူတော်တော်များများရော အဆောင်ကလူအတော်များများပါ မြင်လိုက်ကြရပါသည်။

မီးပျက်ပြီးအလွန်ပူအိုက်သဖြင့် လမ်းထိပ်အအေးဆိုင်တွင်လူတွေစုပြုံတိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးကျော်၊ ရဲ့သားသမီးလေးယောက်က ရယ်လှတယ် အကြီးနှစ်ယောက်ကတော်သလောက် အငယ်နှစ်ယောက်ကသုံး

www.burmeseclassic.com

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

လို့ကိုမရတော့ဘူး... တစ်ယောက်ကမိန်းမမပီသဘူးတစ်ယောက် က ယောက်ျားမပီသဘူး... ရယ်စရာတော့အကောင်းသား”

ရပ်ကွက်ထဲမှလူရွယ်တစ်ဦးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

ထိုစကားကကျယ်သွားသဖြင့် ‘ရဲဝင့်’ များကြားသွားလေ မလားဟု ‘ညီထွန်း’ စိုးရိမ်မိသွားသည်။

ဒီကောင်မလေးကလည်း အပျိုဖြစ်ပြီးသိုသိုသိပ်သိပ်မှ မရှိတာ အပြောခံရတော့မှာပေါ့လေ။

“ရှက်လိုက်တာအမေရယ်... အဘွားတို့ကိုဝယ်ပေးချင် တဲ့ဇောနဲ့ သနပ်ခါးတွေအပုံလိုက်လိမ်းထားတာကိုမေ့ပြီး အအေး ဆိုင်ထွက်သွားမိတယ်... ဖြစ်ချင်တော့ ‘ရဲဝင့်’ ရောက်ပြီးမီးတွေ ကထိန်လင်းသွားတယ်... ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတာ”

“အင်း ညည်းကတော့အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင့်ကြီး ပဲ... ရှက်မနေပါနဲ့ တော့လေ တစ်လမ်းလုံးကလည်းငါ့သမီးကို ဖရိုဖရဲဆိုတာသိပြီးသဘောဟာ”

“အမေကလည်း ပြောတော့မယ်”

“ဒါနဲ့ညည်းက ဒီလောက်ထူအမ်းနေအောင် ရွံပုံသလို ဘာလို့ သနပ်ခါးတွေကို ပုံထားရတာလဲ... နည်းနည်းပါးပါးလူး

ဆွေဆွေအောင်

ရင်တော်ပြီပေါ့”

“အဟဲ လှချင်လို့ပေါ့အမေရယ်... သနပ်ခါးတင်မဟုတ် ဘူး... ဂျုံ ကြက်ဥ သခွားသီး သံပုရာသီး အကုန်ရောပြီးအနှစ် လှိုင်ပြီးပုံထားတာ... နှစ်ရက်တစ်ခါလောက်လုပ်နေတာ အမေ မသိလို့... မနက်ဘက်မျက်နှာသစ်လိုက်ရင် ချောမွတ်ပြောင် လက်နေတာပဲ အမေသတိမထားမိလို့ပါ”

“မထားမိပါဘူးအေး... မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်တာနဲ့ ထမင်း အိုးဟင်းအိုးတွေကို ထိုင်ကြည့်နေရတာ”

“အမေမပူနဲ့... ‘ရဲဝင့်’ လခတိုးရရင် အမေ့ကိုထမင်း ဟင်းမချက်ခိုင်းတော့ဘူး”

“နေပါဦး အခုငါ့သမီးက ဘာအလုပ်ဝင်လုပ်နေတာလဲ ပြန်လာရင် အကြော်ထုပ်မျိုးစုံပါပါလာတာ ဝယ်လာတာလား”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ... ‘ရဲဝင့်’ သူငယ်ချင်းကအကြော် စုံထုပ်ရောင်းတာ... အာလူးအဖြူကြော် ငရုပ်သီးနဲ့ အစပ်ကြော် တာလချောင်ကြော်မျိုးစုံ ပဲကြော်မျိုးစုံ ဒီပေါက်ထဲထည့်တဲ့ကြက် သွန်ကြော် ကြော်လို့ ရတာမှန်သမျှ အကုန်ကြော်တော့တာ ပြီး တော့ပလပ်စတစ်နဲ့ ထည့် တံဆိပ်ကပ်ပြီး ဆိုင်တွေမှာလိုက် ရတာ... အရမ်းရောင်းကောင်းတာ”

“ညည်းက အဲ့ဒီမှာဘာလုပ်ရတာလဲ”

“ဝိုင်းကြော် ဝိုင်းထုပ်ပေါ့”

“အို ဆီအိုးနားမှာထိုင်ကြော်ရတာလား... မျက်နှာတွေ လက်တွေဆီတွေပေါက်ကုန်လို့ ရုပ်ဆိုးသွားဦးမယ်”

“အမေရယ် အလုပ်ရွေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ... ‘ရဲဝင့်’ သူငယ်ချင်းတောင် ပိုက်ဆံချမ်းသာပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ဝင်ကြော် ဝင်ထုပ်တဲ့အပြင် အကြော်မကြော်တဲ့ရက်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကား နဲ့ဆိုင်တွေမှာလိုက်သွင်းတာ... တစ်လသုံးသောင်းလည်းပေးသေး တယ်... မနက်စာညစာနေ့လည်မှန်လည်းကျွေးသေးတယ် ဒါ လောက်တော့လုပ်ရမှာပေါ့... လကုန်ရင်အမေ့ကိုနှစ်သောင်းအပ် မယ်”

“အို ညည်းရှာတာညည်းသုံးပါအေ... နေ့တိုင်းလည်း အကြော်ထုပ်တွေ အသားတွေငါးတွေဝယ်လာနေတာပဲ”

“‘စောထွေး’ က ငါးထောင်ကြိုထုတ်ပေးထားတယ်လေ ဘွားဘွားတို့အတွက် မနက်ဖြန်ပန်းသီးဝယ်လာခဲ့မယ်”

မိခင်က စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာမျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့် နေသဖြင့်...

“မျက်နှာကိုမထိအောင် အကြော်လုပ်တဲ့အချိန်ကျရင်”

လိုပဲမျက်နှာပေါ်မှာ ဂျုံနှစ်တွေပုံထားတာ... လက်မှာလည်းအဝတ် လက်အိတ်တွေစွပ်ထားတာ... ဝိုင်ပါတယ် အမေရ”

‘ရဲဝင့်’ က မီးလာပြီဖြစ်၍ မနက်ဖြန်အလုပ်သွားလျှင် ရှိုးထုတ်ဖို့ လုံချည်တစ်ကွင်းကို လက်ဖြင့်ထိုင်ချုပ်နေပါသည်။

“လက်ညောင်းပါတယ်ကွယ်... မနက်ဖြန်အမေဈေးက ဆိုင်မှာဝင်ချုပ်ခဲ့ပေးမယ်”

“အဲ့ဒီအချိန်ဆို နောက်ကျပြီအမေရဲ့”

“ဒါဆို နောက်ရက်မှဝတ်လေ”

“ထမီတွေကထပ်နေပြီ ဒါကြောင့်...”

“သဘော သဘော”

ရုံးသို့ အထွက် ကားဂိတ်မရောက်ခင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အတင်းဆွဲထားပြီး လက်ဘက်ရည်သောက်ဖို့ ခေါ်နေသဖြင့် 'ညီထွန်း' အကြောက်အကန်ငြင်းနေပါသည်။

“မင်း သူများကျွေးတိုင်း မစားတတ်ဖူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်ကွာ... ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း ကြီးရပ်စကားပြောတာမျိုး ထက် ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ပြောတာက ပိုကောင်းလားလို့ပါ... ငါတောင်းပန်ပါ့တယ်”

အတင်းဆွဲခေါ်လာသဖြင့် ဆိုင်အတွင်းရှိ ခုံတစ်ခုံတွင်

ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ဟိုတစ်လောတုန်းက ငါမြို့ကိုပြန်ရောက်သေးတယ်”

‘ညီထွန်း’ က ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့်...

“ ‘ယမင်းခင်’ တို့တောင်ကွဲသွားကြပြီပဲ”

ထိုစကားကိုမကြားသလို၊ စိတ်မဝင်စားသလိုလုပ်နေရင်း...

“ပေါ့ကျတစ်ခွက်နဲ့ ချိုစိမ့်တစ်ခွက်ပေးပါ... ပြီးတော့ကော်ပြန် ပွဲကြီးတစ်ပွဲပေးပါ”

“ငါကျွေးမှာပါကွ”

“ရပါတယ် ကျုပ်ဆီလာတာ ကျုပ်ဒကာခံရမှာပေါ့”

‘ညီထွန်း’ ၏ နောက်ဘက် မျက်စောင်းထိုး ခုံတွင် အဆောင်မူ ‘ဦးကျော်’ ထိုင်နေတာကို ‘ညီထွန်း’ မတွေ့ပါ။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ရှေ့လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လှပစွာဝတ်စားပြင်ဆင်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆိုင်တွင်းရှိ ပုရိသများ၏ မျက်လုံးပေါင်းများစွာက စုပြုံရောက်ရှိသွားသည်။

“ဟင် ‘ခင်ရဲဝင့်’ ပါလား... ညတုန်းက တော့သရဲလား အောင်းမေ့ရတယ်... ခုတော့လည်း မိုးပေါ်က နတ်သရဲ ပြုတ်ကျ

www.burmeseclassic.com

လာသလိုလားတောင်ထင်ရတယ်... ခုတလော သူပိုလှလာသလို ပိုလည်းရှိုးများလာတယ်”

ဆိုင်နောက်ဘက်တွင် သူမ၏ဖခင်အရင်းခေါက်ခေါက် လက်ဘက်ရည်ထိုင်သောက်နေကြမှန်းမသိကြ၍ ဆိုင်ရှေ့ဘက် တွင်ထိုင်နေသော ကာလသားများက စိတ်လွတ်လက်လွတ်ပြော နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ တစ်ခြံတည်းနေပြီး သူမသွားတာလာ တာနှင့် သိပ်မဆုံဖြစ်သော ‘ညီထွန်း’ ပင်လျှင် ယနေ့သူမ၏လှပ စွာပြင်ဆင်လာမှုကို အံ့ဩသွားရပါသည်။

ကိုယ်ဟန်ကလည်း အတော်အချိုးကျလာသလိုပါပဲ လား။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကြောင့်လားတော့ မသိ။

အရပ်မြင့်၍ ကြည့်ကောင်းနေတာလား။

ခုံမြင့်ဖိနပ်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကကျောရှင်းနေသည်။ ပန်း ရင့်ရောင်ဝတ်စုံ ပန်းရင့်ရောင်ထီးနှင့် မျက်နှာကပန်းသွေးရောင် ရဲနေသည်။

“ဟောဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား နောက်ဆုံးတော့ ကျော်ဟိန်းဟာကျော်

ဟိန်းပါပဲဆိုသလို ‘ရဲဝင့်’ ဟာ ‘ရဲဝင့်’ ပါပဲနော်... ဘယ်သူမှမတု ပနိုင်ဘူး”

ကောင်လေးတွေရယ်သံကြောင့် ‘ရဲဝင့်’ ဘာတွေပေါက် ကရလုပ်လာပြန်ပြီလည်း ‘ညီထွန်း’ သေချာဂရုစိုက်ကြည့်လိုက် မိပါသည်။

လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဘတ်စ်ကား ဂိတ်ရှိသဖြင့် သူမက ခပ်နဲ့နဲ့ကလေးရပ်နေပါသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့သူမ၏တင်ပါးပေါ်မှ စူးရှတောက်ပြောင်နေ သောအရာဝတ္ထုက ဆိုင်ထဲကိုဆလိုက်ထိုးထားသလို တလက် လက်အရောင်ထွက်နေပါသည်။ သေချာစိုက်ကြည့်တော့မှထမိ ကိုတံဆိပ်မခွာဘဲဝတ်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ ဒီက လေးမ။ ကားပေါ်ရောက်လျှင်လည်း အရှက်ကွဲဦးမည်။ ‘ညီထွန်း’ ဆိုင်ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး သူမဘေးတွင် သွားရပ်လိုက်သည်။

‘ညီထွန်း’ ကိုမြင်သောအခါ သူမကမျက်စောင်းထိုး၍ ခေါင်းကိုချာကနဲလှည့်သွားသည်။

“ပဲသိပ်များမနေနဲ့... နင့်ကိုထမိတ်ဆိပ်မခွာဘဲဝတ်လာ လို့ ဆိုင်တွေကလူတွေဝိုင်းဟားနေတာ သိရဲ့လား”

ထိုစကားကြောင့် ‘ရဲဝင့်’ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သော်လည်း ဆိုင်ထဲသို့ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်ပြီးနောက် ရွှေရောင်တံဆိပ်ကိုဆတ်ကနဲခွာရင်း ပါးစပ်မှပွစိပွစိနှင့်ပြောနေသေးသည်။

“မရှက်ပါဘူး”

“ရှက်မယ်ထင်လို့လာပြောမိတာ သည်လိုမှန်းသိရင်လာမပြောပါဘူး”

ထုံးစံအတိုင်း ဘုကျပြီးလမ်းခွဲရစမြဲ။

“ခင်ဗျားရည်းစားလား”

ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်ထိုင်သည်နှင့် ဧည့်သည်ကမေးတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ချောချောလေးပဲ အရင်ကထက်စာရင် မိန်းမမှန်းတီးရေးစိတ်ဓါတ်နည်းနည်းတော့ လျော့သွားပြီထင်တယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဪ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ အပြေးအလွှားသွားပြောပေးတာ တွေ့ရလို့ပါ”

“ဘာမှမဆိုဘူး ကျုပ်နေတဲ့အဆောင်မှူးရဲ့သမီးဖြစ်နေလို့ သွားပြောပေးတာ... ဒါပေမဲ့မိန်းမဆိုတာမိန်းမပဲ... အရော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝင်လို့ကိုမကောင်းဘူး... တွေ့တယ်မဟုတ်လား စေတနာကိုစော်ကားမှုနဲ့ တုံ့ပြန်လိုက်တာ”

“ရှက်ရမ်းရမ်းတာ နေမှာပေါ့လေ”

“ကဲ စားပါဦး လက်ဘက်ရည်တစ်ခွက် ထပ်မှာလိုက်မယ်”

“တော်ပြီ တော်ပြီ... ကိုယ်ပြောစရာရှိလို့ မင်းကိုရှာနေတာကြာပြီ... လေးငါးလလောက်ရှိပြီ... ရန်ကုန်ရောက်တိုင်းမင်းကိုလိုက်ရှာနေတာ... မင်းအမေကွာ...”

“ဟိုး ဟိုး အဲ့ဒီအကြောင်းဆိုရင်တော့ ဆက်မပြောပါနဲ့ တော့... တောင်းပန်ပါတယ်”

မျက်နှာကခက်ထန် သွားသလို လက်နှစ်ဘက်လုံးကိုလည်း ကာပြနေပါသေးသည်။

“‘မိမိထွန်း’ လည်း...”

စကားမဆုံးခင်မှာပင် ‘ညီထွန်း’ ကထိုင်နေရာမှဝန်းကနဲ ထသွား၍ ထွက်သွားပါတော့သည်။ မည်မျှဒေါပွသွားသနည်းဆိုလျှင် လက်ဘက်ရည်ဖိုးမုန့်ဖိုးပင်လျှင် ရှင်းမသွားတော့ပါ။

ဧည့်သည်ခမြာရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာဖြင့် ကောင်တာစတင်ငွေရှင်းပြီးထွက်ခဲ့ရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မောင်ရင့်ကိုမေးစရာရှိလို့။”

‘ဦးကျော်’၏စကားကြောင့်...

“ဗျာ ကျွန်တော့်ကိုလား... ဘာများမေးချင်လို့လဲ ဦးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့မှမသိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်က ‘ညီထွန်း’ရဲ့အဆောင်မှူးပါ... လာပါ ကျုပ်အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ”

‘ညီထွန်း’၏ စိတ်ဝင်စားစရာနောက်ကြောင်းကိုသိရသဖြင့် ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ‘ရဲဝင့်’လည်းအိမ်မှာမရှိသဖြင့် ‘ညီထွန်း’ဖုံးကွယ်ထားသောနောက်ကြောင်းများ ပျံ့လွင့်စရာမရှိတော့ပါ။

မိမိအိမ်ဘက်ခေါ်သွားလျှင် ‘မဝင်းခင်’ သိမည်။ သူ့သမီးကိုပြောပြမည်။ ထို့ကြောင့်အဆောင်ရှေ့ ပန်းခြံငယ်ထဲတွင် စကားပြောကြသည်။

“ ‘ညီထွန်း’ တို့အရင်ကအရမ်းချမ်းသာတာ... မြို့မှာသူတို့အချမ်းသာဆုံးပဲ... သူတို့မြို့နဲ့ မန္တလေးနေ့တိုင်းပုံမှန်ပြေးတဲ့အယားကွန်းဟီးနီးကလေးစီး... ကားဂိတ်ကနှစ်ခုအပြင် ကုန်တင်ကားကသုံးစီးရှိတာ... အဲ့ဒါကလမ်းမပေါ်မှာပြေးနေတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲရှိသေးတာ... မြို့ပေါ်မှာငှားထားတဲ့အိမ်ခန်းဆိုင်ခန်းအပြင် သူတို့အမေကိုယ်တိုင်ဦးစီးဖွင့်ထားတဲ့ စတိုးဆိုင်ကြီးကလည်းဟီးထ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နေတာပဲ... အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက ‘ညီထွန်း’ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာပထမနှစ်ပဲရှိသေးတယ်... ‘ညီထွန်း’ ပိုက်ဆံချမ်းသာမှန်းသိတော့ ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပေါ့... ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်ပဲပေါ့... သူ့အဖေကသားကို အဆောင်မှာမထားဘဲ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ပေးထားတယ်... ခိုင်းဖို့ကောင်လေးတစ်ယောက်ထားပေးထားတယ်... ဘယ်လောက်အထိသဲကြကဲကြသလဲဆိုရင် ထမင်းဟင်းကိုတောင် အိမ်ကနေတိုင်းပို့ပေးကြတယ်လေ”

“သူတို့နေတဲ့မြို့နဲ့ မန္တလေးနဲ့နီးလို့လား”

“မိုင်တစ်ရာကျော်တော့ပေးတာပေါ့... လေးနာရီခရီးလောက်ရှိမှာပေါ့... သူတို့အိမ်ကလူစီးဟီးနီးကြီးတွေက မနက်ခုနစ်နာရီဆို မန္တလေးကိုပုံမှန်ထွက်တယ်လေ”

“ဒါပေါ့ ချက်လိုပြုတ်လိုမိတာကိုး... အားလုံးကအဆင်ပြေနေတော့လည်း သားသမီးကိုပို့ပေးချင်မှာပေါ့... ‘ညီထွန်း’ကုသိုလ်ကလည်းကောင်းတာကိုး”

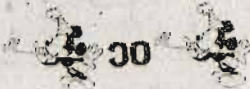
“ဟုတ်တယ် ‘ညီထွန်း’ ကအေးလည်းအေးသဘောလည်းကောင်းတော့ မန္တလေးက ‘ညီထွန်း’ ရဲ့တိုက်ခန်းမှာကပ်နေတဲ့စားတဲ့ကျောင်းသားက အမြဲတမ်းငါးယောက်လောက်ရှိနေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ယုံစားယုံမဟုတ်သေးဘူး... ပိုက်ဆံကလည်းချေးကြသေးတာ...
ဒီလိုပေါများပြည့်စုံမှန်းသိတော့ ကောင်မလေးတွေကလည်း 'ညီ
ထွန်း' ရဲ့ချစ်ခြင်းကိုခံယူချင်တာပေါ့လေ"

"အင်းပေါ့လေ... သူ့အမေကိုဘာကြောင့်စိတ်နာသွားရ
တာလဲ... 'မိမိထွန်း' ဆိုတာကရော ပြီးတော့ 'ယမင်းခင်' ဆိုတာ
ကရော"

'ယမင်းခင်' ဆိုတဲ့မိန်းကလေးက ယခုနှစ်အတွက် 'ညီ
ထွန်း' တို့မေ့ရှာတွင်ကွင်းရထားသူ။ အလှဘုရင်မဘွဲ့ရထားသူ
ဖြစ်၍ ယောက်ျားလေးတွေ၏စိတ်ဝင်စားခြင်းကိုခံရသူ။ သူမ
နောက်ကကျောင်းသားတွေ ပုရွက်ဆိတ်လျှောက်သလို တန်းစီပြီး
လိုက်နေပတ်ကြသည်။

ထိုအထဲတွင်မပါတာက 'ညီထွန်း'။

မိန်းကလေးဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ကိုစိတ်မဝင်စားသူကို
မှ ပိုစိတ်ဝင်စားချင်ကြသည်။

‘ညီထွန်း’ ကိုပိုက်ဆံရှိ၍ မာနကြီးသည်ဟုမိန်းကလေး အတော်များများကထင်ကြသည်။

ဘယ်တော့ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေတတ်သလို၊ ရေးတတ်မှတ်နေတတ်သည်။

ပိုက်ဆံချမ်းသာသော်လည်း အသုံးအဖြုန်းမရှိဘဲရှိုးမများဘဲ လည်ကတုံးအင်္ကျီဖြူနှင့် တိုက်ပုံကိုဝတ်တတ်သလိုရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့်ဂျာကင်ကိုလည်း ထပ်ဝတ်တတ်သည်။

‘ညီထွန်း’ ထံတွင်ကပ်နေကပ်စား နေကြသူများကတော့ ‘ညီထွန်း’ ထံတွင်ရှိသမျှလောင်းပင်၊ ရှော့ပင်တွေ၊ စပို.ရှပ်တွေကို ကိုယ်ပိုင်အင်္ကျီလိုတစ်ယောက်ချွတ် တစ်ယောက်ဝတ်လုပ်နေတတ်ကြသည်။ ပြီးတော့ကွယ်ရာတွင် ‘ညီထွန်း’ အတင်းကိုပြောကြသေးသည်။ ငတုံးငအလိုလို တောသားလိုလို ဟားကြသေးသည်။ ဒါတွေကိုကြားနေရတော့ ‘ယမင်းခင်’ ကြားထဲကမဆီမဆိုင်စိတ်တိုမိသည်။

သူ့ကိုစကားပြောချင်၍ ပတ်သက်ချင်၍ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်တာတောင် မျက်လုံးချင်းဆုံးလျှင် သူကအရင်ဦးအောင်မျက်နှာလွှဲသွားတတ်သည်။

မိန်းမဣန္ဒြေကိုလည်းမချရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရရင်

ကောင်းမလဲဆိုပြီး စဉ်းစားရတော့သည်။

နောက်ဆုံး ‘ညီထွန်း’ တို့မြို့မှကျောင်းလာတက်သော ‘မြတ်နိုး’ နှင့်ခင်အောင်နေလိုက်သည်။ ‘မြတ်’ စနေတနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်သူတို့မြို့ကိုပြန်သောအခါ အလည်လိုက်သွားသည်။ ‘ညီထွန်း’ တို့အမေဖွင့်ထားသောစတိုးဆိုင်တွင် ဈေးဝယ်ကြသည်။

“ဟော ‘မြတ်နိုး’ ပါလား... ကျောင်းပိတ်လို့အိမ်ပြန်လာတာလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ သူငယ်ချင်းပါလာလို့ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပြီးအပြန်အန်တီဆိုင်မှာ ပစ္စည်းဝင်ဝယ်တာလေ”

“ဟုတ်လား သူငယ်ချင်းကလည်းချော့လိုက်တာ... ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလားအောင်းမေ့ရတယ်”

“ဒါကြောင့် ဒီနှစ်ကွင်းရထားတာလေ”

“ဟုတ်လား ကြည့်လိုက်မိဘူးကွယ်”

“ဒါဆိုချွေးမတော်လိုက်လေ အန်တီ”

‘မြတ်နိုး’ စကားကြောင့် ‘ယမင်းခင်’ ရှက်ပြီးလှမ်းဆီမပါသည်။

“တော်လိုက်မယ်လေ... မပြန်သေးဘူးဆိုမှအိမ်ကိုခေါ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခဲ့ဦးလေ... အန်တီကိုယ်တိုင် ဟင်းကောင်းတွေချက်ကျွေးမှာ”
 “နေပါစေ အန်တီရယ်... အန်တီက ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့”
 “ရပါတယ် နက်ဖြန်ညနေစာလာစားကြ... ချက်ထား
 မယ် ပြန်ရင်လည်းသားအတွက် ပစ္စည်းတွေလူကြိုက်ထည့်ပေးလိုက်
 ဦးမယ်”
 “နေ့တိုင်းကားနဲ့ ထည့်ပေးနေတာပဲ ပေးစရာကျန်သေး
 လို့လားအန်တီရဲ့”
 “မတူဘူးလေကွယ်... ဒါကသားလက်ထဲဒါတိုက်ရောက်
 မယ့်ပစ္စည်းလေ... နေ့တိုင်းပို့နေတာတွေက တစ်ခါတလေသား
 တောင်ဖွင့်ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး... အလုပ်သမားတွေပဲ ခူးခတ်ပြင်
 ဆင်ပေးနေတာ... အဝတ်အစားတွေပစ္စည်းကောင်းတွေတော့
 အန်တီတို့ အန်ကယ်တို့ ကိုယ်တိုင်သွားမှ သူ့လက်ထဲထည့်တာ
 သားကသဘောကောင်းလွန်းအေးလွန်းတော့ အလုပ်သမားတွေ
 ကရော သူငယ်ချင်းတွေကပါ သိပ်အနိုင်ကျင့်ကြတာလေ”
 ဒီကိစ္စနှင့်ပင် ဒီမြို့ကိုရောက်ခဲ့ပြီလေ။
 သားဖြစ်သူကြွေမကြွေတော့မသိ၊ ‘ဒေါ်ခင်ခင်ထား’ က
 တော့ ‘ယမင်းခင်’ ၏ အလှကိုကြည့်မဝရှု မဝဖြစ်နေပြီ။
 နောက်တစ်နေ့ညနေဘက် အိမ်မှာချက်ထားသောဟင်း

ထက် တရုတ်စားသောက်ဆိုင်မှ ဟင်းပွဲများကိုမှာကျွေးနေခြင်း
 ဖြစ်သည်။
 “ဘယ်နေ့ပြန်ကြမှာလဲ”
 “မနက်ဖြန်ရှင့်”
 “ကားလက်မှတ်မဖြတ်နဲ့နော်... ဒီအတိုင်းပဲစီးသွား...
 အန်တီဖုန်းဆက်ပေးထားမယ်... မနက်ဖြန်ကျရင် အန်တီကိုယ်
 တိုင်ကားဂိတ်ကို ပစ္စည်းထုပ်လာပေးမယ်”
 စားသောက်ပြီးနောက် ‘ဒေါ်ခင်ခင်ထား’ က အပေါ်ဆုံး
 ထပ်ရှိ ပန်းဥယျာဉ်လေးဆီခေါ်သွားသည်။
 အိမ်ကိုလေးထပ်ဆောက်ထားပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်
 သစ်ခွံမြို့ မြက်ခင်းပြင်နှင့်ရေကန်၊ ရေတံခွန်လေးများလှုပ်ထား
 သည်။ နေပူခံကျောက်ကုလားထိုင်လှလှလေးတစ်စုံကို ချထားသ
 လို့၊ လှဲအိပ်ရန်ကွပ်ပစ်တစ်လုံး၊ ပလပ်စတစ်ပက်လက်ကုလား
 ထိုင်နှစ်လုံးကိုလည်းချထားသည်။ မှောင်လာသောအခါ မီးရောင်
 စုံကိုထွန်းပေးထားသည်။
 “အန်တီတို့ အိမ်က ဟိုတယ်ကျနေတာပဲ”
 “မှန်တယ်သမီးရဲ့... သမီးတို့ အန်ကယ်က ဟိုတယ်ဖွင့်
 ဖို့စိတ်ကူးပြီးဆောက်ထားတာ... လောလောဆယ်အလုပ်ကိုယ်တိုင်
 ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လည်း မဦးစီးနိုင်သေးဘူးလေ... သားကြီးကျောင်းပြီးရင်တော့ ဖွင့်ဖြစ်မယ်နဲ့ ဟူတယ်... အတွင်းမှာအိပ်ခန်းတွေထည့်ယုံပဲကျန် တော့တယ်... ရေချိုးခန်းအိမ်သာတွေလျက် ရှယ်ခန်းတွေထည့်ရ မှာလေ... အဲဒီကုန်ကျစရိတ်ကလည်း အများကြီးဆိုတော့ အန် ကယ်ကကြိုးစားရှာဖွေစုဆောင်းနေတုန်းပဲ”

“ပိုက်ဆံတွေထားစရာမရှိဘဲနေဦးမယ် အန်တီရယ်... ကားတစ်စီးရောင်းပြီး ထည့်လိုက်ပေါ့... အန်ကယ်ကြီးပင်ပန်းပါတယ်”

“အန်တီလည်းပြောပါတယ်... လောဘသိပ်မကြီးနဲ့... အနားယူပါဦးလို့ ကားရောင်းတော့လည်း ဂိတ်မှာကားနဲ့ သွားပြီး ခရီးသည်တွေသူများနောက်ပါသွားမှာစိုးပြန်ရော... ချေးငှားပေါင် နံပြီး အတိုးလုပ်ပေးတာမျိုးလည်း သူကမကြိုက်ပြန်တော့ ကြိုး စားရတော့တာပေါ့”

“အန်တီတို့ကလောဘသိပ်ကြီးတာကိုး... ခုတောင်ဒီမြို့ ရဲ့လူချမ်းသာစာရင်းထဲပါနေပြီပဲဟာ... ရှိတာမှသားနဲ့ သမီးနှစ် ယောက်တည်းရှိတဲ့ဟာ”

“အဟင်း ဟင်း သူတို့တွေအတွက်ပါပဲကွယ်... ဒါနဲ့ ညီထွန်း’ ရောကျောင်းမှာပွေလား ရှုပ်လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘မြတ်နိုး’ က မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ပြရင်း လက်ခါပြရင်း...
“အန်တီသားကလူမဟုတ်ဘူး စက်ရုပ်... အသည်းနှလုံး ပါပုံမရဘူး... အန်တီပေးစားမှမိန်းမရမှာ... ဒါမှမဟုတ်လည်း ‘မြတ်နိုး’ တို့မိန်းကလေးတွေကစပြီး သူ့ကိုနောက်ပိုးရမယ့်ပုံပဲ”
‘ဒေါ်ခင်ခင်ထား’ က ‘ယမင်းခင်’ ၏မျက်နှာကိုခပ်ပြုံး ပြုံးစိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဟော့ဒီသမီးလိုကွင်းလှလှလေးနဲ့ တစ်ခန်းတည်းနေရ တာတောင် ‘ယမင်း’ ကိုသူစိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့လားကွယ်”

ထိုစကားကြောင့် ‘ယမင်းခင်’ ကကျေနပ်ပြီး မျက်နှာရဲရဲ လေးနှင့်ပြုံးနေပါသည်။

“ကဲပါလေ အန်တီကပဲ အောင်သွယ်လုပ်မှထင်တယ်... ကျောင်းရောက်ရင် အန်တီပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းကို ‘ညီထွန်း’ လက် ထဲရောက်အောင်သာထည့်ပေးပါ”

‘ဒေါ်ခင်ခင်ထား’ က ‘ယမင်းခင်’ ၏အလှကိုသားဖြစ် သူအတွက် စတင်ဝယ်ယူနေပြီဖြစ်သည်။

‘ယမင်းခင်’ ပြန်တော့ သားဖြစ်သူအတွက်ပေးလိုက် သောလူကြိုပစ္စည်းထက်၊ ‘ယမင်းခင်’ အတွက်ပေးလိုက် သောလက်ဆောင်ပစ္စည်းတန်ဖိုးက အဆရာချီကွာနေကြောင်းတွေ့ရ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။

သားရေအစစ်နှင့်ချုပ်ထားသောမိန်းမဝတ်ကုတ်အင်္ကျီ
သားရေကျောပိုးအိတ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်၊ ဖိနပ်၊ အလှပြင်ပစ္စည်းမျိုး
စုံ၊ သိန်းချီပြီးတန်ကြောင်း 'မြတ်နိုး' လည်းသိသည်။

“နင်တော့ပွတာပဲ... ‘ညီထွန်း’ ကိုဒီမြို့ကဒိတ်ဒိတ်ကြိ
သမီးတွေကတောင် စိတ်ကူးယဉ်ကြတာ... ရုပ်လည်းချောတယ်
ပိုက်ဆံလည်းချမ်းသာတယ် ဒါပေမဲ့ ‘ဒေါ်ခင်ခင်ထား’ က နင့်ကို
ချွေးမတော်ချင်ကြောင်း သက်သေပြလိုက်ပြီပဲ”

ကားထွက်ခါနီးအထိ စကားရပ်ပြောရင်း...
“ဟိုရောက်ရင်ခါတ်ပုံလှလှလေးတွေရှိက်ပြီး ပိုလိုက်ဦး
ဆိုင်မှာချွေးမတွေ့နေပြီဆိုတာသိအောင် ဘီဒိုထဲထည့်ပြထား
မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့အန်တီရယ်... ရှက်စရာကြီး ပြီးတော့ကာယ
ကံရှင်ရဲ့ဆန္ဒမပါပဲ ‘ယမင်းခင်’ လက်မခံချင်ဘူး”

“ ‘ယမင်း’ လိုမိန်းကလေးကို သူမကြိုက်ဘဲနေမလား
ကွယ်... ဆိုင်မှာခါတ်ပုံထားချင်နေတာကြာပြီ... ဒီလိုလုပ်အန်တီ
သုံးလေးရက်လောက်နေရင်မန္တလေးလာခဲ့မယ်... ရတနာကောင်
တာအတွက် ခါတ်ပုံလေးပုံလောက်ရှိက်မယ်... ပြီးတော့အဝတ်

အထည်ကောင်တာအတွက် ရိုက်မယ်... ကဲ ဘယ်သူဘာပြောဦး
မလဲ... ‘ယမင်း’ က အန်တီဆိုင်အတွက်မော်ဒယ်ဖြစ်သွားပြီလေ”
ဒီယုန်မြင်လိုဒီခြံထွင်ခဲ့သူ ‘ယမင်းခင်’ တစ်ယောက်ရေ
တော်တုန်းရေတွင်းထဲကျသူလိုဖြစ်ခဲ့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့ကျောင်းရှေ့တွင် ‘ညီထွန်း’ ကိုစောင့်နေ
ကြသည်။

‘ညီထွန်း’ က ထုံးစံအတိုင်း တစ်မြို့တည်းမှကျောင်းလာ
တက်သူ ‘မြတ်နိုး’ ကိုခပ်ပြုံးပြုံးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီး နှုတ်
ဆက်သွားသလို ‘ယမင်းခင်’ ကိုတော့ မရယ်မပြုံးလှမ်းကြည့်
သည်။

“ရွတ် ရွတ်”

‘ညီထွန်း’ လှည့်မကြည့်သဖြင့်...

“ဟိတ်...”

လှည့်မကြည့်ပါ။

“သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲကွာ... ငါမပေးချင်တော့ဘူး နင်ပဲ
ပေးလိုက်တော့ ငါသွားနှင့်မယ်”

အလှဘုရင်မကလည်း မာနကြီးသည်။

“အင်း အောင်သွယ်နဲ့တော့ငြိတော့မှာပဲနေ”

“ငြိတော့”

‘ယမင်းခင်’ စိတ်တိုပြီး တကယ်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

“ဟိတ် ‘ညီထွန်း’ ”

ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှနာမည်ခေါ်သံကြား၍ ‘ညီထွန်း’ လှည့်ကြည့်သည်။ အထုပ်ကိုထောင်ပြတော့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“နင်ကလည်းတရွတ်ရွတ်နဲ့ တဟိတ်ဟိတ်နဲ့ခေါ်နေတာ တောင် လှည့်ကြည့်ဖို့ မရဘူး”

“နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ ဒီလိုပဲ ခဏခဏခေါ်ပြီး လှည့်ကြည့်ရင်မသိသလိုလုပ်နေတာများပြီလေ... နာမည်ခေါ်လို့ လှည့်မကြည့်ရင်တော့ အပြစ်တင်ပေါ့”

“အန်တီ ‘ခင်ခင်ထား’ က ‘ယမင်းခင်’ နဲ့ လူကြိုပါးလိုက်တာ... နင်လှည့်မကြည့်လို့ ရှက်ပြီး စိတ်ကောက်ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပြီ... နင်သိတဲ့အတိုင်း ‘ယမင်းခင်’ က စခေါ်တဲ့ယောက်ျားလေးဆိုရင် နင်ပဲရှိတာ... တခြားကောင်လေးတွေက သူ့ရှေ့ကကြိုတဲ့ လူ နောက်ကအပြီးလိုလိုက်တဲ့လူ... ဘေးကတောင်ပံလိုကပ်လိုက်တဲ့လူတွေပုံလို... ရှက်ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပြီ”

“ငါမှမသိတာဟ... ငါတောင်းပန်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဟာ”

“လူကြိုမခိုင်းနဲ့ လာ... နင်ပါတစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ တစ်ခုခုလိုက်ကျေးဇူးပြုချော့”

အပိုင် ချည်တုပ်ပြီးခေါ်လာခဲ့သဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

စူပူပုပ်ပုပ်မျက်နှာလေးဖြင့် မျက်လုံးလွဲလိုက်၊ မျက်လွှာချလိုက်လုပ်နေသော ‘ယမင်းခင်’ ကို ‘ညီထွန်း’ က တစ်ချိန်လုံး လှမ်းလှမ်းကြည့်နေပါသည်။

မှာထားသောကြာဇံကြော်များ၊ အအေးများရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ “မြတ်နိုး” က ပန်းကန်များရှေ့တိုးပေးရင်း...

“စားလေ ‘ယမင်း’ ”

“ဟင့်အင်း မစားတော့ဘူး”

မပွင့်တပွင့်ငြင်းနေသဖြင့် ‘မြတ်နိုး’ က မျက်စပစ်ပြနေသဖြင့် ‘ညီထွန်း’ ကို ဧည့်ဝတ်ပြုခိုင်းနေသည်။

“‘ယမင်းခင်’ စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား ကျွန်တော်တောင်းပန်ချင်လို့ လိုက်လာတာပါ... ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ရင် တခြားကောင်မလေးတွေက တရွတ်ရွတ်နဲ့ နောက်တတ်လွန်းလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း မသိချင်ဟန်ဆောင်လွန်းလို့ ခဏခဏ ကျွန်တော် အဟားခဲနေရတယ်လေ... ဒါကြောင့် လှည့်မကြည့်ဖို့ပါ စိတ်

မဆိုးနဲ့နော်”

သည်တော့မှ ‘ယမင်းခင်’ ခေါင်းညိတ်ပြီးပြီးပြသသည်။

“သဘက်ခါလောက်ကျရင် နင်တို့အမေလာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဆိုင်မှာဖြင့်လူမရှိဘဲနဲ့”

“ချွေးမတွေ့ထားလို့ လာမိတ်ဆက်ပေးမလို့တဲ့”

“ဟာ မေမေကလည်း အပိုအလုပ်တွေလျှောက်လုပ်နေ

ပြန်ပါပြီ... ငါကဖြင့်အခုမှ ပထမနှစ်ပဲရှိသေးတာ”

“ငါထောင်ခဲ့တာ... နင်ရည်းစားအများကြီးထားနေတယ်

လို့”

“ဒါဆိုရင်တော့ မေမေယုံမှာမဟုတ်ပါဘူး... ငါဒီကိစ္စ

တွေစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ မေမေ သိပြီးသား”

“ဒါတော့ နင့်အမေလာတော့ ရှင်းပြပေါ့”

‘မြတ်နိုး’ အလှော်ကောင်းသလို၊ ‘ဒေါ်ခင်ခင်ထား’အောင်

သွယ်ကောင်းသဖြင့် ‘ညီထွန်း’ နှင့် ‘ယမင်းခင်’ တို့အမြန်ဆုံးရင်း

နှီးချစ်ခင်သွားကြတော့သည်။

လူအေးလေး ‘ညီထွန်း’ တစ်ယောက် ရုတ်တရက်အလှ

နတ်သမီးလေးကိုကောက်ရသဖြင့် မျောက်အုန်းသီးရသွားသလို

ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မိုးလင်းသည်နှင့်တွေ့ချင်ပြီ။ ကျောင်းမတက်ခင်လည်း

တွေ့သည်။ အတန်းမရှိလျှင်လည်းတွေ့သည်။ ကျောင်းဆင်းလျှင်

လည်းတွေ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ‘ယမင်းခင်’ ၏

အဆောင်ကို ဖုန်းဆက်သည်။

အိမ်ကပို့သမျှအစားအသောက်များ လက်ဆောင်ပစ္စည်း

များကို ကားဂိတ်တွင်သွားစောင့်ယူပြီး ‘ယမင်းခင်’ နှင့်အပေါင်း

အဖော်မိန်းကလေးအုပ်စုကို မျက်နှာလုပ်သည်။

ယခင်ကအိမ်ကကားကို အသုံးမချတတ်ပါသော်လည်း

ယခုထိုကားမှာ ‘ယမင်းခင်’ သွားလိုရာသုံးဖို့ဖြစ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ‘ညီထွန်း’ မင်းတော့မွန်နေပြီနော်”

အိမ်မှာအတူလာနေသော သူငယ်ချင်းများကမကျေမနပ်

ပြောကြသည်။

“မင်းကိုညာစားနေတာ နားလည်လား”

“မင်းတို့လည်း လာစားနေတာပါပဲကွာ”

ရင်ထဲမှပြန်အော်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

‘ယမင်းခင်’ က မိမိကျွေးတာကို တစ်လုတ်နှစ်လုတ်

စားသလို၊ မိမိကလည်း သူမ မျက်နှာကိုကြည့်နေရလျှင် အပိုလို

ဝနေသူ။ ငါးဆင့်ဂျှိင့်နှင့်ပို့သမျှအစားအစာများသည် ‘မြတ်နိုး’

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

နှင့်ကျန်အဖော်သုံးယောက်စား၍ ကုန်သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

“မင်းကိုတကယ်ချစ်ရင် အိမ်ကိုဘာလိုလိုက်မလား”

“ဪ ယောက်ျားလေးတွေနေတဲ့အိမ်ကို သူတို့ဘယ်လားပဲ”

“ငါတို့ကိုဒီအိမ်မှာလာနေတာ မကြိုက်ဘူးလို့မပြောဘူးလား”

“မပြောပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့... ငါတို့ထမင်းအိုးကိုခွဲပြီးရင် အိပ်ယာကိုပါမီးများရှို့မလားစိတ်ပူနေတာ”

“ညီ ရေ”

“ဟင်”

“နက်ဖြန် ‘ယမင်း’ အိမ်ကိုခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ... အရေးမကြီးရင်မပြန်ပါနဲ့ ကွာဒီကကောင်လွမ်းလို့သေလိမ့်မယ်”

“အဟင်း ဟင်း သိပ်ပိုတယ်”

“တကယ်ပြောတာ... ကိုယ့်ရဲ့တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးကိုလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူက ‘ကကြီးဆင်တဲ့ယမင်းခင်လေ... ‘ယ

မင်းခင် 'ဆိုတဲ့အလှနတ်သမီးရဲ့ ကကြီးတွေကိုနှစ်သက်မက်မောပြီး တစ်နေ့တခြားသံယောဇဉ်ကြီးတွေ ရစ်ဖွဲ့ချည်နှောင်ခြင်းခံရလို့ ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူးလေ... မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီမျက်နှာလှလှလေးကိုမြင်ချင်လွန်းလို့ အဆောင်ရှေ့ရောက်လာတဲ့ကောင်လေ"

"နှစ်ရက်လောက်ပဲ အလွမ်းပြေကြည့်ဖို့ ဓာတ်ပုံပေးသွားမယ်"

"ပြောမရတော့လည်းသွားပေါ့ 'ယမင်း' ရယ်"

ဝမ်းနည်းသလိုပြောလာသဖြင့်...

" 'ယမင်း' လည်းဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ အခုသွားရမှာကဘွားဘွား အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ "

"ဪ ဒါဆိုတော့လည်းခွင့်ပြုရတော့မှာပေါ့ ကိုယ့်ကားယူသွားမလား ဒရိုင်ဘာထည့်ပေးလိုက်မယ်"

"အို မဟုတ်တာ စေ့စပ်ပြီးရင်တော့ ဘာအရေးကြီးလည်း ကြိုက်တာတောင်ဘာမှမကြာသေးဘူး သူများတွေပြောလိမ့်မယ် 'အန်တီခင်' လည်းအထင်သေးသွားလိမ့်မယ်"

နှစ်ရက်ဆိုပြီးသွားခဲ့သော 'ယမင်းခင်' မှာသုံးရက်မြောက်သောနေ့အထိရောက်မလာသဖြင့် 'ညီထွန်း' မနေနိုင်။

" 'မြတ်နိုး' သူ့ဆီကဖုန်းလာသေးလား "

"ဪ အေးလာတယ် နင့်ကိုပြောခိုင်းထားတာ ငါမေ့သွားလို့ "

ထိုစကားကြောင့် 'ညီထွန်း' ဒေါပွပါပြီ။

"မေ့စရာလားဟာ နင်သက်သက်ယုတ်ပြီးမပြောတာ မဟုတ်လား နင့်ရည်းစားကြရင်လည်း အဲသလိုပဲ မေ့ပြီးမပြောတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုးနဲ့တွေ့လိမ့်မယ်"

"အမယ်လေး စွာလိုက်တာ ပုံစံကြည့်တော့ဖြင့် မိန်းမတွေကိုပဲလုံးဝစိတ်မဝင်စားသလိုလို ရင်မခုန်သလိုလိုနဲ့ "

"အေးလေ မခုန်တာကိုခုန်အောင်ဘယ်သူတွေလုပ်တာလဲ... ကဲပါသူဘာလို့ ပြန်မရောက်တာလဲ"

"သူ့ အဘွားဆုံးသွားပြီ... ရက်လည်ပြီးမှပဲပြန်လာဖြစ်မယ်တဲ့"

"ဟင် ဟုတ်လား ရက်လည်ပြီးမှဆိုတော့ နောက်လေးရက်ကြီးများတောင်စောင့်ရဦးမှာပဲ ဒီလိုလုပ်ပါလား နာရေးသတင်းကြောင့်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး လိုက်လာတဲ့ပုံစံမျိုးသွားကြရအောင်လေ... နင်တို့အဖွဲ့တွေကိုခေါ်ခဲ့ ငါလည်းဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ခေါ်ခဲ့မယ်"

"အင်း ကောင်းသားပဲ"

‘ညီထွန်း’ တို့ကပြီဆိုလျှင် ချက်ခြင်းမှချက်ခြင်း တစ်နာရီ အတောအတွင်း ခရီးထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ငါးနာရီခန့် မောင်းပြီးသောအခါ ‘ယမင်းခင်’ တို့မြို့ကို ရောက်သည်။

‘ညီထွန်း’ တို့အုပ်စုကိုရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ‘ယမင်းခင်’ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပြီးမှဝမ်းသာအားရပြေး၍ ကြိုသည်။

မဏ္ဍပ်ထဲတွင် ခပ်ချောချော ခပ်သန့်သန့်လူငယ်များကို တွေ့ရသလို ထိုအုပ်စုနှင့်ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေသော ‘ယမင်းခင်’ ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခရီးဝေးမှလာခဲ့ရသူ ‘ညီထွန်း’ တစ်ယောက်မျက်နှာတွေနီပြီး အားမရှိသလိုဖြစ်နေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူထံသွားပြီး ‘ယမင်းခင်’ ကအကျိုးအကြောင်း သွားပြောနေပုံရသည်။ ‘ဒေါ်အေးရီ’ က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်နေရင်း ‘ညီထွန်း’ ကိုလှမ်းကြည့်ပါသည်။

“အဝေးကြီးကလာခဲ့ကြတာ လာအထဲမှာနစကြ ပြီးမှ နေမဝင်ခင် ရေချိုးကြ... ရေခွေးစပ်ပေးမယ် ရေချိုးပြီးရင်တော့ လန်းသွားမှာပါ”

ညအိပ်လာသော အမျိုးသားများကို အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်း

ထဲရှိ ကွပ်ပြစ်ကြီးများပေါ်တွင် အိပ်ယာခင်းထားပေးသည်။ ခြင်ထောင် ထောင်ပေးထားသည်။

သူမမျက်နှာနှင့်လာခဲ့ရသော မိမိကို သူမက တစ်ချက်တစ်ချက် ခိုးကြည့်တတ်ယုံကလွဲ၍ ထင်ထားသလို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိဘူးဟုထင်မိသည်။ ခပ်ချောချော ခပ်ဖြူဖြူကောင်လေးတစ်ယောက်ကလည်း ‘ယမင်းခင်’ ကိုတစ်ချိန်လုံးလှမ်းကြည့်နေတတ်ပြီး တစ်ခါတလေ ပခုန်းပုတ်လိုက် လှမ်းဆွဲလိုက်နှင့်လက်ရောက်ရရှိလှသည်။ ပြီးတော့ ‘ယမင်းခင်’ အိမ်ထဲဝင်သွားလျှင် လိုက်ဝင်သွားတတ်သည်။

“နက်ဖြန် ငါပြန်တော့မယ်”

“နှင့်စိတ်ကြီးပဲ စိတ်ကောက်ပြီးပြန်သွားမှန်း သူများတွေ သိကုန်မှာပေါ့”

“သူ့ ပုံစံကိုသိပ်မကြိုက်ဘူး ငါထင်တယ် ဒီမြို့မှာလည်း သူ့ရည်းစားရှိနေတယ်ထင်တယ်”

“အေးပါ ငါမေးပေးပါ့မယ် စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ”

လူရှင်းချိန်တွင် ‘ယမင်းခင်’ ကို အတင်းဆွဲထားပြီး...

“နင်ကလည်းဟယ် နင့်မျက်နှာနဲ့လာရတဲ့သူကို အတင်းမပြောတော့ဘူးလား ‘ညီထွန်း’ ခမြော မျက်ရည်တွေစွန်းစွန်းပဲလို့

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

နင့်မှာရည်းစားရှိပြီးသားထင်ပယ်တဲ့”

“ဟဲ့ ငါကမိန်းကလေးလေ သူနဲ့ငါနဲ့ကြိုက်တာကို တောင် အိမ်ကိုအသိပေးရသေးတာမဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ အဘွား သေနေတဲ့အချိန်ကြီး ငါ့အမေကိုဒီအကြောင်းသွားပြောရင် ပါး ပိတ်တီးခံရမှာပေါ့”

“နင့်နောက်ကို ဟိုဖြူဖြူချောချောကောင်လေး တစ် ကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ဆွဲလာလွဲလားလုပ်နေတာကိုမြင်ရ တော့ အူနုကျွဲခတ်ခံရသလိုဖြစ်နေတယ်လေကွယ်”

“ဟယ် အဲ့ဒါငါ့မောင်ဝမ်းကွဲ... တစ်ခြံတည်းမှာအိမ်တစ် လုံးစီနဲ့နေတာ... ငါ့အမေကသားမရှိလို့ပြန်မွေးစားထားတာဟဲ့ ဒုက္ခပါပဲ... မခေါ်ဘဲနဲ့လိုက်လာပြီး ပြဿနာရှာနေပြန်ပါပြီ... ဒီမှာဖြင့်အဘွားသေလို့ အမွေလုနေတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ စိတ်ရှုပ်နေရ တဲ့အထဲ”

ထိုစကားကြောင့် တစ်မြို့တည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်း အတွက်ရင်ထဲတွင် အောင့်သွားသည်အထိ၊ အချောင်ခံစားလိုက် ရပြီး ‘ယမင်းခင်’ ဆိုသည့်လှယမင်းက စုန်းမ၊ကဝေမ၊ ကောက် ကျစ်စဉ်းလဲမအသွင်မြင်လိုက်မိသည်။

မျက်နှာပျက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်...

ဆွေဆွေအောင်

“ငါ့စကားမှားသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ် မြတ်နိုး’ ယ”

“ရပါတယ်... ငါတို့ကလည်းကာယကံရှင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက် ကိုယူဘဲလာခဲ့မိတာကိုး”

‘မြတ်နိုး’ စိတ်ခုသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါသည်။

မှော်လင့်ခြင်းများဖြင့်စောင့်နေသော ‘ညီထွန်း’ ကိုအမှန် အတိုင်းမပြောရက်သဖြင့်...

“သူကတောင်စိတ်ဆိုးနေသေးတယ်... သူ့မောင်တစ် ဝမ်းကွဲနဲ့အထင်လွဲတာကို”

“ဟုတ်လား ငါ့ဘက်ကလည်းသံသယတွေများလွန်းသွား တာကို... သူနဲ့စကားပြောဖို့ရော”

“နင်နဲ့ကြိုက်နေတာကို သူ့အိမ်ကိုဖွင့်မပြောရသေးဘူး လေ... နာရေးကြောင့်ရုတ်တရက် သူပြန်လာတာဆိုတော့ ပြော ခွင့်မသာသေးဘူးလေ... သူ့အမေရဲ့အမျိုးတွေကလည်း အမွေ ကိစ္စကွိုင်တက်နေကြတယ်တဲ့... မနက်ကျရင် ငါတို့ပြန်မှထင် တယ်”

ရည်လည်ပြီးမှပြန်ဖို့စီစဉ်ခဲ့သူများ မနက်စောစော ပြန်ဖို့ပြင်ကြပါတော့သည်။

‘ညီထွန်း’ တစ်ရေးမှဒိပ်မပျော်ပါ။

‘မြတ်နိုး’ တို့လည်း ‘ယမင်းခင်’ တို့အခန်းထဲတွင် အတူ အိပ်ကြသဖြင့် လေးနာရီတွင် မျက်နှာသစ်ဖို့အပြင်ထွက်ဖို့ပြင် ဆင်နေကြစဉ်...

“အိမ်သာသွားမလို့လား”

‘ယမင်းခင်’ က ခေါင်းစုတ်ဖွားလေးနဲ့ထထိုင်ရင်း မျက်လုံးပြူးပြူးလေးဖြင့်မေးနေသည်။

“အင်း မျက်နှာသစ်ပြီးရင် ငါတို့လစ်တော့မယ်”

“ဟင်”

“ပြန်တော့မယ်လို့”

“ဟာ သူကပြန်မယ်ပြောလို့လား... ဘာလဲစိတ်ဆိုးသွားတာလား... မိန်းကလေးဘက်ကိုတော့ ငဲ့မတွက်ဘဲနဲ့ကွာ... နင်တို့အဲ့သလိုပြန်ရင် ငါစိတ်ကောင်းပါ့မလား... စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲကွာ”

‘ယမင်းခင်’ ခေါင်းကိုလက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စုံကုတ်ရင်းငိုသံလေးဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမပါမျက်နှာလိုက်သစ်ပြီး ခေါင်းစုတ်ဖွားလေးနှင့်ပင် ‘ညီထွန်း’ ကိုထွက်တွေ့ပါသည်။

“ပြန်တော့မလို့ဆို”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... လာတုန်းကလာပြီးတော့”

“‘ယမင်းခင်’ အလုပ်ပိုမှာစိုးလို့ပါ”

“ရောက်ပြီးမှတော့နေပါဦး... မေမေတို့ကိုဖွင့်ပြောပြရဦးမှာလေ... အလောင်းမြေကျပြီးမှပြောမလားလို့... မေမေလည်းရိပ်တော့ရိပ်မိမှာပါ”

‘ယမင်းခင်’ နှစ်ခါမချော့လိုက်ရ။

အိပ်ရေးပျက်ခံ မျက်နှာသစ်ပြီးသွားသော ‘မြတ်နိုး’ တို့မိန်းကလေးအဖွဲ့က ‘ညီထွန်း’ ကို မျက်စောင်းထိုးကြသည်။

အလောင်းမြေကျပြီးတော့ ‘ယမင်းခင်’ ကတိတည်သည်။ ဧည့်သည်များမရိပ်မိအောင် ‘ညီထွန်း’ ၏ကားထဲဝင်၍ တွတ်ထိုးသည်။ ညကျလျှင် မိခင်ကိုဖွင့်ပြောမည်ဟုပြောသည်။

ညကိုနာရီခန့်ဧည့်သည်ပါးသောအချိန်တွင် အိမ်အတွင်းဘက်ခန်းမှ ဆူဆူညံညံအသံတွေထွက်လာပြီး ရန်ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

“‘အောင်လွင်’ ဒီကိစ္စထဲနင်ဝင်မပါနဲ့... နင်ကလေးမီးသားသမီးအရင်းပဲပြောကြမယ်”

www.burmeseclassic.com

'ယမင်းခင်' ၏ မိခင်က ငိုသံကြီးဖြင့်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘာ သူစိမ်းလဲ... ခင်ဗျားပါးစပ်က စကားအမျိုးမျိုးပြော တတ်တယ်... ခိုင်းစရာရှိရင် ငါ့မောင် ငါ့မောင်နဲ့ မောင်အရင်း ထက်ကောင်းတယ် လိမ္မာတယ် တော်တယ်နဲ့... ပေးစရာရှိတော့ သူစိမ်းဖြစ်သွားပြီလား"

"မင်းမရှက်ဘူးလား ရည်လည်ပြီးမှပြောရင် မရဘူးလား တစ်အိုးတည်းစားနေလာတဲ့နှစ်သက်က မင်းသားတစ်သက်ပဲရှိ ပြီ... မင်းတို့သားကိုလည်း ငါ့သားအရင်းလိုပဲချစ်ခဲ့တာ...ကျောင်း ထားခဲ့တာ ခုတော့ကောင်းကောင်းကျေးဇူးဆပ်နေတာပေါ့လေ"

"ဘာကျေးဇူးတင်စရာရှိလို့လဲဗျာ... ခင်ဗျားမှာသားမရှိ လို့ ခေါ်ထားချင်တယ်ဆိုလို့ သနားပြီးပေးထားတာပဲ... ခင်ဗျား ကျွေးထားတယ် ဒီမိသားစုအားလုံးရဲ့အမွေဆိုင်ထဲကပဲ ကျွေးထား တာပဲ... စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးစားထားတာမှမဟုတ်ဘဲ"

"မင်း မင်း စော်ကားလှချည်လား... မင်း..."

'ဒေါ်အေးရီ' ပျော့ခွေပြီးပြုတ်ကျသွားသည်။

"မေမေ ... မေမေ"

"မမ... မမ"

"အီး ဟီး မေမေသေပြီလားမသိဘူး"

'ယမင်းခင်' ၏ ငိုသံကိုပါကြားရသဖြင့် 'ညီထွန်း' တို့ ထိုင်၍မရတော့။

"ဆရာဝန်မြန်မြန်ပင့်ကြလေ"

"မေမေသေရင် 'ဦးလွင်' ကြောင့်ပဲ"

ဆရာဝန်ရောက်မလာမချင်း အားလုံးစိတ်ပူပြီး ယပ်ခတ် ခြင်း၊ ခြေမချိုးခြင်း နှာဝတွင်ရှုဆေးနှင့်သံပုရာသီးရှုခိုင်းခြင်း၊ လှုပ်၍နာမည်ခေါ်ခြင်းများသာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လုပ် နေကြသည်။

ဆရာဝန်ရောက်လာတော့ လေဖြတ်သွားကြောင်းအာရုံ ကြောထိသွားသဖြင့် မန္တလေးသို့ အမြန်ဆုံးခေါ်သွားရန်ပြော သည်။

ထို့ကြောင့်မိုးမလင်းခင်ပင် ကားနှစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ 'ဒေါ်အေးရီ' ကိုပြုစုဖို့ ညီမဖြစ်သူ 'မဝင်းကြည်' ကလိုက် ခဲ့ပေးသည်။ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ ကောင်မလေးတစ် ယောက်ပါသည်။

'ယမင်းခင်' တို့အမျိုးအိမ်က အမရပူရဘက်လောက်မှာ ရှိသဖြင့် လွန်စွာဝေးသည်။ ဆေးရုံနှင့်အလွန်နီးသည့်အိမ်ညီ ညီ ထွန်း' ၏တိုက်ခန်းပါပဲ။ ထို့ကြောင့် 'ညီထွန်း' တို့တိုက်ခန်းမှာ

www.burmeseclassic.com

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

တည်းခိုရန် အနားယူရန် 'မြတ်နိုး' ကပြောသည်။ 'ညီထွန်း' ကလည်း ဇွတ်အတင်းပြောသည်။

'ညီထွန်း' တို့အုပ်စုရောက်လာတော့ 'ညီထွန်း' နှင့်အတူ လာနေသူကျောင်းတော်သားများ ကျောင်းသွားကုန်ကြပြီ။ ခိုင်းဖို့ခေါ်ထားသော ကောင်လေးတစ်ယောက်သာကျန်သည်။

ထိုကောင်လေးကိုပစ္စည်းတွေ အကုန်ကောက်သိမ်းခိုင်းပြီး 'ဒေါ်ဝင်းကြည်' တို့အုပ်စုကိုပေးနေသည်။ 'ညီထွန်း' ပါသူငယ်ချင်းအဆောင်တွင် ပြောင်းနေပေးသည်။ 'မြတ်နိုး' နှင့် 'မင်းခင်' ကိုလည်း တိုက်ခန်းမှာပင်လာနေခိုင်းသည်။

"မင်းကတော့ တကယ့်ခါပဲကွာ"

သူငယ်ချင်း 'တင်ထူး' က နှာခေါင်းကိုလက်ညှိုးနှင့်ထိုး၍ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

"ငါတို့ကိုဖယ်ခိုင်းတာကထားပါတော့... မင်းကပါဘာဖြစ်လို့ဖယ်ပေးရတာလဲ"

"ဟာ မိန်းမတွေကြီးပဲနေမယ့်နေရာမှာ ငါတို့တွေသွားနေလို့ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ"

"ကဲ ဒီရောဂါကမြန်မြန်မပျောက်ရင်ကော... တစ်လနှစ်လကြာနေရင်ကော"

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆွေဆွေအောင်

"ဪ ဒီလိုရောဂါမျိုးချက်ခြင်းမပျောက်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါ့တယ်... ဒါကြောင့်ဆေးရုံမှာအကြာကြီးနေရမယ်ဆိုတာသိလို့ အဆင်ပြေအောင်ငါ့အခန်းမှာနေခိုင်းတာလေ"

"ကဲ လေးငါးလကြာရင်ကော မင်းကအဆောင်မှာပဲနေမှာလား"

"အေးလေ နောက်သုံးလနေရင် ငါတို့ကျောင်းပိတ်ပြီပဲ"

"မင်းပြန်သွားရင်လည်း သူတို့ကိုထားသွားမှာလား"

"ဒါပေါ့"

"ကဲ ပြန်မဖယ်ပေးရင်ကော"

"ဟာ မင်းကလည်း မဖြစ်နိုင်တာတွေလျှောက်ပြောနေပြန်ပါပြီ... ကြားသွားရင်စိတ်ဆိုးပြီး နေမှာတောင်မဟုတ်တော့ဘူး"

"ငါကစေတနာနဲ့ပြောတာ... ဒါမျိုးတွေဖြစ်တတ်လွန်းလို့... ပြီးတော့မင်းတို့ကစေ့စပ်ရသေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး"

ထိုစကားတွေကို 'ညီထွန်း' ခေါင်းထဲမှာမထားပါ။

မနာလို၍ သူတို့စားကျက်ပျောက်သွား၍ ပြောနေသည်ဟုသာသဘောထားလိုက်ပါသည်။

မနေ့ကနှင့်သည်နေ့ မတူတော့ပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

'ယမင်းခင်' ၏ အမေရော၊ ဒေါ်လေးရော ဆွေမျိုးများ ရော 'ညီထွန်း' ကိုပြာယာခတ်ပြီး မျက်စေ့နောက်လောက်အောင် ဖားနေကြသည်။

'ဒေါ်အေးရီ' က ပြန်သတိရလာသောအခါ ကိုယ်တစ် ခြမ်းမလှုပ်နိုင်တော့ပါ။ ဆေးရုံတွင်သုံးရက်ခန့်နေပြီး 'ညီထွန်း' ၏တိုက်ခန်းပေါ်သို့ ရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့မြန်မာတိုင်း ရင်းဆေးများဖြင့် ကုဖို့စီစဉ်ကြသည်။

မည်သူအကြောင်းကြားလိုက်သည်မသိ၊ မိခင်ဖြစ်သူ ရောက်လာသည်။

'ယမင်းခင်' ၏ မိသားစုက မျက်နှာပျက်နေကြသည်။

'ညီထွန်း' ရဲ့မေမေများစိတ်ဆိုးနေလားမသိပါ။

" 'ညီထွန်း' ကူညီလိုသားဆေးရုံဆေးခန်းတွေနဲ့ နီးနီး နားနားနေလို့ရတာလေ... ရုတ်တရက်မိုးပေါ်ကကျလာတဲ့ နတ် သားတစ်ပါးလိုပါပဲ 'မခင်ထား' ရယ် "

'ဒေါ်ဝင်းကြည်' က ဖားနေပါသည်။

" ကူညီရမှာပေါ့ရှင်... တစ်နေ့ အမျိုးတော်ကျရမယ့်သူ တွေပဲဟာ... ကျွန်မလည်းသားအကြောင်းကြားလို့ သတင်းမေး လာခဲ့တာလေ... အိမ်ကနေဟင်းတွေကြော်လှော်လာတယ်... စား

ကြပါ"

အမှန်တော့ 'ညီထွန်း' နှင့်အတူနေသူငယ်ချင်းများက အကြောင်းကြားထားခြင်းဖြစ်သည်။

'ယမင်းခင်' ကတော့ညဘက်ဆိုလျှင် အဆောင်တွင်ပြန် အိပ်သည်။

"အမေ့ဆီကို ဘယ်သူအကြောင်းကြားတာလဲ" သားဖြစ်သူက အပြစ်ရှာလိုသော မျက်နှာဖြင့်မေးနေ ခြင်းဖြစ်သည်။

"မြတ်နိုး' လား"

"မဟုတ်ပါဘူး... မေမေ ခါတိုင်းလိုပဲဈေးဝယ်ထွက်လာ တာပါ... သားအခန်းထဲရောက်မှ ဧည့်သည်တွေကိုမြင်ပြီးအံ့ဩ သွားတာ... ဧည့်သည်တွေလည်းအနေမခက်အောင်ကြည့်ကောင်း အောင်ပြောလိုက်တာ"

"ကျွန်တော်လည်း သူ့အတွေးနားရေးသတင်းကြားလို့ သတင်းမေးလိုက်သွားခဲ့တာ... သူ့အမေကရုတ်တရက်ကြီး လေ ဖြတ်သွားလို့"

"ခါတော့ ကူညီရမယ့်သူတွေဖြစ်နေပြီကိုး... ကိုယ့်ဘဝ ကခုလို နေစရာစားစရာသွားစရာ ကားကအစအပြန်အစုံပေး

ထားနိုင်တော့ ငါ့သားဂုဏ်ရှိတာပေါ့”

“အဖေများစိတ်တိုမလား မသိဘူး”

“အမေ ပြောပေးပါ့မယ်”

“ရက်ကြာလာရင် ပြောတာ”

“အဲ့ဒီတော့လည်း မင်းအဖေပါးစပ်ပိတ်သွားအောင် မင်းနဲ့ ‘ယမင်းခင်’ လက်ထပ်လိုက်လေ... ဆွေမျိုးတော်သွားတော့ ပြောလို့ မရတော့ဘူးပေါ့... ညကျမှမင်းအဖေဆီ ဖုန်းဆက်ပေးမယ်”

မိန်းမပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်တတ်သူက ‘ဦးစိန်ထွန်း’ ပါပဲ။ မိန်းမငယ်ငယ်ချောချောကိုရထားသဖြင့် ကျေနပ်နေသူ။ အံ့သားညိုညိုဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ကျောက်ပေါက်မလေးတွေကလည်း ရှိနေသေးသော ‘ဦးစိန်ထွန်း’ သည် သူ့ထက်ဆယ့်နှစ်နှစ်ငယ်ပြီး ဖြူဖွေးနုထွတ်နေသည့် ‘ခင်ခင်ထား’ ကိုငွေနှင့်ပေါက်ပြီးယူနိုင်ခဲ့သည်။

မိန်းမကခပ်ခွဲခွဲလေးပြောလိုက်လျှင် လိုတရစေ။

“ကိုကိုရေ... ‘ခင်ခင်’ ဒီမှာကြာဦးမယ်ထင်တယ်... ဒီကဂိတ်မှာ ‘ခင်ခင်’ ဝင်လိုက်မယ်... ကိုကိုအဲ့ဒီကဂိတ်နဲ့ဆိုင်ကိုကြည့်ထားပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၅

လဝက်ကျော်သည်အထိမိခင်က မန္တလေးမှာရှိနေသဖြင့် ‘ညီထွန်း’ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသည်။ အဖေနှင့်နှမငယ်တို့ မျှော်တော့မည်။ ဆိုင်အလုပ်သမားများ၊ ကားအလုပ်သမားများအတွက် ဖခင်တစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းနေရတာကြာပြီ။ အမေကမန္တလေးမှာ ကားတစ်စီးနှင့်ဈေးဝယ်ထွက်လိုက် တိုက်ခန်းမှာလာချက်ပြုတ်ကျွေးလိုက် မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး လှပနေသောအမေ့ကို ‘ဒေါ်ဝင်းမြင့်’ နှင့် ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆွေမျိုးတစ်စုက မြောက်ပင့်စားသောက်နေသည်ဟုမြင်လာမိသည်။

အမေကလှသည်ပြောလေ ပြင်လေ။

“ညီ” တို့ မေမေ နေ့ခင်းဘက်မရောက်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“ဟင်”

‘ယမင်းခင်’ က တစ်စုံတရာပြောချင်လျှက်နှင့် နှုတ်ပိတ်နေသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။

“ဟိုလေ ‘ယမင်း’ တို့အတွက်တော့ အန်တီကိုခေါ်မထားပါနဲ့... ဟိုလေ အိမ်ရှင်ကိုပြန်နှင့်နေတာတော့မဟုတ်ပါဘူး... အန်တီကဟိုမှာ ဆိုင်အလုပ်အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ မအားဘူးဆိုတာ ‘ယမင်း’ ကိုယ်တိုင်သိလာတွေ့လာခဲ့ရတာလေ... ဒုဆို ရက်နှစ်ဆယ်တောင်ရှိသွားပြီ... ‘ယမင်း’ အရမ်းအားနာလို့ပါ”

မိခင်ကိုတွေ့ချင်သဖြင့် ကားဂိတ်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

ကားဂိတ်တွင်လည်းမရှိ။ ဂိတ်စာရေးလည်းမရှိ။

အနီးရှိဂိတ်ခြင်းကပ်လျှက်မှ အခြားဂိတ်စာရေးကို မိမိတို့ဂိတ်အတွက် ဝင်ထိုင်ပေးနေသည်။

“ဒီဂိတ်စာရေး ဘယ်သွားလဲဗျ”

“ဘယ်သွားလည်းတော့မသိဘူးဗျ... ဂိတ်ပိုင်ရှင်သူဌေးမရဲ့ကားနဲ့တော့ပါပါသွားတာပဲ...”

‘ညီထွန်း’ ရင်ထဲတွင် တင်းကနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။

မိမိတို့ဂိတ်စာရေး ‘အေးမောင်’ သည် ခပ်သန့်သန့်ခပ်ချောချော။ အလုပ်တော်၍အဖေက လခကောင်းကောင်းပေး၍ခေါ်ခန့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ‘ကိုအေးမောင်’ သည်ဂိတ်တွင်ခုံလက်မှတ်ရောင်းရယူတင်မဟုတ်၊ ခေါင်မိုးပေါ်တင်သည့်ကုန်ပစ္စည်း၊ ခရီးသည်ထိုင်ခုံအောက်တွင်ထည့်သည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေစုဆောင်းရာတွင်အလွန်တော်သူ။

သုံးလေးရက်စာကုန်ကို အရံသင့်ရှာဖွေထားနိုင်သူ။

ဆက်ဆံရေးကောင်းသူ၊ နှုတ်ချိုသူဖြစ်၍ ကားဂိတ်တွင်ကုန်ရောခရီးသည်ရောအမြဲအပြည့်။

ခုတော့အဖေအားကိုးသော ဂိတ်စာရေးသည်ဂိတ်ကိုသူများလက်ထဲအပ်၍ အမေနှင့်လိုက်သွားသည်တဲ့။

အမေ့ဆိုင်အတွက်ပစ္စည်းတွေဝယ်၍ လိုက်ကူပေးတာလည်းဖြစ်မှာပါလေဟုတွေးပြီး သူတို့ပြန်အလာကို ဂိတ်အထဲမှထိုင်စောင့်နေမိသည်။

အချိန်တွေတစ်နာရီပြီး တစ်နာရီသာကုန်သွားသည်။

ကားဂိတ်ပေါင်းစုံသို့ ကားတွေတစ်စီးပြီးဝင်လိုက်ထွက်
လိုက်လုပ်ရင်း ဂိတ်သာပိတ်တော့မည်၊ သူတို့ ရောက်မလာကြ။

“ဟိုလေ ကျွန်တော်ဂိတ်ပိတ်တော့မလို့... ငါ့ညီဂိတ်မှာ
အိပ်မယ်ဆိုရင်လည်း သော့ပိတ်သွားလိုက်လေ”

“ဟင် ကုန်လာအပ်တဲ့လူတွေလာရင်ရော”

“ကိုအေးမောင်’ က ဒီရက်ပိုင်းမနက်ပိုင်းလာအပ်တဲ့ကုန်
ပဲလက်ခံခိုင်းထားတယ်”

“ခါတိုင်း သူတို့ ဘယ်အချိန်ပြန်လာလဲ”

“ထွက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဒီကိုပြန်မလာကြတော့ဘူး...
ကျွန်တော့်ကိုဒီရက်ပိုင်းအတွက် တစ်နေ့နှစ်ထောင်နဲ့ ငှားထား
တာလေ... သူကပိုင်ရှင်ရောက်နေလို့ လိုက်ကူနေရတယ်... ကျွန်
တော့်အလုပ်က မနက်ပိုင်းကုန်နဲ့ ခရီးသည်တွေအတွက် ညနေ
လေးနာရီအထိပဲ လက်မှတ်ဖြတ်ပေးယုံပဲ”

‘ညီထွန်း’ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး ပျော့ခွေသွားတော့
သည်။ ကားဝင်းကြီးထဲတွင် တခြားဂိတ်မှကားများကုန်တွေဖြည့်
နေကြဆဲ။ အဖေကားကြီးနှစ်စီးမှာ သည်တိုင်းရပ်ထားသည်။

အဆောင်ကိုမပြန်ဘဲ မိမိတို့တိုက်ခန်းသို့ တစ်ပတ်ပြန်
လည့်ဝင်လာပြီး အမေရောက်ပြီးလားကြည့်သည်။ မတွေ့သဖြင့်

ဘီဒိုထဲမှပစ္စည်းယူသလိုလုပ်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ‘ယမင်း’ ၏
မိခင်ကိုအကြောပြင်ဆရာက တစ်ကိုယ်လုံးနှိပ်နေပါသည်။

‘ဒေါ်ဝင်းကြည်’ နှင့်ကျန်အမျိုးတစ်စုက မီးဖိုချောင်တွင်
ဖဲရိုက်နေကြသည်။ အိမ်သားများသာမက တခြားသူစိမ်းအမျိုး
သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်ပါနေသည်။

ယုံသူမရှက်မြင်သူရှက်ဖြစ်ပြီး သူတို့ မသိအောင်တိတ်
တဆိတ်ပြန်ထွက်ခဲ့မိသည်။

အဆောင်ပြန်လာပြီး နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားနေမိ
သည်။

အမေ့ကိုဘယ်မှာမှ မတွေ့ပါလား။

အမေဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ။

ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။

“သားရေ”

အခန်းခေါက်သံနှင့်အတူ မိခင်၏ အသံကိုကြားလိုက်ရ
သဖြင့် ပျော်သွားသည်။ သို့သော်ချက်ခြင်းဒေါသပြန်ထွက်လာ
သည်။ အမြန်ထတံခါးဖွင့်ပြီး မျက်နှာပုပ်ကြီးဖြင့်...

“အမေဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ... ကျွန်တော်
တစ်နေ့ကုန်လိုက်ရှာနေတာ”

အသံတွေတုန်ပြီး မျက်နှာပြင်တွေဝဲနေသာ သားဖြစ်သူကို ပခုံးဖက်၍ ကုတင်ပေါ်တက်ထိုင်ရင်း...

“ဪ သားရယ်... တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်လေ... ဒီကိုရောက်တုန်း စစ်ကိုင်းဘက် မိတ္ထီလာဘက်တွေတစ်ရက်စီ သွားပြီး မင်းအဖေပို့ထားတဲ့ လက်ဘက်ဖိုးတွေကုန်ဖိုးတွေ ကောက်နေတာ... နက်ဖြန်မိုးကုတ်သွားမယ်... တစ်ညတော့အိပ် ရမယ်”

“အဖေသွားခိုင်းလို့လား”

“မိုးကုတ်ကတော့ အမေ့ကျောက်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ သက်သက်ပါပဲ... လုပ်ပြီးသားလေးတွေရှိရင် ယူရောင်းမလားလို့ အမေတို့ဆိုင်ကိုလာနေတဲ့ဖောက်သည်တွေကလည်း မိုးကုတ်ကို ရောက်အောင်လာခဲ့ဖို့ ခေါ်ထားတယ်လေ”

“တော်ရောပေါ့အမေရာ... ကျောက်ကိစ္စ လက်ဝတ်ရတနာကိစ္စနဲ့တော့ သွားမနေပါနဲ့တော့... အဲ့သလောက်ကြီးနေ့စဉ် ရက်ဆက်အပင်ပန်းခံပြီး ရှာနေစရာမလိုအောင် အဖေကအပြည့် အစုံထားပေးနိုင်ပြီပဲ... မိုးကုတ်သွားမယ့်အစား အဖေတို့ဆီကိုပဲ ပြန်ပါတော့... သူတို့မျှော်နေတော့မယ်”

“ဟော သားကတော့လော့ပြီ... နှစ်ရက်တည်းပါ ပြီးရင်

ပြန်မှာပါ... မနက်ဖြန်မနက်စောစောထွက်ဖို့ ချိန်းတောင်ချိန်း ငါးကြပြီးပြီ”

“ဒါဆိုကျွန်တော်လည်း မရောက်ဖူးသေးဘူး လိုက်ချင် တယ်”

ထိုစကားကြောင့်မိခင်ဖြစ်သူ မျက်နှာပျက်သွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“သားသဘောပဲလေ... သားကိုပြောရဦးမယ် တိုက်ခန်း ကိစ္စလေ”

ထိုစကားကြောင့် ‘ညီထွန်း’ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့် သည်။

“အမေအိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မင်းအဖေဒီကိုဆင်းလာမှာ ပဲ... မင်းအဖေကိုဘယ်လိုပြောမလဲ”

“မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပြမှာပါ”

“သူတို့ပုံစံကတော်တော်နဲ့ ပြန်မယ့်ပုံမပေါ်သေးဘူး... သားကအဆောင်မှာ ရွှေနေပေးလိုက်တော့ပိုလွတ်လပ်သွားကြ တာပေါ့... နေ့ခင်းဘက်ရော ညဘက်ပါလူစုပြီး ဖဲကလည်းရှိကုန် တဲ့... ကြသေးတာ... အမေတစ်ခုကြားထားတာရှိသေးတယ်... အို... ဒီအခန်းမှာဆေးကုရင်း ဖဲရိုက်ရင်းငွေရှာတာ အဆင်ပြေနေပုံရ

www.burmeseclassic.com

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

တယ်... အမြဲနေလို့ ရအောင် သားနဲ့ 'ယမင်းခင်' ကိုပေးစားဖို့ တိုင်ပင်နေကြတယ်"

တစ်နေ့ကုန်စိတ်ဆင်းရဲထားသည့်အတွက် ယခုလို သတင်းကြားရသောအခါ ဝမ်းသာရမည့်အစားစိတ်ညစ်သွားသည်။ မိမိအရွယ်သည် အိမ်ထောင်ပြုရမည့်အရွယ်မဟုတ်သေး။

ယခုမှပထမနှစ်ကျောင်းသား။

ဖခင်ကကျွဲလိုနွားလို ရုန်းကန်ရှာပြီး မိမိကိုအကောင်းဆုံး နေရအောင်၊ သွားရအောင် စားရအောင်ထားပေးခဲ့သည်။ ယခုတော့ မိမိ၏ နှလုံးသားရေးကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး မိမိထင်ရာလုပ်ခဲ့သည်။ မိမိအိမ်ထောင်ပြုမည်ဆိုလျှင် အဖေဘယ်လိုခံစားရမည်နည်း။

ဤကိစ္စကို မိမိကဇာတ်လမ်းစခဲ့တာ။

ဒီဇာတ်လမ်းကို မိမိအဆုံးသတ်နိုင်လျှင်ပြီးပြီ။

မိမိသူမကိုပြတ်နိုင်မည်လား။ မေ့နိုင်မည်လား။

တစ်နေ့ မတွေ့ရလျှင်ပင် မနေနိုင်၍ သူမမခေါ်ဘဲလိုက်သွားမိခဲ့သည်။ စိတ်ကိုအလိုလိုက်မိခဲ့သဖြင့် ယခုစိတ်ညစ်နေရပြီ။

အကောင်းဆုံးက သူတို့ ဆွေမျိုးများ အလိုက်သိစွာပြန်

ဆွေဆွေအောင်

သွားကြလျှင်ကောင်းမည်။

မိမိငယ်ပါသေးသည်။ ချစ်သူဘဝနှင့်နေ့စဉ်တွေ့ရလျှင် လည်ပတ်ရလျှင် ကျေနပ်ပါသည်။ လက်ထပ်လိုက်လျှင် အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပြီး ကလေးတွေဘာတွေရပြီး ငယ်ငယ်လေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျေးကျွန်ဖြစ်ရတော့မည်။

'ယမင်း' ကိုလုံးဝမပြတ်နိုင်သော်လည်း ယူဖို့ အထိတော့ စိတ်ကူးမရှိသေးပါ။ ကျောင်းပြီးအောင်တော့ လူလွတ်ဘဝဖြင့် နေချင်သေးသည်။

ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ် ရှုပ်ထွေးသွားသဖြင့် မိုးကုတ်လိုက်ချင်စိတ်လည်း ပျောက်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ကျောင်းတွင် 'ယမင်းခင်' ကိုရှာတော့မတွေ့သဖြင့်...

" 'မြတ်နိုး' ရေး... သူ့ရော "

" ဒီနေ့ သူ့အမေဆီ အရင်သွားတွေ မယ်ပြောတာပဲ ...

အန်တီရော ပြန်သွားပြီလား "

" မပြန်သေးဘူး... မိုးကုတ်ကပြန်လာမှပြန်မယ်ထင်တယ် "

'မြတ်နိုး' ပုံစံက တစ်ခုခုပြောချင်နေသည့်ပုံပေါ်

“နင် ဘာပြောချင်နေတာလဲ”

“ဟင်အင်း ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး”

‘နင်မညာနဲ့ ‘ယမင်း’ ကိစ္စလား... သူ့မိသားစုကိစ္စလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... အဲ့ဒါနင့်ကိစ္စပဲ”

“ဒါဆိုဘာလဲ... နင်နဲ့ အမေအလှော်ကောင်းလို့ ငါတို့ နီးစပ်သွားကြတာ... ခုမှ ငါ့ကိုလက်ညှိုးမထိုးနဲ့”

“‘တင်ထူး’ တို့တွေဆီက ငါသတင်းတစ်ခုရထားတယ်”

“အင်း ဘာတဲ့လဲ”

“နင့်ကိုပြန်မပြောရဘူးဆိုတဲ့ကတိပေးထားရတယ်... ဒါပေမဲ့တစ်မြို့တည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ ပြီးတော့ငါ့အပေါ်လည်းနင်ကကောင်းခဲ့တာများလို့ ငါပြောပြမယ်... ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက် နင်ထိန်းသိမ်းရမယ်... မပေါက်ကွဲဘဲ စိတ်အေးအေးနဲ့ ကိုင်တွယ်နိုင်ရမယ်... လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ငါ့ကိုပြောပါ ငါတတ်နိုင်တာဆို အကုန်ကူညီမှာပါ”

“အေးပါ ပြောပါ”

“နင့်အမေကိုဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဂိတ်စာရေးနဲ့ နေ့တိုင်း လာချိန်းတာ ‘တင်ထူး’ တို့အုပ်စုတွေ ခဲ့ကြတယ်တဲ့... သူတို့အုပ်စုကျူရှင်သွားတက်ရင်းတွေ တာ... နှစ်ရက်လောက်တွေ တော့

မသင်္ကာလို့ လိုက်ကြည့်ကြတယ်... ဟိုတယ်မှာနေခင်းဘက်တစ်နေကုန်နေပြီး မိုးချုပ်မှလူချင်းခွဲပြီးပြန်ကြတာတဲ့”

“ဘင်ပြီးသားကိစ္စဖြစ်နေပါသော်လည်း နားထင်တွင်တဖောက်ဖောက်မြည်အောင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။”

အမေ သစ္စာဖောက်သည်။

အဖေပိုက်ဆံများနှင့် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်တစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြားသည်။

ရှက်လိုက်တာ။ ‘ယမင်းခင်’ တို့ မိသားစုများသိကုန်လျှင် မည်မျှအထင်သေးလိုက်မည်နည်း။

မိမိနာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်သည်။

မန္တလေးရောက်လာခဲ့ခြင်းကို မိမိ နှင့် ‘ယမင်းခင်’ တို့အတွက်လာကူညီသလိုလိုအကြောင်းပြသည်။ သဘောကောင်းပြသည်။ အကျိုးလို၍ညောင်ရေလောင်းသည်။ ဒေါပွလွန်းသဖြင့် အံတကြိတ်ကြိတ်လုပ်နေမိသည်။

“‘တင်ထူး’ တို့ကဘာကိစ္စနှင့်ကို ပြောပြစရာလိုလဲ... သူတို့မပြောရင် နင်သိစရာမရှိဘူး... သက်သက်မဲ့ငါနဲ့ ငါ့အမေအရက်ကွဲအောင်လုပ်တာပဲ... ဒီကောင်တွေကတိုက်ခန်းမော်မှာ ‘ယမင်းခင်’ တို့ မိသားစုလာနေတာ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး... ပြန်

မဖယ်ပေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲတဲ့”

“ဟုတ်တာပဲလေ... ခုပဲတစ်လပြည့်တော့မယ် ပြန်မယ့် ပုံစံမှမပေါက်သေးတာ... ကဲ နှစ်ပေါက်အောင်နေရင် နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မေမေကတော့ ‘ယမင်း’ နဲ့ ငါနဲ့ ယူပြီး အဲ့ဒီတိုက်ခန်းမှာနေ မနွဲ့လေးဂိတ်မှာထိုင်လို့ တော့ပြောတာပဲ”

“အို ငယ်ငယ်လေးတွေရှိသေးတာ... ‘ယမင်း’ ကယူမယ့် အထိတော့စိတ်ကူးဦးမှာမဟုတ်ဘူး... နင်ကရော”

“ငါလည်း မယူချင်သေးပါဘူး... စေ့စပ်ထားရင်ကော”

“အင်းလေ ညကျမှ သူ့ကိုဆွေးနွေးကြည့်ပေးမယ်”

ထိုကိစ္စကိုပြောပြသောအခါ ‘ယမင်းခင်’ ဒေါပွပါတော့သည်။

“ဘာလဲ ဘာသဘောလဲ... သူ့တိုက်ခန်းပေါ်မှာငါ့မိသားစုလာနေတယ်ဆိုပြီး အပိုင်ချီချင်တဲ့ သဘောလား”

ထိုစကားကြောင့် ‘မြတ်နိုး’ က အံ့ဩသွားပြီး...

“ဒါမင်းအတွက်ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ဘူးလား... စေ့စပ်ထားရင်မင်းတို့ နှစ်ယောက် အဲ့ဒီအိမ်ပေါ်ကိုအတူတွဲသွားလည်း တင့်တယ်တယ်... မင်းအဆောင်ကနေ အဲ့ဒီမှာပြောင်းနေရင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လည်းတင့်တယ်တယ်”

“သိပါပြီ သိပါပြီ... သဘောကမစေ့စပ်သေးဘဲ မယူသေးဘဲ အမျိုးသားရဲ့ အိမ်ပေါ်မှာတက်နေတာ မတင့်တယ်ဘူး မသင့်တော်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဟုတ်လား... ဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်ကို အတင်းခေါ်ပြီး တင်ထားသေးလဲ... ဘုရားကြီးနားမှာငါတို့ အမျိုးအိမ်ရှိတယ်... အဲ့ဒီကိုပြန်ပြောင်းပေးမယ်”

“ဟာ အဲ့လိုမလုပ်နဲ့လေ... ငါပြောတဲ့စကားနဲ့ နင့်အဖြေကတခြားစီဖြစ်နေတယ်... စေတနာနဲ့ ပြောတာလေ... ‘ညီထွန်း’ နဲ့ နင်ယူကြမှာပဲဟာ... စေ့စပ်ထားတော့ ကိုယ့်ဘက်ကတောင် ပိုင်သေးတယ်”

“အပိုင်ဖမ်းရလောက်အောင်လည်း ‘ညီထွန်း’ ကသူဌေးမှမဟုတ်တာ... မိဘပိုက်ဆံလက်ဖြန့်ခံသုံးနေရတဲ့ ကျောင်းသားပဲရှိသေးတာ... လူတစ်ယောက်ကိုရည်းစားလေးထားမိတာနဲ့ ဒီလူနဲ့ ပဲယူဖြစ်သွားကြတဲ့လူက ခပ်ရှားရှားပါ... သူနဲ့ စကြိုက်တည်းက ချက်ခြင်းကြီးယူဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး... ဘွဲ့ရအောင်ယူပြီးမှ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားမှာ”

‘မြတ်နိုး’ လုံးဝမခံချင်။ သူတို့နှစ်ယောက်အဖေဇာတ်လမ်းတွင် ‘ယမင်းခင်’ က ဇာတ်လမ်းဆင်ခဲ့သူ၊ ဇာတ်လမ်းစခဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

သူ၊ မြွေမြွေချင်းခြေမြင်ပါသည်။

“မင်းသူ့ကိုတကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မချစ်ဘူးလို့ နင်ကထင်နေပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အံ့ဩလို့မေးတာပါ...မင်းတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ဇာတ်လမ်းကိုငါအစအဆုံးသိနေတာပဲ... ‘ညီထွန်း’ က ဒီဇာတ်လမ်းကိုအရင်စခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟား ပေါ်တင်ကြီးနိပ်ကွပ်နေပါလား... သူ့ဘက်ကနာနေတာကိုး”

လှောင်သလိုလိုပြောင်သလိုလိုလုပ်နေသော ‘ယမင်းခင်’ ကိုဆွဲကုတ်ချင်လာမိသည်။

“ငါကနှင့်ဘက်ကလာပြောပေးတာကို နင်ကဘာလို့ ဖော်ကားတာလဲ... တကယ်ဆိုဟိုကစေ့စပ်ဖို့ပြောရင် နင်ဝမ်းသာမယ်ထင်ထားတာ”

‘ယမင်းခင်’ က ခေါင်းရောလက်ရော စိတ်ပျက်သလိုခါရမ်းရင်...

“ငါအမှန်အတိုင်းပြောမယ်ကွာ... ကောင်လေးတွေ့ငါ့ကို အရူးအမူးဖြစ်နေချိန်မှာ သူကရှုတည်တည်ကြီးနဲ့ စိတ်မဝင်စားသလိုလိုလုပ်လွန်းလို့ ဒင်းဘာသားနဲ့ ထုထားတာလည်းဆိုပြီး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆွေဆွေအောင်

တမင်စိတ်ဝင်စားလာအောင်လုပ်ခဲ့တာ”

“ဟင် ဒါဆိုတကယ်ကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

သူမခေါင်းခါသဖြင့် ‘မြတ်နိုး’ အကြီးအကျယ်အံ့ဩသွား

သည်။

“စိတ်ချ သူ့အိမ်ပေါ်ကငါ့ဆွေတော်မျိုးတော်တွေအားလုံးကို နက်ဖြန်ပြောင်းခိုင်းလိုက်မယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ... ငါ့ကြောင့်နင်တို့ရဲ့အချစ်ရေးကိုမထိခိုက်စေချင်ပါဘူး... ‘ညီထွန်း’ က တကယ်ချစ်ရှာတာဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“နင်ကြားထဲကအားနာမနေနဲ့... ငါ့အမေကိုယ်တိုင်က ပြောလိုက်တာ... ‘ညီထွန်း’ အမေပုံစံကိုလည်းမကြိုက်ဖူးတဲ့... ‘ညီထွန်း’ လိုမိဘပိုက်ဆံလက်ဖြန့်ခံသုံးနေရတဲ့ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ကိုယူမယ့်အစား ကိုယ့်လက်ထဲကိုမီးခံသေတ္တာသော့ကားသော့ ဘဏ်စာအုပ်ထဲမှာ ငွေတွေလစဉ်ထည့်ပေးနိုင်မယ့် ယောက်ျားမျိုးကိုယူတဲ့... ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သူများအိမ်မှာခဏပဲနေနေ တစ်လပဲနေနေ မျက်နှာငယ်တယ်တဲ့... ငါ့အဖေက ဒီပုံစံနဲ့တစ်သက်လုံးနေချင်နေသွားရမှာလေ... ဒါကြောင့်သူ့ကိုငါဆက်ချစ်ဖို့ စေ့စပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဘာလုပ်မှမဖြစ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နိုင်တော့လို့ပါ”

‘ယမင်းခင်’ တစ်ယောက် ‘ညီထွန်း’ ကို တစ်ခန်းရပ်က ကြိုးဆင်၍ ပြီးသွားခဲ့ပြီပေါ့လေ။

မနက်ဘက်ကျောင်းရောက်တော့ ‘ယမင်းခင်’ ကိုရှာသည်။ မတွေ့။ ‘မြတ်နိုး’ ကိုလည်းရှာသည် မတွေ့။ သဖြင့် မိမိတို့ကခန်းများရှိကြလေးမလားဟု လာရှာမိသည်။

အခန်းကိုသေ့ပိတ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းတွင်အပ်ထားကြောင်းစာရေးထားခဲ့သည်။

“သူတို့အားလုံး ထွက်သွားကြတာလား ခင်ဗျ”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်... ပစ္စည်းတွေလည်းထုပ်ပိုးသွားယူသွားကြတာပဲ... ပြောင်းသွားကြတာထင်တယ်... မောင်နုကို ပြောမသွားဘူးလား”

ခေါင်းခါပြီးအခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

ဘာပစ္စည်းမျှတော့ မပျောက်ပါ။

ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြပါလိမ့်။ 'မြတ်နိုး' နှင့်တွေ့ချင်၍ ကျောင်းမှာပြန်ရှာသည်။ မတွေ့သဖြင့်သူမတို့အဆောင်ကိုလိုက် သွားမိသည်။ 'မြတ်နိုး' ရှိနေပါသည်။ ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့်ဖရိုဖရဲ ထွက်လာသည်။

“ နင် သူ့ကိုဘာပြောလိုက်လဲ ”

“ စေ့စပ်ဖို့လေ ”

“ အဲသလိုပြောလို့ သူတို့အိမ်ပြောင်းသွားကြတာလား ”

‘ညီထွန်း’ အသံတွေကတုန်နေသည်။ မျက်ရည်လည်းဝဲ နေသည်။

“ မေ့လိုက်ပါတော့ဟာ... သူ့နောက်လိုက်ပြီး အသနားခံ မနေနဲ့တော့ ”

“ နင်တခြား ဘာတွေလျှောက်ပြောသေးလို့လဲ ”

“ ဘာလဲ ငါစကားမှားသွားလို့ သူစိတ်ဆိုးပြီးထွက်သွား တယ်ထင်လို့လား... ဒါဆိုလဲ ငါဘာပြောသလဲလို့ လိုက်မေး ကြည့်ပေတော့ ”

‘မြတ်နိုး’ ကစိတ်တိုပြီး အခန်းထဲဝင်သွားခဲ့သည်။

ကျောင်းကို 'မြတ်နိုး' လည်းနှစ်ရက်တိတိမလာ။ 'ယမင်း ခင်' လည်းပေါ်မလာ။

‘ညီထွန်း’ လည်းစိတ်ညစ်ပြီး ကျောင်းမတက်ဖြစ်။ မိခင်ဖြစ်သူပြန်လာလျှင် မိမိလည်းအိမ်ကိုပြန်လိုက်သွား မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

မိမိ၏အချစ်ရေးသည် အချိန်တိုအတွင်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါ သော်လည်း ရင်ထဲမှခံစားမှုကတော့ လူကိုနှိပ်စက်နေပါပြီ။

ချစ်ရတစ်ရက် လွမ်းရက်တစ်ရာ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေကြမျက်နှာလှလှကို လုံးဝမတွေ့ရ သည့်ခံစားမှုက ရင်ကိုဆွေးမြေ့လွမ်းဆွတ်စေပါသည်။ ကြည် လင်ချိုမြသော အသံလေးကိုလည်း နားထဲတွင်ကြားယောင်နေ သည်။

မိမိစိတ်ကူးထဲမှာတော့ စေ့စပ်ပြီးလျှင် သူမနှင့်ပို၍နီးကပ် စွာနေရတော့မည်ဟုတွေးပြီး ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ရင်ခုန်နေမိ သည်။ ယခုလိုလုံးဝပြတ်တောက်သွားမည်၊ ကွဲကွာသွားမည်ဟု အိပ်မက်ပင်မမက်ခဲ့မိပါ။

သူမကိုချစ်သည့်အချစ်က တစ်ဘဝလုံးအတွက်...။

အိမ်ထဲမှာ သုံးရက်ခန့်မစားနိုင်မအိပ်နိုင်နှင့်လွမ်းမင်း

www.burmeseclassic.com

ချစ်ချစ်ဖချစ်ချစ်

သားဖြစ်ပြီး ပိန်ခြိုးသွားခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက နှစ်ရက်ခန့် နေပြီး ပြန်လာခဲ့မည်ပြော သွားသော်လည်း ယခုငါးရက်ပြည့်သွားခဲ့ပြီ။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

သစ်သားတံခါးကို သော့ခလောက်နှင့်ခေါက်နေသံ။

မိခင်ဖြစ်သူ ပြန်လာပြီထင်၍ပြေးဖွင့်မိသည်။

ကားဂိတ်တွင် ခေတ္တကူထိုင်ပေးနေသော စာရေးဖြစ်နေ သည်။ လက်ထဲတွင်စာနှစ်စောင်ကိုင်ထားသည်။

“ဒါကခင်ဗျား အမေဆီက... ဒါကခင်ဗျား အဖေဆီက”

“ခဏဝင်ပါဦးဗျား... စာဖတ်ပြီးလိုအပ်ရင် ခင်ဗျားနဲ့ပြန် မှာလို ရအောင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနေမကောင်းဘူးလား... အရမ်း ပိန်တာရော”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

ဖခင်ထံမှစာကို အရင်ဖတ်မိသည်။

‘ခင်ခင်’

မင်းအမြန်ပြန်လာရင် ကောင်းမယ်...

‘မီးငယ်’ ခိုးရာလိုက်သွားခဲ့ပြီ...

ဆွေဆွေအောင်

ဘယ်သူနဲ့မှတ်လဲ... ငါသနားလို့ အလုပ်ခေါ် ခန့်ထားတဲ့ ‘အေးမောင်’ ရဲ့ဦးလေးနဲ့ကွာ... မင်းသမီး လုပ်ရက် လိုက်တာ တစ်မြို့လုံး ဒီအကြောင်းပဲပြောနေကြပြီ... ငါအရမ်း ရှက်တာပဲကွာ... ယူစရာရှားလွန်းလို့ အဖေအရွယ်လောက်ကြီးကို ယူတယ်... ဒီလူကိုတွေ့ရင် ငါသတ်ပြီးထေးထဲဝင်မယ်... မင်း အမြန်ပြန်ခဲ့ပါ...

‘စိန်ထွန်း’

စာဖတ်ရင်းလက်တွေတုန်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးအေး စက်လာပြီး အဖျားတက်ချင်သလိုဖြစ်လာသည်။
ရင်ထဲမှ တုန်လှုပ်မှုကိုချုပ်တီးပြီး မိခင်ထံမှစာကိုဖောက် ဖတ်ရသည်။

‘ညီထွန်း’

အမေ ပြန်လာဖြစ်မှာမဟုတ်သေးဘူး မင်း အဖေနဲ့ နေရတာမပျော်လို့ ထွက် ခဲ့တာသည်လောက်ဆို မင်းသဘောပေါက်မယ်ထင်တယ်...
မိခင်၏ စာကိုဖတ်ပြီးသောအခါ ‘ညီထွန်း’ မူးကနဲ မိုက် ကနဲပင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ စိတ်ကိုထိန်းသိမ်းလို့ မရအောင် ဆောက်တည်မရ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလည်း မူးနေတာလား ဆေးခန်း
ခေါ်သွားပေးရမလား”

ဂိတ်စာရေးက ကုလားထိုင်ပေါ်အရပ်ကြိုးပြတ်ထိုင်ချ
ပြီး မျက်စေ့မှိတ်ထားသည်။ ‘ညီထွန်း’ ကိုစိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ တစ်ခုပဲအကူအညီပေးပါ... ဒီဖုန်းနံပါတ်
တွေကိုဆက်ပြီး ကျွန်တော်နေမကောင်းလို့ လာခဲ့ကြဖို့ ခေါ်ပေး
ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ စိတ်ချပါ”

‘ညီထွန်း’ လုံးဝမထနိုင်တော့ပါ။ ခြေထောက်တွေလေး
ပြီး ကျောက်ရပ်ကြီးလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လူကသာ မလှုပ်ရှားနိုင်
တာပါ စိတ်ကတော့ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

ဦးလေးနှင့်တူတို့၏ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစား
သည့် ကျေးဇူးကန်းသည့်ဇာတ်လမ်းပါလား။

ဦးလေးကသမီးအရွယ်ကိုကြံပြီး တူကအဒေါ်အရွယ်ကို
ချိန်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးငွေထုပ်ပိုက်သွားသည့်သဘောပေါ့။

အဖေမိန်းမယူတုန်းက ငွေအထုပ်လိုက်အပုံလိုက်ရှာဖွေ
စုဆောင်းပြီးမှ မိန်းမလှလှငယ်ငယ်ကို ရွေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂိတ်စာရေး ‘အေးမောင်’ ၏ဦးလေးကတော့ အလုပ်

လက်မဲ့ဖြစ်နေလို့ အဖေကအိမ်ရှိကားများ အဆင်သင့်ကောင်း
မွန်နေစေရန် အမြဲကြီးကြပ်ရသူအဖြစ် စားရိတ်ငြိမ်းတစ်လသုံး
သောင်းဖြင့်ခေါ်ခန့်ထားသူ။ ညီမငယ် ‘မိမိထွန်း’ ၏မိုက်လုံးကြီး
မှုကို ဒေါသတွေဖြစ်နေမိသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ‘အေးမောင်’ နှင့်လိုက်ပြေးသည့်သတင်းကို
လောလောဆယ်မည်သူမျှမသိအောင် နှုတ်ပိတ်ထားမည်ဟုစိတ်
ကူးပြီး စာကိုဆွဲဆုတ်လုံးခြေ၍ ပြုတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့
ပစ်ပေါက်လိုက်မိသည်။ သမီးငယ်နုနုထွတ်ထွတ်လေး အဖိုးအို
ကြီးနဲ့လိုက်ပြေးသည့်သတင်းကိုကြားလျှင် အမေငယ်ထိပ်မြေ
ပေါက်ခံရသလိုဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

မြွေမသေတုတ်မကျိုးလုပ်ပြီး ပြန်ရောက်ချင်လည်း
ရောက်လာနိုင်သည်။

ခြေသံများ၊ စကားပြောသံများနှင့်အတူ ‘တင်ထူး’ တို့
သုံးယောက်နှင့် ‘မြတ်နိုး’ တို့မိန်းကလေးသုံးယောက် ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့်ရောက်လာကြသည်။

“မင်းသုံးရက်လောက် ပျောက်နေတော့ ငါတို့က ‘ယမင်း’
ခင်’နဲ့လျှောက်လည်နေတယ်ထင်တာ... မင်းကဖျားနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ငါအိမ်ပြန်ချင်တယ်... ဗင်တစ်နှစ်လောက်

www.burmeseclassic.com

အော်ဒါ ငှားပေးစမ်းပါ”

“မင်းကားရော”

“ငါ့အမေယူသွားလို့”

အားလုံးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ အမေ့အကြောင်းများ သိကုန်ကြပြီလား။

နာရီဝက်အတွင်းပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး ကားပေါ်ရောက်ခဲ့သည်။

“ရှော့ အိမ်သော့... မင်းတို့ ဒီမှာပဲ ပြန်လာနေကြတော့”

“ဟာ နေပါစေ... ‘ညီထွန်း’ ကိုအဆောင်မှာလည်းနေသားကျနေပါပြီ”

“မင်းတို့ စိတ်ခုနေကြပြီထင်တယ်... ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ တော့နေကြကွာ”

“တော်ပါပြီကွာ မင်းစိတ်ကောင်းရှိတိုင်း ငါတို့အချောင်နေအချောင်စားလုပ်နေကြတာ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ရှက်ဖို့ တောင်ကောင်းနေတာ... ကဲမင်းနဲ့ အဖော်ဘယ်နှစ်ယောက်လိုက်ခဲ့ပေးရမလဲ”

“မလိုက်ပါနဲ့တော့... ကျောင်းပျက်နေပါ့မယ်... ‘မြတ်နိုး’ ရော ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူးဟာ... ညကျမှနင်တို့ အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်... နင်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ကိုသိချင်လို့လေ”

“နင်တို့အဆောင်ကို ငါရောက်တာနဲ့ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“အေး အေး ဖြည်းဖြည်းသွားနော်”

လေးနာရီခရီးကိုကြာလွန်းလှသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

မြို့ထဲရှိဆိုင်ကိုပိတ်ထားကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် အိမ်ကိုမောင်းခိုင်းရသည်။

မူးယိုင်ချိနဲ့နေသဖြင့် ကားသမားကတွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။

တံခါးသော့ခလောက်ကို အကြာကြီးခေါက်နေသော်လည်း ဖခင်ကထွက်မလာ။

“ကဲ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေချသွားပေးပါဗျာ... ခင်ဗျား

တို့ကခရီးဝေးကို ပြန်ရဦးမှာ”

တစ်နာရီခန့် ထိုင်စောင့်နေသော်လည်း ဖခင်ကပေါ်မလာ။

ကိုယ်တွေပူပြီးအဖျားတက် အချမ်းတွေတက်လာသဖြင့် အိမ်ရှေ့ရှိကုလားထိုင်အရည်ကြီးပေါ်တွင် ခွေ၍အိပ်နေမိသည်။

“ဟင် သားကြီးပါလား... ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာ

လဲ သားရယ်”

အဖေကအသံတုန်တုန်ကြီးဖြင့်မေးရင် နဖူးကိုစမ်းသည်။

“ဟာ ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပါလား... ထ ထ

ဆေးခန်းသွားရအောင်”

မီးရောင်အောက်တွင် အိုစနာကျနေသောအဖေမျက်နှာကိုမြင်နေရသည်။

မိမိသည်အဖေအတွက် အကူအညီမပေးနိုင်သည့်အပြင် ဒုက္ခလာပေးသလိုဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

“ကောင်းကောင်းအိပ်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ အဖေ... ဆေးခန်းတော့မသွားတော့ပါဘူး”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ အဖေဆရာဝန်ပင့်ပေးမယ်”

အဖေကိုသနားလိုက်တာ။ အိမ်အကြီးကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းအထီးကျန်ဆန်နေရှာပါလား။

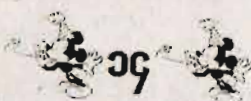
“မင်းလာမယ်မှန်းသိရင် အဖေစောစောပြန်လာခဲ့မှာပေါ့ ကားဂိတ်မှာအလုပ်ရှုပ်နေလို့လေ”

မိမိတို့စားဖို့သောက်ဖို့ဖြုန်းဖို့ အဖေကုန်းရုန်းရှာနေသလောက် မိမိတို့ကလည်း ကောင်းကောင်းအခွင့်အရေးယူကြသုံးကြဖြုန်းကြ၊ ဘော်ကြော့နေကြ၊ ကိုယ့်အတွက်ပဲကိုယ်စဉ်းစားကြ

အပျော်ရှာနေကြပါလား။ အဖေကိုသနားလိုက်တာ၊ နေကောင်းလျှင်အဖေနားမှာနေပြီး အဖေကိုကူတော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

“ကျောင်းပြီးအောင်တက်ပါ ငါ့သားရယ်... ပညာတတ်
ဘွဲ့ရဖို့ဆိုတာက ဆယ်တန်းကလည်းအောင်မှ မင်းညီမဆိုဆယ်
တန်းနဲ့ဘဝပျက်သွားခဲ့ပြီ... ကျောင်းပြီးရင်အဖေနဲ့လာကူ အဲဒါ
လောက်အချိန်အထိတော့ အဖေတောင့်ခံနိုင်ပါသေးတယ်”

သုံးရက်ခန့်အနားယူ ဆေးထိုးဆေးသောက်ယုံတင်မက
အားဆေးပုလင်းပါ ချိတ်လိုက်သဖြင့် ပြန်လည်လန်းဆန်းလာ
သည်။

မိခင်ဖြစ်သူအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောချင်ပါသော်လည်း
အဖေ့စိတ်ဓါတ်ပြုလဲသွားမှာ ကြောက်နေမိသည်။

“မိထွန်း’ ကိုရှာပြီး ပြန်သိမ်းထားရင်ကောင်းမယ်နဲ့တူ
တယ် ဖေဖေ”

‘ဦးစိန်ထွန်း’ က ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါရင်း...

“သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံပေါ့သားရယ်... ဆယ်တန်းတောင်
ရောက်နေပြီ... လူပျိုလူလွတ်တွေယူလို့ရတာပဲ... သူတောင်းစား
ကိုယူလာရင်တောင် အဖေပုဆိုးဆီးဆင်ပေးပြီး ကားတစ်စီးအလ
ကားပေးလိုက်မယ်... ခုတော့သမီးအရွယ်ကို သမီးချင်းကိုယ်ချင်း
မစာအပိုင်ကြိတဲ့ ‘အံ့မော်’ ဆိုတဲ့ကောင်ကိုလည်း တစ်ပြားတစ်
ချပ်မှမရစေရဘူး... မိုက်လုံးကြီးတဲ့သမီး သူ့အသိစိတ်ဓါတ်နဲ့သူ
လိမ္မာပြီးပြန်ရောက်လာမှပဲလက်ခံမယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ပျက်အဆင်ပြင်ခဏဆိုတဲ့စကား
အတိုင်း အစွယ်ကောင်းအပြောကောင်းလို့ မိုက်ရူးရဲအရွယ်မလိမ်
မိုးမလိမ္မာလေးကို ပြန်ချော့ပြီးခေါ်ချင်တယ်... ပြန်သိမ်းသွင်းချင်
တယ်”

“အေးပေါ့လေ မင်းကအစ်ကိုဆိုတော့ နှမြောမှာပေါ့...
တော်ယုံတန်ယုံနဲ့တော့ ဘယ်ဖြစ်စေချင်မလဲ... သဘောပဲလေ”

“မနက်ဖြန်ကျွန်တော်အပြင်ထွက်ပြီး စနည်းနာပြုည့်
မယ်...ခရီးလွန်နေတဲ့မေမေလည်း ပြန်ရောက်လာအောင်သတင်း

www.burmeseclassic.com

စာထဲကထည့်ကြော်ငြာမလားလို့။”

“ဦးစိန်ထွန်း’ ပြုံးနေပါသည်။ မချီပြုံးပါ။”

“မင်းဘက်ကလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေလို့ ဖေဖေခွင့်ပြုပါတယ် သတင်းစာထဲကထည့်မယ်ဆိုရင် မင်းမန္တလေးပြန်ရဦးမှာပေါ့... ကောင်းပါတယ်... ကျောင်းသိပ်ပျက်တာလည်း ဖေဖေမကြိုက်ဘူး။”

“ကျောင်းတော့ ကျွန်တော်မတက်ချင်တော့ဘူး။”

“ဟာ ဒါတော့ဖေဖေခွင့်မပြုဘူး... ကျန်တာမင်းလုပ်ချင်တာလုပ်... ဘွဲ့ရအောင်တော့ယူရမယ်...ဖေဖေကိုချစ်တယ်သနားတယ်ဆိုရင် ကျောင်းပြီးအောင်တော့တက်ပါကွာ”

လှိုင်းထနေသောအဖေအသံ၊ မျက်ရည်ရစ်ဝဲနေသော အဖေမျက်လုံးများကြောင့် ‘ညီထွန်း’ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။

မိမိထွန်း

အမြန်ပြန်လာပါ...

ဖေဖေမေမေကိုကို စိတ်ပူနေကြသည်...

စိတ်ချမ်းသာစေရမည်...

ထိုကဲ့သို့ သုံးရက်ဆက်တိုက် ကြော်ငြာထည့်ထားလိုက်သည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ‘မိမိထွန်း’ ၏ ကြော်ငြာနှင့် တစ်မျက်နှာတည်းတွင် ကြော်ငြာတစ်ခုပါလာသည်။

လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း

ကိုထွန်းအောင်ကျော် (ဘီအက်စ်စီ) (စိန်ရွှေရတနာကုန်သည်) နှင့် ‘မယမင်းခင်’ ပထမနှစ်...

အိမ်ကအမေနှင့်နှမငယ်တို့၏ သောကကြီးများသာမရှိဘူးဆိုလျှင် ဤလက်ထပ်သတင်းစာကိုဖတ်ပြီး မိမိခေါင်းအုံးရွဲအောင်တိတ်တခိုးမျက်ရည်ယိုရမည့်ဇာတ်ကွက်ပါပဲ။

ခုတော့မဲ့ပြုံးဖြင့် ရွံရှာသလို အထင်သေးသလိုဖြစ်နေမိသည်။

ဤမိန်းကလေးသည် ယောက်ျားတွေကို နှလုံးသားနှင့်မချစ်၊ ဦးနှောက်နှင့်ချစ်နေသည်။ ပိုက်ဆံများများရှိသည့်လူဘက်ကို ဦးနှောက်ကချိန်ခွင်လျှာသာခိုင်းနေသည်။

သည်လိုစိတ်ဓါတ်မျိုးရှိသည့်မိန်းမမျိုးအတွက် မိမိလိုကောင်က ဘာမျှလွမ်းစရာမလို။ ဆွေးစရာမလို သူမကိုမိမိက စချစ်ခဲ့ခြင်းလည်းမဟုတ်။

သူမနှင့်တွဲမိသည့်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ နှစ်ခြင်းနေမိသည်။ ရှက်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ထင်သည့်အတိုင်း မိခင်ဖြစ်သူအူယားဖားယားရောက်လာခဲ့သည်။

“မိထွန်း’ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာကြောင့်သတင်းစာထဲထည့်တာလဲ”

“ဦးအံ့မော်’ နဲ့ လိုက်ပြေးသွားလို့.”

“ဟင် အံ့မယ်လေး ဘုရား ဘုရားကယ်တော်မူပါ”

‘ဒေါ်ခင်ခင်ထား’ ရင်ပတ်ကိုလက်ဖြင့်ဖိပြီး ကြမ်းပေါ်ခွေကျသွားခဲ့သည်။

“မိုက်လိုက်တာသမီးလေးရယ်... အမေနုမြောလိုက်တာ”

သားဖြစ်သူကမိခင်ကို လှောင်ပြုံးဖြင့်ကြည့်ရင်း...

“ခုမှတော့နုမြောမနေပါနဲ့. တော့ အမေရာ... အမေ့သမီးကိုတကယ်ချစ်ရင် အမေထင်ရာဘယ်စိုင်းပါ့မလဲ... ကိုယ်ပျော်ဖို့ပဲ အမေကကြည့်ခဲ့တာကိုး”

“ကဲ ‘မိထွန်း’ ရဲ့သတင်း ဘာကြားသေးလဲ”

“ခုထိတော့ဘာမှမကြားသေးဘူး... ဘယ်ကိုလိုက်ရှာရမှန်းလည်းမသိဘူး.”

“ငါပြန်မှဖြစ်မှာပါ... ဒါမျိုးကကိုယ်မြို့ကလူတွေကိုချော

ဆွေဆွေအောင်

ပေါင်းပြီးမေးမှ”

“အမေပြန်လို့ဖြစ်မှာလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ... ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တာပဲ”

“အမေပဲ အိမ်မှာနေရတာမပျော်ဘူးဆို”

“အေးလေ ခုတော့ကိုယ့်သမီးကိစ္စကအရေးကြီးနေတာကိုး... ကဲ အခုပြန်မယ်... မင်းမလိုက်နဲ့. တော့ ကျောင်းမှန်မှန်တက်... အိမ်ကကိစ္စငါပဲကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကျွန်တော်ဝိုင်းကူရှာပေးမယ်... တွေ့ရင် ဒီလူကြီးကိုပါ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားမလို့လား”

‘ဒေါ်ခင်ခင်ထား’ က မျက်နှာကိုရွံ့သလိုရှုံ့မဲ့ပြီး လက်ကို

ခါပြသည်။

“မင်းစိတ်အေးအေးထားပြီးကျောင်းတက်... အကြောင်း

ထူးရင် အမေပြောခိုင်းလိုက်မယ်”

“အမေ အိမ်မှာမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ကျောင်း

ထွက်ပြီး အဖေနဲ့သွားနေတော့မှာ”

“အို ကိုယ့်ဘဝအတွက်ကိုယ်စဉ်းစားစမ်းပါ... မင်းအဖေ

ကသူဌေး... ငါ့ထက်ငယ်တာချောတာကို ခေါင်းခေါက်ပြီးမလို့

ရတယ်... တခြားမကြည့်နဲ့. မင်းရည်းစားတောင်ပိုက်ခိုက်ရုံတုလူ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နောက်ပါ သွားပြီမဟုတ်လား... မင်းလည်းဘွဲ့ ရအောင်ယူပြီးပိုက် ဆံရှိအောင်ကြိုးစား... အဖေ့ဘက်ကနာမနေနဲ့ သူ့ချစ်သလောက် ငါလည်းချစ်တာပဲ... သူပွေနေတာရော မင်းသိလို့လား”

“ယောက်ျားတွေပွေတာ မဆန်းပါဘူးအမေရော... မိန်းမ ပွေတယ်ဆိုတာကတော့ ရှက်စရာကောင်းပါတယ်... ကာမပိုင် ယောက်ျားရှိလျှက်နဲ့ ခုလိုထင်ရာစိုင်းနေတာတော့မကောင်းပါ ဘူး... အမေလုပ်တာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုပါ ထိခိုက်တယ်ဗျာ”

ငိုသံကြီးဖြင့်ပြောနေသော သားဖြစ်သူ၏ ခေါင်းကိုခပ်ဖွ ဖွပုတ်ပြီးနောက် ‘ဒေါ်ခင်ခင်ထား’ ရေးကြီးသုတ်ပြာဖြင့်ထွက် သွားပါတော့သည်။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဒီမှာတာလာလုပ်နေတာလဲ... သွားပါ အခုထွက်သွားပါ”

ကားဂိတ်တွင်ဂိတ်စာရေး ‘အေးမောင်’ ကိုတွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ‘ညီထွန်း’ ဒေါ်သူပုန်ထသွားခဲ့သည်။

“သွားလေဗျာ”

“ဘာဆိုင်လို့ သွားရမှာလဲ... ဒီအလုပ်ကိုမင်းခန့်ထား တာမဟုတ်ဘူး... ဦးစိန်ထွန်း’ ခန့်ထားတာ... သူ့သွားဆိုရင် ငါ့ သွားယုံပဲ”

ထိုစကားကြောင့်လုံးဝ သည်းခံစိတ်မထားတော့ဘဲ

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

'ညီထွန်း' က ဆွဲထိုးပါတော့သည်။

'အေးမောင်' က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကူအညီတောင်းပြီး လုပ်ငန်းတွင်ဝင်ရောက်စော်ကားမှုဖြင့် ရဲကိုအကြောင်းကြားပြီး ဖမ်းချုပ်ခိုင်းသည်အထိ အကွက်စေ့စေ့လုပ်တော့သည်။

ကားရပ်နားစခန်းတစ်ခုလုံးကလည်း 'အေးမောင်' အပေါင်းအသင်းတွေ။

သို့သော်မည်သူ့အကြောင်းကြားပေးသည်မသိ၊ ရဲစခန်းတွင်ညမအိပ်လိုက်ရပါ။ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဖခင်ထံညကြီးမင်းကြီး ဖုန်းဆက်၍တိုင်တော့လည်း ဖခင်ကလုပ်ငန်းကိစ္စတွင် ဝင်မစွက်ဖက်ရန် ပညာကိုသာကြိုးစားရန်ပြောသည်။ မိခင်ကိစ္စကိုဖွင့်ပြောဖို့ မိမိဘာကြောင့်နှောင့်နှေးနေပါလိမ့်။

အဖေနှင့်နှစ်ယောက်သားတွေမှ အမေ့ကိုလွှတ်မထားဖို့ 'အေးမောင်' အကျင့်မကောင်းကြောင်း သတိပေးရဦးမည်။

သို့သော်အဖေ့ကို မိမိဘာမျှပြောခွင့်မရလိုက်ပါ။ အဖေလူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ 'မိမိထွန်း' ကိုရှာ၍တွေ့သဖြင့် အိမ်ကိုပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ မိခင်ကချော့မော့ပြီး အဖိုးကြီးနှင့်မယူတော့ဖို့ ပြောသော်လည်း အိမ်ပေါ်က

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆွေဆွေအောင်

ပြန်ထွက်သွားဖို့ပြောသည်။ အပြင်ထွက်ခွင့်မပေးသောအခါ 'ဦးအံ့မော်' က သူ့မိန်းမကိုပြန်ထည့်ဖို့ လာပြောသည်။ သူ့မိန်းမနှင့်စကားပြောချင်ကြောင်းပြောသည်။

အဖေကမောင်းထုတ်သောအခါ ခပ်စီးစီးစကားတွေပြောသဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူသည်မခံနိုင်တော့ဘဲ တံခါးကြားတွင် ထောင်ထားသောသံပိုက်လုံးဖြင့် ဦးခေါင်းကိုအချက်ပေါင်းများစွာရိုက်မိသည့်ဒဏ်ရာဖြင့် 'ဦးအံ့မော်' သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူခမြာ ထောင်သာကျသွားခဲ့သည်။ သမီးနှင့်မိန်းမက သနားကြင်နာမှုမရှိကြဘဲ အချုပ်ကျစဉ်ကလည်းသွားမတွေ့ကြ။ ထောင်ကျသွားတော့လည်း လိုက်မသွားကြ။ ကျောင်းတက်နေသော 'ညီထွန်း' သာ ဖခင်နောက်တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း ပထမနှစ်စာမေးပွဲကျသွားခဲ့ရသည်။

မိမိ၏အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဖခင်မှာစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသည်။ မလာဖို့လည်းမောင်းထုတ်တတ်သည်။ အသက်ကြီးမှထောင်သားဖြစ်ပြီး ခြေထောက်တွင်သံကြိုးတန်းလန်းဖြင့်သွားနေရရှာသော ဖခင်ကိုမြင်ရသဖြင့် 'ညီထွန်း' ရှိကံကြီးတင်ငိုတာ နေ့တိုင်းပါပဲ။ သံကွင်းနှင့်ထိပြီးခြေထောက်တွင် အနာတွေဖြစ်နေသည်။ ရောင်နေသည်။ ပြည်တွေစီးကျနေသည်။ ဖခင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

မှာ ပင်ပန်းသည့်ဒဏ် အနာတွေကြောင့်ခံစားရသည့်ဒဏ်တွေ နှင့် ပိန်းခြူး၍နေပြီ။

“အဖေရာ အဖေကိုယ်စားကျွန်တော်ဝင်ပါရစေဗျာ... အစ်ကိုတို့ ရာကျွန်တော်နဲ့ အဖေနဲ့ နေရာခြင်းလဲပါရစေဗျာ... ကျွန်တော့်ကိုကူညီပါဗျာ”

အစောင့်ရဲများကိုငိုယို၍ ခြေထောက်ဖက်၍တောင်းပန် နေသော သားဖြစ်သူ၏ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ‘ဦးစိန်ထွန်း’ မိုက်ကနဲဖြစ်သွားရာမှ လဲကျသွားခဲ့ပါသည်။ သတိပြန်မရတော့ပါ။

ဖခင်အသက်မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့ ‘ညီထွန်း’ လည်း သတိလစ်သလိုဖြစ်သွားပါတော့သည်။

“အင်း ‘ညီထွန်း’ တို့ သားအဖအဖြစ်ကတော့ တကယ့်ကို ကြေကွဲစရာပါပဲ ငါ့တူရာ”

“ဟုတ်တယ် ‘ညီထွန်း’ ဘယ်လောက်စိတ်နာသွားသလဲ ဆိုရင် သူ့အဖေကိုသဂြိုဟ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့တာယနေ့အထိပဲ... သူ့အမေကကျွန်တော့်ကိုရော တစ်မြို့လုံးကအသိတွေကိုပါ သူ့သားအကြောင်းစုံစမ်းခိုင်းထားတာ... ဘယ်သူနဲ့တွေ့တွေ့ သူ့အမေအကြောင်း ပြောလိုက်တာနဲ့ မျက်စေ့ပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ ထွက်သွားတော့တာ”

“အင်းပေါ့လေ... သူ့ဘက်ကကြည့်တော့လည်း အပြစ်

မရှိတဲ့အဖောက်က နာမှာပေါ့လေ”

“သူနာမယ်ဆိုရင်လည်း နာစရာပဲဦးလေးရဲ့... သူ့အဖေ
သေသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့အမေနဲ့သူ့နှမကပိုဆိုးလာကြ
တယ်... နှစ်ယောက်လုံးမှဆိုးမတွေဖြစ်သွားကြပေမယ့် ဣန္ဒြေရရ
သိက္ခာရှိရှိမနေကြဘဲ ငွေပုံပေါ်ထိုင်ပြီး သုံးလိုက်ဖြုန်းလိုက်ကြ
တာ ပွေလိုက်ကြတာ ရှာတဲ့လူကကုန်းရန်းရှာပြီး စုဆောင်းသွား
သလောက် သူတို့သားအမိကတော့ ‘ဦးစိန်ထွန်း’ ရဲ့လုပ်ငန်းက
ရတဲ့အကျိုးအမြတ်တွေနဲ့ ကောင်းကောင်းစံစားကြတာ... သူတို့
ကိုမြှောက်ပင့်ပြီး ညာစားကြတဲ့လူတွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းကိုလည်
နေတာပဲ... ‘မိမိထွန်း’ ကတော့ အဘိုးကြီးနဲ့ယူပြီးတဲ့နောက်မှဆိုး
မဖြစ်ပြီးမှ နောက်ထပ်ယောက်ျားနှစ်ယောက် ထပ်ယူသေးတာ
ယူသမျှတွေကလည်း အကြံအဖန်တွေဆိုတော့ သူ့ဆီကချူစား
တာပေါ့... မရရင်မပေးရင် အရိုက်ခံရတာ... မူးပြီးနှိပ်စက်ခံရ
တာ... သူ့အမေလည်း လူသိရှင်ကြားသာမယူတာ... ဂိတ်စာရေး
နဲ့တိတ်တိတ်ပုန်းယူထားတာပဲ...”

ငါနှစ်လောက်နေတော့ ဂိတ်စာရေးကလေအိတ်ဟီးနီးနီး
တစ်စီးတိုက်တစ်လုံးလောက်ပိုက်မိသွားတော့ ‘ဒေါ်ခင်ခင်ထား’
ကိုပစ်ပြီး တကယ့်ငယ်ငယ်ချောချောလေးနဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်

လိုက်တယ်လေ... ဘွားတော်လည်းအဲ့ဒီတော့မှရှက်တာရောဆွေး
တာရော ပစ္စည်းတွေပါသွားလို့ နှမြောတာရောပေါင်းပြီး ဘုန်း
ဘုန်းလဲတော့တာ... ‘ဦးစိန်ထွန်း’ လက်ထပ်တုန်းကလဲစဉ်အမြတ်
ငွေတွေပေါင်းနေရပေမယ့် ‘ဦးစိန်ထွန်း’ သေပြီးနောက်ပိုင်း အရှုံး
စာရင်းတွေပဲပြလို ကားသစ်တွေမလဲနိုင်လို့ဆိုပြီး ကားနှစ်စီး
လောက်ရောင်းလိုက်ရတော့ ဂိတ်ကိုသူများငှားစားရတာပေါ့...
နောက်ဆုံးခြုံပြီးပြောရရင် ဘွားဒေါ်ဆီကစီးပွားရေးတစ်ဝက်ကို
သူ့တိတ်တိတ်ပုန်းယောက်ျားကဖြောင်သွားတာပဲ... သမီးဆီက
လည်းယောက်ျားတွေက ညာစားသွားတာကြီးပဲဆိုတော့ အခုဆို
ဘာလုပ်ငန်းမှကောင်းကောင်းမလုပ်နိုင်တော့ဘူး... အိမ်တွေဆိုင်
တွေကတော့ ရောင်းမစားလောက်သေးဘူးထင်တာပဲ... ‘မိမိထွန်း’
လည်း သိပ်ကြာကြာခံမှာမဟုတ်ဘူး... ပွေလွန်းအားကြီးတော့
ယောက်ျားတွေဆီကရောဂါပိုးတွေကူးမှာပေါ့... တဖြည်းဖြည်း
ပိန်ခြူးပြီးသေတော့မယ့်ပုံပဲ... ဘီပိုးရှိတယ် စီပိုးရှိတယ် အေ အိုင်
ဒီအက်စ်ရှိတယ်နဲ့ နာမည်ကိုကြီးနေတာပဲ... ဒီသတင်းတွေ ‘ညီ
ထွန်း’ လည်းကြားချင်ကြားမှာပေါ့”

“အင်း”

‘ဦးကျော်’ က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်သက်ပြင်းချနေပါ

www.burmeseclassic.com

တော့သည်။

ဧည့်သည်ကိုထမင်းကျွေးပြီးမှ ပြန်လွှတ်သည်။ နောင်ကိုလည်းလာလည်ဖို့ဖိတ်ခေါ်သည်။

“နေပါဦး... ရှင်ကဘယ်သူမို့ထမင်းဖိတ်ကျွေးရတာလဲ ရှင့်အသိမိတ်ဆွေထဲကလည်း မဟုတ်ပါဘူး... ပြီးတော့ဘာတွေ တွတ်ထိုးနေကြတာလဲ”

“သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာမို့ပါ”

“အဲမယ်လေးတော်... သစ္စာရှိနေလိုက်တာ ကိုယ့်မိန်းမကိုတောင် ဖွင့်မပြောပြချင်ရလောက်အောင် ကျုပ်ကိုအယုံအကြည်မရှိဘူးပေါ့လေ”

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ က စိတ်တိုပြသည်။

“မင်းကပါးစပ်မှမလုံတာ... မင်းသားနဲ့သမီးဆီရောက်ရင်အရပ်ပါမီးလောင်ရော”

“မပြောချင်လည်းနေပေါ့တော်”

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ က မပြောမချင်းမပြောနိုင်မဆိုနိုင်နှင့်မျက်နှာလွှဲရတာ ရှောင်ရတာတွေလုပ်နေသဖြင့် သားသမီးများပင်မကမိဘများရော အဆောင်သားတွေပါရိပ်မိကုန်ပြီ။ မသိခံနိုင်ရိုးလား ကိစ္စတစ်ခုခုရှိ၍လာမေးလျှင် ငါနဲ့သူနဲ့မခေါ်ဘူး။ သူ့ကိုသွား

မေးဟုပြောလွှတ်တတ်သည်။ တစ်ပတ်မပြည့်ခင်မှာပင် ‘ဦးကျော်’ ဒေါက်ကန်လာတော့သည်။

“မင်းကဒီအကြောင်းလေးဖွင့်မပြောတာနဲ့ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေတာလဲ... မခေါ်နိုင်မပြောနိုင်နဲ့မရှက်ဘူးလား”

“မရှက်ဘူးမရှက်ဘူး... သူများတွေပြောတဲ့စကားမှားနေပြီ... မယားပြောတော့တစ်ညဆိုတာလေ... ခုတော့တစ်ပတ်ပြည့်တော့မယ်... ဘာလဲ ရှင့်မှာဖွင့်ပြောစရာ ရင်ဖွင့်စရာမယားငယ်ရှိနေလို့လား”

“ဟိတ် မင်းဘာစကားတွေပြောနေတာလဲ... မယားငယ်မပြောနဲ့ မယားကြီးကိုတောင်စိတ်ပျက်လွန်းလို့”

“စိတ်ပျက်ရင်ကွာလေ... အခုကွာမလား”

“ဟိတ်တော်ကြစမ်း နားညည်းလိုက်တာ...နားရှက်လိုက်တာ”

အဘွားကြီးနှစ်ယောက်တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ထအော်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်နှယ့်တော် အသက်တွေလည်းကြီးလှပြီ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မခေါ်နိုင်မပြောနိုင်နဲ့ စိတ်ကောလိန်တာနဲ့ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ... နေစရာမရှိလို့သာနေနေရတာ...”

www.burmeseclassic.com

စိတ်ကိုမချမ်းသာဘူး”

“ဟုတ်ပါ့ ကျုပ်တော့စစ်ကိုင်းချောင်သွားမလား စဉ်းစားနေတာ... အသက်ကလည်းရှည်ရန်ကောတော်... မြန်မြန်သာသေလိုက်စမ်းပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မလည်း အဲ့သလိုပဲဆုတောင်းနေတာ”

ဟိုဘက်အမေ၊ ဒီဘက်အမေတွေက ငိုသံကြီးများဖြင့် ထအော်လေမှ ‘ဦးကျော်’ တို့လင်မယားပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။

ထိုည ‘ဦးကျော်’ မယားပြောတော့ တစ်ပတ်ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါသည်။ ဗူးအပေါက်တစ်ရာကိုပိတ်သလို နှုတ်လုံဖို့တော့ ကတိတောင်းခဲ့သည်။

“အံ့မယ်လေးဒီကိစ္စများသူများသိတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ... သစ္စာရှိနေလိုက်တာ ဒီကဖြင့်ဘာများလဲလို့။”

“ဟော မင်းကတိမတည်ချင်ပြန်ဘူးလား... သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွင်းရေးလေ... ဘယ်သူမှမသိစေချင်လို့ သူ့ဖါသာသူခြေရာဖျောက်ပြီး တိတ်တိတ်လာနေတာလေ... ကိုယ့်ကြောင့်သူမသိစေချင်လို့ဖိုးကွယ်ထားတဲ့ကိစ္စတွေ သူများတွေသိသွားရင် သူငါတို့ကိုစိတ်ဆိုးသွားမှာပေါ့”

“ရှင်မလဲတော့... ဒီကောင်လေးဘက်ကကြီးပဲနာနေတာပဲ... ဒီကောင်လေးကိုပဲ ဖားနေတာပဲ... ဘာလဲ သားမက်တော်ချင်နေတာလား... ဒီကောင်က သိပ်မိုက်ရိုင်းတာ... ကျွန်မတို့သမီးကိုဆိုရင် သိပ်အထင်သေးတာ... ပိုက်ဆံရှိလို့လည်း ကျုပ်တို့ကသဘောမတူပါဘူးနော်... သူ့နှမကအေအိုင်ဒီအက်စ်နဲ့သေတော့မှာဆို”

“မင်းတော်တော့ကွာ... မင်းလိုမိန်းမမျိုးကိုဖွင့်ပြောမိတာငါ့ရဲ့အမှားပဲ... ဒီပါးစပ်ကဲကွာ ကဲကွာ”

‘ဦးကျော်’ က သူ့ပါးစပ်ကိုရော သူ့မျက်နှာကိုပါလက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြန်ရိုက်နေသည့်အသံများကိုကြားနေကြရပါသည်။

“ဟဲ့ ဟိုလင်မယားအချိန်မတော်ကြီး ရန်ထဖြစ်နေကြပြန်ပြီလား... ပြောလိုဆိုလိုဆုံးမလိုမရတော့ရင်လည်း ငါတော့နက်ဖြန်ပဲစစ်ကိုင်းသွားတော့မယ်အေ”

ငိုသံကြီးဖြင့်ပြောပြီး ပစ္စည်းတွေထသိမ်းနေသဖြင့် ‘ဦးကျော်’ တို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ရှိခိုးပြီးသွားတောင်းပန်ရတော့သည်။

တိုးတိုးပြောပေမယ့် ခိုးနားထောင်သူ ရဲလူ အကုန်နီး

www.burmeseclassic.com

ပါးကြားလိုက်ရသည်။ သူကကိုယ့်ကို စိတ်မဝင်စားအထင်မကြီး သလိုကိုယ်ကလည်းသူ့မိသားစုကိစ္စကိုသိရလို့၊ အထင်မကြီးသ လိုအထင်လည်းမသေးပါ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် သူ့အ ကြောင်းနားထောင်၍ ကောင်းယုံအံ့ဩယုံပါပဲ။ ဒီထက်တော့ပို စိတ်မဝင်စားပါ။ မသနားပါ။ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာဆိုသလို ပေါ့။

'ကိုတင်မောင်သန့်' က ရုပ်ချော၊ အပြောချိုပြီး ဂရုတ စိုက်ရှိသဖြင့် 'ကိုသန့်' ကိုတော့နေ့စဉ်တွေ့ချင်သည်။ သူရုံးမ သွားခင်ကိုယ်ကရိုးထုတ်ပြီး အလုပ်သွားရတာများသဖြင့် ကိုယ့် အလှကိုသူမြင်စေချင်သည်။ နေ့စဉ်ရှိတာလေးဖြင့် မရိုးအောင် မထပ်အောင်ဝတ်ပြီး သူမြင်အောင်ပြပြီးမှ အပြုံးခြင်းဆုံပြီးမှ 'ရဲဝင့်' အပြင်ထွက်ခဲ့စမြဲ။

အခုဆိုတိုးတက်မှုတွေတောင် ရှိနေပြီလေ။ 'ကိုသန့်' က 'ရဲဝင့်' ဘယ်သွားတယ်ဘာလုပ်တယ် ဘယ်မှတ်တိုင်မှာဆင်း တယ်ဆိုတာသိချင်၍ အငှားကားနှင့်လိုက်ချောင်းပြီးပြီ။

ဒီနေ့မနက်ပဲ 'ရဲဝင့်' ဆင်းမည့်ကားဂိတ်တွင် ကြိုရောက် နေသဖြင့် 'ရဲဝင့်' က အံ့ဩဝမ်းသာပြီး ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက် မိသည်။

'ရဲဝင့်' ၏အလုပ်ခွင်ထဲအထိကြည့်ချင်သည်ဆို၍ ခေါ် သွားရသည်။ အလုပ်ရှင်သူငယ်ချင်းနှင့် အခြားအလုပ်သမားများ က 'ကိုသန့်' နှင့်မိမိကိုချစ်သူတွေလားဟု မေးကြသောအခါရင် ထဲတွင်တသိမ့်သိမ့်ခန့်ခန့်သွားမိသည်။ ကြည်နူးသွားမိသည်။ သို့ သော်ခေါင်းကိုတော့ ရှက်ပြုံးလေးဖြင့်ခါပြမိသည်။

"ညာမနေနဲ့ နင့်ရည်းစားမို့ နင့်ကိုအလုပ်ထဲအထိစိတ် ဝင်တစားလာကြည့်တာပေါ့... သူနဲ့ကြိုက်နေလို့သာလည်း ဝိတ်တွေကျအောင်လုပ်ပြီး တစ်နေ့တခြားပိုလှလာတာပါနော်" ဟုတ်လိုက်ပါတော့ဟုကြိတ်၍ ဆုတောင်းမိသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း နဂိုရှိ၍နဂိုင်းထွက်အောင် နေပြခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်ကအဆောင်သားတွေ မိမိကိုစိတ်မဝင်စား ဘဲခိုင်းချင်၍ အကူအညီတောင်းချင်၍ ရှာဖွေသည့်မျက်လုံးများ ဖြင့်သာကြည့်တတ်ကြသည်။ ယခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူတို့ တွေ၏မျက်လုံးများက မိမိကိုအဆောင်ရောက်သည်နှင့် အ ကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ၍ ရှာဖွေတတ်ကြသည်။

ခြံထဲမှာလမ်းလျှောက်ရင်း ဝရံတာမှာထိုင်ရင်း လှမ်း ကြည့်တတ်ကြသည်။

'ကိုသန့်' ကနောက်ပိုင်း ဘတ်စ်ကားအတူစောင့်စီး

www.burmeseclassic.com

တတ်သည်။ မိမိကိုအလုပ်ရုံရှေ့ရောက်အောင်ပို့ပေးပြီးမှ သူ့အလုပ်ကိုဆက်သွားတတ်သည်မှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဖြစ်လာသည်။ ပိတ်ရက်မရှိသော 'ရဲဝင့်' ကိုသူ့အလုပ်ပိတ်ရက်မှာပင်လျှင် မနားဘဲလိုက်ပို့နေသဖြင့်...

“ ‘ကိုသန့်’ ကိုအခုလိုအပိုအကြိုလုပ်ရမယ်လို့ ဘယ်သူကတာဝန်ပေးထားလို့လဲ ”

'ရဲဝင့်' က မျက်လုံးလက်လက် ရယ်ကျဲကျဲလေးဖြင့်ချစ်စဖွယ်လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။ 'ရဲဝင့်' ၏ နုပျိုလန်းဆန်းသော အလှကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသော 'တင်မောင်သန့်' ၏မျက်လုံးအကြည့်မှာ ပြုံးယောင်သမ်းပြီး အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေပါသည်။

“ ဟုတ်တယ်နော်... ဘယ်သူမှမခိုင်းဘဲ ဘာကြောင့်ဒီတာဝန်ကိုထမ်းဆောင်နေပါလိမ့် ”

“ ‘ကိုသန့်’ ရဲ့ရည်းစားတွေသိသွားရင် အထင်လွဲနေပါဦးမယ် ”

“ ဟောဗျာ ရည်းစားတွေတဲ့လား... ဘယ်နှစ်ယောက်တောင်ရှိတယ်ကြားလို့လဲ ”

“ လေးငါးယောက်လောက် ရှိတယ်ဆို ”

“ ဟုတ်လား ကိုယ်အဲ့သလောက်တောင်စွဲမှန်း ခုမှပဲသိရတော့တယ် ”

“ နေ့တိုင်း 'ရဲဝင့်' ကိုပဲမနက်တစ်ခါပို့ ညနေတစ်ခါကြိုလုပ်နေတဲ့အပြင် ခုလိုရုံးပိတ်ရက်မှာပါ တာဝန်ယူနေတော့ သူတို့သိရင် အဆက်ဖြတ်ကုန်ဦးမယ် ”

“ အဲ့ဒီတော့လည်းအေးတာပဲ... ကိုယ့်ဘက်ကစဖြတ်တာမဟုတ်လို့အပြစ်မရှိတော့ဘူးပေါ့ ”

“ ဟင် ဒါဆိုသူတို့ကို တကယ်မချစ်လို့လား ”

“ ချစ်ခဲ့ပြီးပြီလေ... သိပ်သဝန်တိုကြ ချိန်းကြ လက်ထပ်ဖို့ပဲနားပူအောင်လုပ်ကြလွန်းလို့ တမင်ရှောင်နေတာ ”

“ ဟင် ဒါဆိုသူတို့ကိုတကယ်အဆက်ဖြတ်ပစ်တော့မှာပေါ့... မလွမ်းဘူးလား ”

“ လောလောဆယ်တော့ သူတို့ထက် 'ရဲဝင့်' ကပိုဆွဲဆောင်မှုရှိနေတယ်လေ... တစ်ခြံတည်းနေရတာကြာတော့ သံယောဇဉ်ရှိသွားတာနေမှာပေါ့... တစ်ယောက်တည်းမိုးချုပ်မှပြန်လာတာလည်း စိတ်မချပါဘူး... ခုလို 'ကိုသန့်' တစ်နေ့တစ်ခေါက်လိုက်ပို့ လိုက်ကြိုနေတော့ တခြားလူတွေလိုက်မူရောင်ယှက်တော့ဘူးပေါ့ ”

‘ရဲဝင့်’ က နှာခေါင်းလေးရှုံ့၊ မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး...

“ဒုက္ခပါပဲ... ဒါဆိုရင် ‘ရဲဝင့်’ တော့ကြိုက်မယ့်လူတောင် ရှိမှာမဟုတ်တော့ပါဘူးနော်”

“ဒါဆို မင်းကအပြင်ထွက်ပြီးအလုပ်လုပ်နေတာ ရည်းစားရှာနေတဲ့သဘောပေါ့”

“အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့မိန်းမတိုင်း ချစ်သူရသွားကြ ယောက်ျားရသွားကြတာကြီးပဲလေ... မရတာကခပ်ရှားရှားပဲဟာ”

“ဒါဆို ‘ကိုသန့်’ ခုလိုလိုက်နေတာကို မကြိုက်ဘူးပေါ့”

“‘ကိုသန့်’ ပြောတဲ့စကားနဲ့ ပြောရရင် နေ့တိုင်းမနက်တစ်ခါညနေတစ်ခါ လာတတ်တဲ့လူကို ‘ရဲဝင့်’ ကအမြဲမျှော်နေရင်ကော... ရည်းစားတွေကိုတောင် မချစ်ချင်တော့လို့ပစ်ထားသေးတာ... ‘ရဲဝင့်’ လိုကောင်မလေးကိုတော့ ပိုတောင်ဆိုးဦးမှာမျှော်တတ်လွမ်းတတ်အောင်သင်ပြီး ပစ်ထားမှာပဲမဟုတ်လား”

“အဲ့သလိုပစ်ထားရင် တစ်ခြံတည်းနေနေတာပဲ ကောင်းကောင်းဆုံးမပေါ့... ထမင်းအငတ်ထားလိုက်ပေါ့”

“ဟွန်း သူကဖြင့်အိမ်ကထမင်းဟင်းကို မှန်မှန်မစားဘဲ ရုံးကအမျိုးသမီးတွေနဲ့ ကပ်စားနေတာဆို... စားချင်တဲ့ဟင်းဆိုရင်

အဲ့ဒီအမျိုးသမီးတွေကို ပိုက်ဆံပေးပြီးချက်ခိုင်းတာဆို”

“ဟောဗျာ လာပြန်ပြီအပြစ်တစ်မျိုး... ဘယ်ကောင်တွေ ဂုံးချောနေမှန်းလည်းမသိပါဘူး... ခုနောက်ပိုင်းအဆောင်မှာဟင်းကောင်းလွန်းလို့ ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ မချက်ခိုင်းတော့ပါဘူး”

“နောက်ဆို အမြဲကောင်းကောင်းစားရမှာ... အိမ်မှာပဲ စားတော့ ‘ရဲဝင့်’ ရတဲ့လခကို နေ့တိုင်းအသားငါးပဲဝယ်လာပေးလိုက်တာ... ‘ရဲဝင့်’ သုံးဖို့ငါးထောင်ပဲယူထားလိုက်တာ”

“ဟောဗျာ အဲ့လိုကြီးတော့မလုပ်ပါနဲ့... ကိုယ့်ညီမပင်ပင်ပန်းပန်းရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံကို ကိုယ်ဂျိုးမများတော့ပါဘူး ကိုယ့်ကြောင့် ‘ရဲဝင့်’ ပင်ပန်းပြီးတခြားကောင်တွေပါ အချောင်ကောင်းစားနေကြပြီလေ”

“စားပါစေလေ... ကိုယ့်အိမ်မှာပျော်တယ် စားလို့ကောင်းတယ်ဆိုရင် ‘ရဲဝင့်’ ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဒါဆိုတစ်သက်လုံး သူများကောင်းစားဖို့အတွက်ညည်းရှာသမျှဟင်းအိုးထဲပဲ ထည့်နေရတော့မှာပေါ့”

“အင်းပေါ့ အဲ့ဒီထမင်းဟင်းအိုးက ‘ရဲဝင့်’ တို့မိသားစုရဲ့ ထမင်းအိုးပဲလေ”

“ဒါဆိုစာမေးပွဲဆက်မဖြေတော့ဘူးလား... အတွက်

တိုးတက်ဖို့ ဒို့ထက်မကြီးစားတော့ဘူးလား... ကဲ ယောက်ျားမယူ
တော့ဘူးလား။”

“ဒါကတော့ မယူဖြစ်ခင်အထိပြောတာပေါ့။”

“ ‘ရဲဝင့်’ က ရုပ်လည်းချောငွေလည်းရှာတတ်တယ်...
ပညာလေးသာတတ်လိုက်ရင် ဘွဲ့လေးသာရလိုက်ရင် အရမ်းကို
အရောင်တောက်ပြီးချွေးမတော်ချင်တဲ့လူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေမှာ
ပဲ။”

ထိုစကားကြောင့် ‘ရဲဝင့်’ မျက်နှာလေးနီရဲသွားပြီး...

“ဒါဆို ဘွဲ့မရလို့ ‘ရဲဝင့်’ လင်ကောင်းမရတော့ဘူးလို့
ဆိုလိုချင်တာပေါ့... ဘွဲ့မရလည်းလင်ကောင်းရထားတဲ့မိန်းမတွေ
ပုံလို့... ချမ်းသာတဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ ရပြီး ကျိကျိတက်
ချမ်းသာတဲ့ဇနီးမယားတွေပုံလို့။”

‘ရဲဝင့်’ က မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ဒေါသတကြီးပြောခြင်း
ဖြစ်သည်။

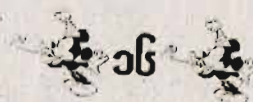
“ဪ ကိုယ်ကကိုယ့်ညီမကို ဂုဏ်ရှိစေချင်လို့ လူအ
ထင်ကြီးခံရစေချင်လို့ ပြောမိတာပါ။”

“ဘွဲ့မရလို့ လူအထင်မကြီးတဲ့မိန်းမ ဂုဏ်မရှိတဲ့မိန်းမ
ထင်ရင်လည်း ‘ရဲဝင့်’ နားကိုမလာနဲ့လေ။”

‘ရဲဝင့်’ က ငိုသံကြီးဖြင့်ပြောပြီး ချာကနဲနောက်ကြောင်း
ပြန်လှည့်ကာ အလုပ်ရှင်သူငယ်ချင်းအိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့
သည်။

'ရဲဝင့်' နှင့် 'တင်မောင်သန့်' တွဲခဲ့တာကို တစ်လမ်းလုံး တစ်ရပ်ကွက်လုံး တစ်ခြံလုံး သိသည်။ လက်ဘက်ရည်ဆိုင် သားတွေလည်း သိသည်။

'တင်မောင်သန့်' နှင့် တွဲမခွတ်ခင်က မမှောင်ခင်အိမ်ကို ပြန်ရောက်တတ်သည်။

တွဲခဲ့တာ သည့်နှစ်လအတွင်း အမြဲမှောင်မှပြန်ရောက်ကြ သည်။

ယနေ့ 'တင်မောင်သန့်' တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရောက် လာသဖြင့် 'ဒေါ်ဝင်းခင်' လမ်းမကို မျှော်ရင်း ထိုင်လိုက်ထလိုက်

ဖြစ်နေသည်။

ညရစ်နာရီထိုးကာနီးအထိ ပြန်ရောက်မလာသဖြင့် သူ့ အဖေမသိအောင် တိတ်တဆိတ်အဆောင်ဘက်ကူးခဲ့မိသည်။

“ဪ ဒေါ်ဒေါ်ပါလား”

ထုံးစံအတိုင်း ညမအိပ်ခင်အပြင်တစ်ခေါက် အပျင်းပြေ အညောင်းပြေလက်ဘက်ရည်ဆိုင် ထွက်တတ်တာက ယောက်ျား အတော်များများ၏အကျင့်။ 'ညီထွန်း' နှင့် 'ဒေါ်ဝင်းခင်' လှေကား ထစ်တွင် တိုးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ဆီလာတာလား မသိဘူး”

“မင်းမကြိုက်မှန်းသိလို့ မလာပါဘူးကွယ် 'မောင်သန့်' ဆီကိုလာတာပါ”

“သူစောစောကလေးတင် ရှေ့မှူးချိုးပြီးပြန်ထွက်သွားတာ ကိုတွေ့လိုက်သလိုပဲ”

“ကျစ် ဒုက္ခပါပဲ”

'ဒေါ်ဝင်းခင်' က စိတ်ညစ်သလိုခေါင်းကုတ်ပြီးအောက် ပြန်ဆင်းနေသဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... သူ့ကိုကျွန်တော့်သွားရှာပေးရမလား”

“ရဲဝင့်” တို့အဖေပြန်မလာခင် 'ရဲဝင့်' ကိုအိမ်ပြန်ရောက်

www.burmeseclassic.com

အောင်ခေါ်ပေးစမ်းပါလို့ နော်... တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

‘ညီထွန်း’ အအေးဆိုင်၊ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တို့တွင် အရင်ရှာသည်။ ဘယ်မှာမှမတွေ့သဖြင့် ‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ ထံပြန်လာအဆောင်မရောက်ခင်တွင်ရှိသော ‘စန္ဒာ’ တို့အိမ်၏ ဧည့်ခန်းတွင် ‘တင်မောင်သန့်’ ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ ‘ကိုညီထွန်း’”

“ဒေါ်ဝင်းခင်’ ခင်ဗျားကိုရှာနေတယ်”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“ရဲဝင့်’ ပြန်မလာသေးလို့တဲ့”

“ဟင် သူပြန်မလာတာနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုယ် အဆောင်ပြန်ရောက်တာကြာနေပြီပဲ... ဒေါ်လေးလည်း မြင်သားပဲ”

ထိုစကားကြောင့် မဆီမဆိုင်ဒေါ်ပွသွားမိသည်။

“ခါတိုင်းခင်ဗျားနဲ့ အတူတူပြန်လာနေကြမို့ အခုသူမိုး ချုပ်တဲ့အထိပြန်မလာသေးတော့ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတာသိချင်မှာပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားက သူများတကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင်... ကဲ တကယ်လို့ မပြောကောင်းမဆိုကောင်းကား တိုက်ခံရလို့ဖြစ်ဖြစ် သူများသတ်သွားလို့ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုရိုးမယ့် ပုံကြီးပါလား”

“ဒါကတော့ဗျာ... လူသေမှုဖြစ်တာကို အဝေးကြီးထားပါဦး... အခု သူပြန်ရောက်မလာသေးတာနဲ့ တောင် အမြဲတတွဲတွဲသွားနေ ပြန်နေတဲ့ခင်ဗျားကိုပဲ အရင်ဆုံးမေးရမှာပဲလေ”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အံ့ဩတယ်... အဲ့ဒီကောင်မလေးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ တည့်တာလည်း မဟုတ်ဘူး... မြင်တာနဲ့ ဘုဂလနဲ့ ဖြစ်နေကြတဲ့ဟာ... ကိုယ့်ကိုစွဲမဟုတ်တဲ့ဟာ ဝင်မပါချင်စမ်းပါနဲ့... မသိချင်ဟန်ဆောင်နေစမ်းပါ”

“ဒီလိုမပြောနဲ့ လေဗျာ... ကျုပ်တို့အားလုံးတစ်ခြံတည်းနေ တစ်အိုးတည်းစားနေကြတာမဟုတ်လား... တခြားမိန်းကလေးတွေထက်စာရင် ‘ရဲဝင့်’ ကတော့ကျုပ်တို့တွေနဲ့ ကင်းမှမကင်းတာ... သူနဲ့ ခေါ်တာမခေါ်တာ မဆိုင်ဘူးလေ... သူ့အမေက အကူအညီတောင်းလို့ လိုက်ရှာပေးရတာ”

‘ညီထွန်း’ အသံကမာပြီး တုန်နေသည်။ မျက်လုံးတွေလည်း အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေပြီး လက်သီးနှစ်ဖက်ကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လည်း ဆုပ်ထားကြောင်းတွေ့ရသည်။

သူမကျေနပ်တာပြောလျှင် ဆွဲထိုးတော့မည့်ပုံစံမျိုး။

‘တင်မောင်သန့်’ ဆိုသည့်ကောင်က ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်လျှင်တောင် အသားနာမည့်ဖိုက်တင်ခန်းဆိုလျှင် သရုပ်ဆောင်မည့်ကောင်မျိုးမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်...

“ကိုယ့်ကိစ္စကို သွားရှင်းလိုက်ပါ့မယ်... မောင်ရင်ဝင်မပါပါနဲ့..”

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ နှင့် ‘တင်မောင်သန့်’ တို့နှစ်ယောက် ‘ရဲဝင့်’ ကိုခေါ်၍ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ပြန်လာပြီး ဘာပြဿနာမှမတက်၊ မိုးလင်းတော့လည်း ခါတိုင်းလိုပင် ပုံမှန်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဝါသနာမပါသော်လည်း ‘ရဲဝင့်’ နှင့် ‘တင်မောင်သန့်’ တို့စုံတွဲခုတ်သေးလားဟု သိချင်စိတ်ဖြင့် လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှ ထိုင်စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ခါတိုင်းလိုပင် ဘတ်စ်ကားထဲအတူတွဲ၍ တိုးခွေပြီးပါသွားကြသည်။ အိမ်တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး မနေ့ညကအခြေအနေကို ‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ ထံတွင်မေးကြည့်မိသည်။

“ရဲဝင့်’ က ရူးပေါ့ပေါ့လေ... သူ့ကိုစာကြိုးစားဖို့ ဂုဏ်

ရှိအောင်နေဖို့ ဆုံးမလိုက်လို့ ဒေါပွပြီးနေခဲ့တာတဲ့... ‘ရဲဝင့်’ မောင်းထုတ်လို့ပြန်ခဲ့ရတာတဲ့... ပြန်ချောခေါ်တော့လည်း လိုက်လာတာလေ... ‘တင်မောင်သန့်’ က စိတ်ရှည်လို့ ဒီအဆောင်မှာကြာကြာနေပြီး သူ့ကိုဆယ်တန်းအောင်အောင် ကြိုးစားချင်အောင်ချောပြောဖို့ အကူအညီတောင်းထားရတယ်... သူ့ကိုဘယ်သူမှအထင်မကြီးဘူး... မခေါ်ဘူး အရောမဝင်ဘူးဆိုပြီး ဝန်ခါတစ်ခါအားငယ်နေတတ်တယ်လေ”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ စေတနာကတော့ကောင်းပါသည်။

သို့သော်ဆူးပေါ်ဖက်ကျလည်းဖက်ပေါက်မည်၊ ဖက်ပေါ်ဆူးကျလည်းဖက်ပဲပေါက်မည်ဆိုတာ ‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ မေ့နေလေရောသလား။

နောက်တစ်နေ့ ရုံးကပြန်ရောက်လာသောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ 'ညိုမြင့်' ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

“ဟာ သူငယ်ချင်းအကြောင်းမကြားဘာမကြားနဲ့ ပြန်စားကြီးရောက်လာပါလား... ရုံးကိစ္စနဲ့လား”

‘ညိုမြင့်’ က ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာဖြင့် ‘ညီထွန်း’ ပခုံးကို လှမ်းဖက်ရင်း...

“ရုံးကိစ္စတော့ရုံးကိစ္စပဲ... ဒါပေမဲ့ဒါကမင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးရမှာလေ”

“ဟာ တယ်ဟုတ်ပါလား... သတို့သားလောင်းကြီးပေါ့

ဒါနဲ့ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“မင်းသိပါတယ်လေ... ပွဲစားတန်းက ‘နွဲ့ရီ’ လေ”

“ဟာ ပွဲတာပဲ... သူတို့ကအရမ်းချမ်းသာတာပဲ မင်းက ကောင်းတာပေါ့... ရုပ်လည်းချောပညာလည်းတတ် ပိုက်ဆံလည်း ရှိဆိုတော့ အပျိုကြီးလုပ်မယ်ဆိုပြီး လာတောင်းသမျှကိုငြင်းလွှတ် နေတာ မင်းနဲ့ကျမှ...”

“ဟုတ်တယ် သူ့ကြီးဒေါ်အပျိုကြီးတွေက ကိုယ့်ကိုရိုးရိုး အေးအေးမသောက်မစားနဲ့မို့ ပေးစားချင်ကြတာ”

“မောင်ရင်တို့ချင်း ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ခုတော့လည်း ကြိုက်သွားကြပြီပေါ့ကွာ... ဒီရန်ကုန်မှာ ပွဲရုံဖွင့်ပြီး ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ထိုင်ခိုင်းမှာလေ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ... ကွန်ဂရက် ကျလေးရှင်းပါပဲကွာ”

ဝမ်းသာအားရလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့ ကိုကားတစ်စီးထိုးရပ်လာပြီး ‘ဇော်တင့်’ ကအထုပ်တွေအပိုးတွေ နှင့်ဆင်းလာသည်။ ခပ်ငယ်ငယ်ခပ်ချောချောကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ ကားထဲကဆင်းလာသဖြင့် အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေကြ သည်။

www.burmeseclassic.com

“အဲ့ဒါကိုယ့်အစ်ကိုလေ... ‘ဇော်တင့်’ ဆိုတာပေါ့ ကိုယ့် မင်္ဂလာပွဲအတွက်ရောက်လာတာ... ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင်မလေးက တော့ ဘယ်သူလည်းမသိဘူး”

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ ကလည်း သားကြီးကိုအားရဝမ်းသာပြော ကြိုသည်။

“ကျွန်တော် မိန်းမခိုးလာတာ”

အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့် သာရှိပြီးမည့် ဆံပင်တိုတိုကောင် မလေးကို ‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ က အံ့ဩစွာလှမ်းကြည့်ပါသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ရောက်လာသော သားငယ်၏သတို့ သမီးလောင်းကိုမမြင်ရသေးခင်၊ သားကြီးကမြီးကောင်ပေါက်မ ကိုချွေးမအဖြစ်မိတ်ဆက်ပေးနေသဖြင့် ရင်ထဲကမေးခွန်းများကို ခေတ္တဖယ်ထားပြီး ဝမ်းသာအားရပုံစံဖြင့် ကြိုဆိုရပါတော့သည်။

“ညည်းသားတွေကတော့ စံပဲ... အငယ်ကကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးတာကိုယူတယ်... အကြီးကကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ငယ်တာကိုယူတယ်... ပြီးတော့နှစ်မင်္ဂလာဆောင် ဆိုတော့ နောက်မင်္ဂလာတစ်ခုထပ်လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်... ညည်း တို့လင်မယားရဲ့အနှစ်သုံးဆယ်မြောက် မင်္ဂလာပွဲပါ ပေါင်းလုပ် လိုက်ပေါ့”

“တော်ပါပြီအမေရာ... ‘ဉာဏ်လင်းဆင့်’ ကိုပဲပဇွင်းတက် ပေးမှပဲဖြစ်တော့မယ်”

“ဒါလည်းကောင်းတာပဲ”

စုံတွဲနှစ်တွဲကအဆောင်ဘက်တွင် အိပ်မည်ဆို၍အဆင် ပြေသွားသည်။

“ရဲဝင့်’ လည်းမတွေ့ပါလား”

‘ဇော်တင့်’ က အိမ်ရှေ့နှင့်နောက် နှစ်ခေါက်လောက် လျှောက်ကြည့်ပြီးလာမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“နောက်နာရီဝက်လောက်ဆိုရင်တော့ ရောက်တော့မှာ ပါ... သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့အလုပ်မှာ သွားဝိုင်းကူပြီးလုပ်ပေးနေတယ် လေ... မင်းတို့ရောက်နေတာသိရင် ဘယ်လောက်များအံ့ဩဝမ်း သာသွားမလဲမသိဘူး”

“သူ့ပုံစံကောအရင်ကလို ဘိုသီဘတ်သီပဲလား”

“အံ့မယ် မင်းမြင်ရင်အံ့ဩသွားမယ်... ဝိုပြီးလှတပတ ဖြစ်သွားပြီ... မင်းသမီးစတိုင်လ်နဲ့ကြိုက်မယ့်လူတွေကလည်းပေါ လို့... ဒါပေမဲ့ ‘တင်မောင်သန့်’ နဲ့ချိတ်တိတ်တိတ်ဖြစ်နေသလိုပဲ သူ့အလုပ်သွားအပြန် ဘော်ဒီဂတ်လုပ်နေတယ်လေ”

ထိုစကားကြောင့် ‘ဇော်တင့်’ မျက်နှာကြီးညိုညိုညိုညို သွား

ပြီး...

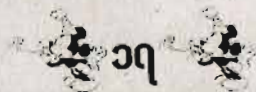
“ဟာ ဒီကောင်ကပွဲပဲ... ရည်းစားကိုသက်စေမကဘူး ရှိနေတာ... ပြီးတော့သူ့အိမ်ကလည်း ဒီတစ်ခါခွင့်ရရင်ပြန်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်... ဟိုမှာသူတို့ သဘောတူထားတဲ့မိန်းကလေးရှိ တယ်... လက်ထပ်ပေးမလို့ ဆိုလားပဲ”

“ဟင်...”

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားပြီး ချက်ခြင်းမတ်တပ်ထရပ်၍ လမ်းမဘက်သို့ ထွက်ဖို့ ပြင်နေသဖြင့် ‘ဇော်တင့်’ က မိခင်လက်ကိုပြန်ဆွဲထားပြီး...

“မေမေ စိတ်မပူပါနဲ့... စိတ်အေးအေးထားပါ ဒီကိစ္စကို မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် ကျွန်တော်ဝင်ဆွေးနွေးပေးပါ့မယ်... ဒီရက်ပိုင်း တော့ ဟန်မပျက်မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး နေလိုက်ကြရအောင်ပါ နော် အမေ”

“အေးပါ အေးပါ”

မင်္ဂလာပွဲပြီးသည်နှင့် အချောင်ကတုံးတုံးလိုက်ရသူက ‘ဉာဏ်လင်းဆင့်’ ပါပဲ။

နေ့စဉ်ဆွမ်းခံကြွလာသော ‘ဉာဏ်လင်းဆင့်’ ခေါ် ဦးပဇွင်း ‘ဆန္ဒ’ ကအိမ်သားတွေ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေသည်ဟုထင်မိပါသည်။

လမ်းထဲရှိအသိအိမ်များကလည်း ဆွမ်းခံကြွဖို့ ပင့်ဖိတ်ထားသဖြင့် ခုနစ်အိမ်ပြည့်အောင်တော့ကြသည်။

“ဦးပဇွင်းပဲအေးချမ်းတယ်... ဥပမိရုပ်ကလည်း အကောင်တော့ တစ်သက်လုံးပဲဝတ်လိုက်ပါတော့”

ထိုစကားကြောင့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ တစ်ပတ်တောင် အတော်ကြိုးစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးပဇွင်းလူထွက်တာနဲ့ အပူတောထဲပြန်ရောက်မှာစိုး လို့ပါ”

အိမ်မှာပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိချင်လှပါပြီ။ အမေ့မျက်နှာကလည်းမကောင်း။ အစ်မဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကလည်း အပူသည်လိုပါပဲလား။ ဘုရား ဘုရား မဟုတ်မှလွဲရော ‘ကိုသန့်’ များကိုယ်ဝန်ရှိပြီးမှမယူလို့လား။ ဖြစ်နိုင်လျှင်ယခုသာ သွားမေးလိုက်ချင်တော့သည်။ စိတ်ရောလူရော အိမ်ကိုရောက် သွားခဲ့ရသည်။

“ဦးဇင်း ဘာများကျန်ခဲ့လို့လဲ”

မိခင်ကလက်အုပ်လေးချိုကန်တော့၍ မေးခြင်းဖြစ်၏။

“ဒကာမကြီးမျက်နှာမကောင်းလို့ ဘာများဖြစ်သလဲ လို့”

“အို တပည့်တော်ပင်ပန်းလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်... နှစ်ရက် နေရင်တော့ ဦးဇင်းလည်းလူဝတ်လဲရတော့မှာ... ပျော်ရင်တော့ ကြိုက်သလောက်နေပါနော်”

နှစ်ရက်ဆိုသည့်အချိန်ကို အကြာကြီးဟုထင်နေမိပါ

သည်။

“ ‘ကိုညီ’ ”

“ဟင်...”

“ ‘ကိုသန့်’ နဲ့တွေ့ရင် ဒီစာပေးပေးပါနော် ”

မိမိအခန်းဝမှ ‘ရဲဝင့်’ ၏ အသံနှင့်အတူစာတစ်စောင်စား ပွဲပေါ်ရောက်လာပြီး ပြန်ပြေးဆင်းသွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ သည်။ ဒီအချိန်ဆိုလျှင်မင်္ဂလာဆောင်ထားသော ဇနီးမောင်နှံနှစ် ခုံတွဲလုံးထမင်းစားခန်းရောက်နေသဖြင့် ‘ရဲဝင့်’ အလစ်ချောင်းပြီး ရောက်လာခြင်းဖြစ်မည်။

မိမိမကြိုက်မှန်းသိလျှက် အကူအညီတောင်းနေပြန်ပါ

ပြီ။

“ဟင် နင်ဘာသွားလုပ်တာလဲ... နင် မရှက်ဘူးလား ကောင်မ”

‘ဇော်တင့်’ က အံ့ကြိတ်၍ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ လက် ဝါးဖြင့် ‘ရဲဝင့်’ ၏လည်ဂုတ်ကိုလှမ်းရိုက်လိုက်သဖြင့် လှေကား ထစ်မှဆင်းနေသော ‘ရဲဝင့်’ ယိုင်ပြီးချော်လဲသွားခဲ့သည်။

“အီး ဟီး...”

“ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ‘ကိုဇော်’ မင်းဘာလို့လုပ်

လိုက်တာလဲ”

မိခင်ဖြစ်သူက အသံတုန်တုန်ကြီးဖြင့် မကျေနပ်သလို လှမ်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အမေ့သမီး အရှက်မရှိဘူး ယောက်ျားတွေနေတဲ့အပေါ် ထပ်ကိုတက်သွားတယ်လေဗျာ... မဆုံးမသင့်ဘူးလား”

“ကောင်းကောင်းပြောလေ... ဘာလို့ ရိုက်ရတာလဲ ဟို မှာလက်ခိုက်မိသွားပြီ... ငါတော့သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာ ပါပဲ... ညည်းကလည်းဘာကိစ္စသွားရတာလဲ”

“ကိုသန့်၊ ဒီအဆောင်ကနေပြောင်းတော့မယ်လို့ ကြား တယ်... 'ကိုကိုဇော်' ဘာတွေသွားပြောလိုက်လည်းမသိဘူး အဲ့ဒါ သိချင်လို့”

“ဟာ ငါဆွဲထိုးလိုက်ရကွာ... နင့်အတွက်ပူလို့ ဒီကောင့် ကို ငါပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးပြီးပြီ... ယူမယ့်အထိစဉ်းစားရင် ဆက်တွဲ အပျော်လုပ်နေရင်တော့မရဘူးလို့... ဒါပဲပြောတာ နင့် ကိုမယူချင်လို့ ပြောင်းတာနေမှာပေါ့”

“ကိုကိုဇော်' လုပ်ပုံတွေက တစ်ဖက်သတ်မဆန်လွန်း ဘူးလား... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတူတွဲလျှောက်မိတာနဲ့ ယူရရောတဲ့လား... တချို့နှစ်တွေအကြာကြီးကြိုက်ပြီးတာတောင်

ကွဲသွားကြသေးတာ... ယူဖြစ်ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဆိုနင်ကသူမယူချင်လည်းနေ... ဒီလိုအတူတွဲပြီးသွား နေရတာလောက်နဲ့ ကျေနပ်နေတယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“သူသံယောဇဉ်ရှိလို့ စိတ်မချလို့ 'ရဲဝင့်' နောက်ကိုတ ကောက်ကောက်လိုက်နေပြီပဲ... ကြာလာရင် သူပိုသံယောဇဉ် တွယ်လာပြီး ယူချင်ယူမှာပေါ့”

'ဇော်တင့်' က စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းကိုဖွပ်စပ်ပြီး ဟား ကနဲအော်ရင်း...

“ဒီကောင်ထားခဲ့တဲ့ရည်းစားတွေ တက္ကသိုလ်မှာရော သူ တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာရော အလုပ်မှာရော ပွစိကိုတက်နေတာပဲ သူ အိမ်ကလည်းဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာရင် သူတို့သဘောတူတာနဲ့ စေ့စပ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားပြီးသားတဲ့”

“ဒီလိုအကျင့်စရိုက်မျိုးရှိမှန်းသိရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလွတ် လိုက်သေးလဲ သားကြီးရယ်”

“ဘာဆိုလည်းမေမေရာ... ကြိုက်စရာလူတွေပုံလို့ပါ ပွေတယ်ရှုပ်တယ် ယူရမယ့်လူရှိတယ်လို့ ပြောထားလျှက်နဲ့ ဘာ ကိစ္စဒီကောင့်ဆီသွားရတာလဲ”

“အို 'ရဲဝင့်' ကတော့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး ပြတ်

www.burmeseclassic.com

ပြတ်သားသားမေးချင်သေးတယ်... သူ 'ရဲဝင့်' ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ 'ရဲဝင့်' သိတယ်”

“ကဲ မေး မေး... ဟိုကယူမယ်ဆိုရင် နင်တို့ ရဲ့မင်္ဂလာ ဆောင်စရိတ်ကိုငါထုတ်ပေးလိုက်မယ်... ပြီးရင် ဒီခြံထဲမှာအိမ် သပ်သပ်တစ်လုံးတောင်ဆောက်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

‘ဇော်တင့်’ က ထိုကဲ့သို့ ပြောလေသောအခါ ပူပူနွေးနွေး မိန်းမဖြစ်သူ ‘မိုးငယ်’ က မကျေနပ်သလိုမျက်နှာလေးမဲ့ထားကြောင်း ‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ချွေးမနှစ်ယောက်လုံး၏ မျက်လုံးများက မိမိ၏ သားငယ် နှင့်သမီးငယ်ကို အထင်သေးသလို မရောချင်သလိုကြည့်တတ်ကြောင်း သိပါသည်။

ရောက်တာတောင်တစ်လမရှိသေးသော်လည်း ပိုင်ဆိုင်လိုသောစကားမျိုးတွေ ပြောတတ်ကြသည်။

ချွေးမကြီးက ဤပျဉ်ထောင်အိမ်များကို တိုက်ပြန်ဆောက်ပေးမည်ဟုပြောသောအခါ ချွေးမအငယ်ကလည်း သူတို့ကဟိုဘက်ခြမ်းကို တိုက်ဆောက်မည်ဟုလေသံပစ်သည်။

‘ဒေါ်ဝင်းခင်’ က ရယ်သလိုမောသလိုနှင့်...

“ငါ့ချွေးမတွေက သူဌေးသမီးတွေမှန်းသိပါတယ်ကွယ်

တိုက်ပြန်ဆောက်နေရင် ပင်ပန်းပါတယ်... ငါ့သားတွေကိုသာ ခေါ်သွားလိုက်ကြပါ”

ထိုသို့ ပြောသောအခါ နှစ်ယောက်လုံးမျက်နှာပျက်သွားကြ ။ မတိုင်ပင်ဘဲတစ်ပြိုင်တည်းပြောကြပုံကတော့...

“‘ကိုညိုမြင့်’ က အဲသလိုပြောထားလို့ ‘နွဲ့ရီ’ ကမိဘတွေကိုတိုင်ပင်စည်းရုံးထားခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့... ‘ကိုကိုဇော်’ က မာမိတို့လာတုန်းကခြံအကျယ်ကြီးပေမယ့် အိမ်ကစုတ်နေတယ်လို့ ပြောလို့ မာမိကငွေထုတ်ပေးမယ်ပြောသွားတာလေ”

အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ မိမိသမီးကို ‘မောင်သန့်’ တို့အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ ယူစေချင်တာအမှန်ပါ။

သူတို့ယူဖြစ်လျှင်မြေကွက်ကို လေးပုံပုံပြီး ပိုက်ဆံရှိသူက ငွေပြန်အမ်းသောစနစ်ဖြင့် သားသမီးလေးယောက်လုံးကိုမျှမျှတတဖြစ်စေချင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့တွေတိုက်တကယ်ဆောက်တော့မည်ဆိုလျှင်တော့ ကာလပေါက်ဈေးဖြင့် တန်ဘိုးဖြတ်ပြီး ငွေတောင်းရမှာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

‘ကိုမောင်’

ရဲဝင့် နောက်ကိုစပြီးလိုက်ခဲ့တာ ကိုမောင်နော်

ရဲဝင့် ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းချန်ထား

ပြီးတခြားလူတွေနဲ့ မတွဲဖို့ တခြားလူတွေမလိုက်အောင်ဘော်ဒီ
ဂတ်လုပ်ခဲ့တာ ထီးတော်မိုးခဲ့တာ ကိုမောင်ပါနော်...

နေ့တိုင်းမြင်နေရတာတောင် အားမရလို့ စ
ကားတွေပြောချင်လို့ ရဲဝင့် ရဲ့အပြစ်ကင်းစင်တဲ့မျက်နှာ ပကာ
သနကင်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ ပွင့်လင်းတဲ့ဆက်ဆံရေးတွေကို သဘော
ကျလွန်းလို့ ရဲဝင့် ရဲ့အသံဩဇာလေးကိုကြားချင်လို့ဆိုပြီး အ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လုပ်ထဲအထိ လိုက်ခဲ့တာလည်း ကိုမောင်ပါပဲနော်...

ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်နီးနားခြင်းအားလုံးက ရဲဝင့်နဲ့ ကိုမောင်
ကို ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီဆိုတာ အားလုံးသိနေကြပြီ...

ကိုမောင်ကသာ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ကိုကိုဇော်တို့
ဖေဖေတို့ကဝမ်းသာအားရ လက်ခံသဘောတူကြမှာပါ...

တကယ်လို့ အခုမယူချင်သေးဘူး ရဲဝင့် ဆယ်တန်း
အောင်မှ ဘွဲ့ရမှဆိုလည်း ရဲဝင့် ကြိုးစားပါ့မယ်... ကိုယ့်ချစ်သူ
မျက်နှာငယ်ရအောင် ရဲဝင့် မလုပ်ပါဘူး...

နက်ဖြန်မနက်ခါတိုင်းလိုပဲ ကားဂိတ်မှာစောင့်နေမယ်
လာဖြစ်အောင်လာခဲ့နော်...

မျှော်လင့်စောင့်စောင့်လျက်...

င်ရဲဝင့်

သူများစာကိုဖွင့်ဖတ်မိထားတဲ့အတွက် နောင်တတွေရ
နေမိသည်။ တကယ်ဆိုဤစာကိုသူမ၏ အုပ်ထိန်းသူများလက်
သို့ အပ်သင့်ပါသည်။ သို့သော်စေတနာကို ဝေဒနာဖြစ်မှာ
ကြောက်မိသည်။ ပြီးတော့ဤစာကြောင့် သူမ၏မိဘနှင့်အစ်ကို
များက ဝိုင်းရိုက်ကြဆူကြဦးမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအား
အဖြေတစ်ခုတိတိကျကျရစေချင်သဖြင့် ‘တင်မောင်’ လက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ထဲသို့ ထည့်ပေးမိသည်။ အဖြေကိုချက်ခြင်းသိလိုက်ရပါသည်။

စာအိတ်ပေါ်ကလက်ရေးကိုမြင်ယုံဖြင့် 'တင်မောင်သန့်'

မျက်နှာကစိတ်ပျက်သွားပြီး...

“ကိစ္စကပြီးနေပြီပဲ... သူ့အစ်ကိုတွေကို မယူနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ... မနက်ဖြန်တောင် ဒီကနေပြောင်းတော့မှာ”

“ဒီလိုပြီးစလွယ်မပြောနဲ့လေဗျာ... ဒါခင်ဗျားစခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ... ဇာတ်လမ်းစတုန်းကသူနဲ့စတာ သူ့အစ်ကိုနဲ့စတာမဟုတ်ဘူးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ပြီး မချစ်ခဲ့ကြောင်း အပျော်တဲ့တာဖြစ်ကြောင်း လက်ထုပ်ရမယ့်လူရှိကြောင်း ခင်ဗျားပါးစပ်ကဖွင့်ပြောရင်တော့ သူလက်ခံမှာပါ”

“တော်ကြာ ဇွတ်အတင်းခိုးပြေးခိုင်းနေဦးမယ်... ထောင်ခြောက်ဆင်ပြီး ဖမ်းမှခက်နေပါ့မယ်... သူ့ဆီကိုယ်မသွားရင်ပြီး တာပဲမဟုတ်လား”

ထိုစကားတွေများ 'ရဲဝင့်' တို့မိသားစုတွေကြားလျှင် မည်မျှခံရခက်မည်နည်းရှက်မည်နည်း။

အလွန်ချောမောသန့်စင်လှပသော ရွှေမင်းသားပါးစပ်မှ စကားများသည် ရိုင်းစိုင်းစော်ကားလှပါလား။ သနားကြင်နာမှု

မျိုးလုံးဝမတွေ့ရ။ ရယ်နေသောသူ့သွားရှည်ရှည်များသည် အစွယ်များနှင့်တူနေသလိုပါပဲလား။

'ဦးကျော်' တို့မိသားစုကို မိမိတရင်းတန်းခင်ခင်မင်မင် မနေခဲ့ပါ။ မိမိသာဆိုလျှင် ယခုလိုစော်ကားရိုင်းစိုင်းသောစကား မျိုးဖြင့် လမ်းခွဲသွားမည်မဟုတ်ပါ။

'ကိုဇော်' တို့ 'ဦးကျော်' တို့သာ ဤစကားကြားလျှင် 'ရဲဝင့်' ကိုရိုက်ကြဦးမှာသေချာသည်။ ထို့ကြောင့်ပြန်မပြောပြတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကာယကံရှင် 'တင်မောင်သန့်' က ဆယ်နာရီခန့်အထိပေါ်မလာပါ။

'ရဲဝင့်' က မနက်ရှစ်နာရီတည်းကစ၍ ကားဂိတ်တွင်ဟိုနားရပ်လိုက်၊ ဒီနားရပ်လိုက်၊ ဟိုဘက်လမ်းကူးလိုက် ဒီဘက်ကူးလိုက်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

'ရဲဝင့်' မျက်နှာကညိုမည်းနေရှာသည်။ လူတွေလည်း ဝိုင်းကြည့်လာသဖြင့် ရှက်ပြီးကားတက်စီးသွားပုံရသည်။

သူမသွားလေမှ 'ညီထွန်း' လည်း နောက်ကားဖြင့်ကိုယ်လမ်းကိုယ်ထွက်ခဲ့ရသည်။

“ဟင်...”

မိမိရုံးထဲကိုအဝင် 'ရဲဝင့်' က အထွက်။

စိတ်တိုသောမျက်နှာဖြင့်...

“သူ့ကိုညက စာမပေးလိုက်ဘူးလား”

“ပေးပါ့ဗျာ”

“ဒါဆိုသူဘာလို့ မလာလဲ... ပေးရင်လာရမှာပေါ့”

ဟောဗျာ မိမိကပဲညာနေသလိုလို။

“ကဲ လာ ဖုန်းသွားဆက်ကြရအောင်”

လမ်းဘေးဖုန်းမှ 'တင်မောင်သန့်' ဆီခေါ်ကြသည်။

“ဒီမှာခင်ဗျားကို ကျုပ်ညကစာပေးသလား မပေးသလား

ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲပြောပေတော့”

'ရဲဝင့်' လက်ထဲသို့ ဖုန်းခွက် ထည့်ပေးလိုက်မိသည်။

“ 'ကိုမောင်' လား ”

တစ်ဖက်ကဘာပြန်ပြောသည်မသိ။ သူမ၏မျက်နှာမှာ

နီသွားလိုက်ပြာသွားလိုက် ဖြစ်နေပါသည်။

“ 'ကိုမောင်' တကယ်ပြောနေတာလား... ခုတော့ 'ရဲဝင့်'

ရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်ရရင်လည်း နေနိုင်ပြီပေါ့လေ ”

“ x x x x ”

“ 'ကိုဇော်' တို့ ကြောင့်လား ”

“ x x x x ”

“ဒါဆို တကယ်မချစ်ဘူးလို့ 'ကိုမောင်' ပါးစပ်ကပြော
အဲ့သလိုပြောရင်တော့ 'ရဲဝင့်' ယုံလိုက်တော့မယ် ”

“ x x x x ”

တစ်ဖက်ကဖုန်းချသွားပုံရသည်။ သူမ ဖုန်းခွက်ကြီးကိုင်
ပြီးငိုနေသည်။ မျက်ရည်တွေလည်း စီးကျနေသည်။

“ကဲ ကဲ သူများတွေကြည့်ကုန်ပြီ... သွားစို့ သွားစို့ ”

သူမ၏ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ထီးကိုကောက်ယူပြီး ရှေ့မှထွက်
ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ... ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးမဖြစ်

နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေမှတော့ ဘာမှဆက်လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလေ
လင်မယားလည်း မဟုတ်တော့ တရားစွဲလို့လည်း ရတာမှမဟုတ်

တာ... လင်မယားတွေတောင်မပေါင်းချင်ရင် ကလေးတွေတစ်ပုံ
ကြီးနဲ့ ပစ်သွားကြသေးတာ ”

ထိုစကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေးတင်းသွားပါသည်။

ခါတိုင်းလိုဆိုလျှင် ခုလောက်ဆို ခါးထောက်ပြီး ရန်ထောင်ပြီးနေ
လောက်ပြီ။ မျက်စောင်းထိုးပြီးနေလောက်ပြီ။

“ကဲ ဘယ်သွားချင်လဲ လိုက်ပို့ပေးမယ် ”

“ရပါတယ် မပို့ပါနဲ့တော့”

“ဟေ့ သိပ်တော့မိုးမချုပ်ခင်ရောက်အောင်ပြန်နော်...
တော်ကြာ ငါပါအမှုပတ်နေဦးမယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူမက ခပ်မဲ့မဲ့လေးရယ်ပြရင်း...

“စိတ်ချပါ ချစ်လို့ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့တဲ့လူက
တောင်မယူချင်လို့ ရှောင်ပြေးသွားသေးတာ... ခင်ဗျားလို့မချစ်
တဲ့လူကဘာဆိုင်လို့ တာဝန်ယူရမှာလဲ... ခုလိုကူညီပေးတာကိုပဲ
ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်”

“ကိုယ့်စေတနာကိုမင်းနားလည်ရင် ပြီးတာပဲ... နောက်
ကိုကိုယ်ကစမချစ်နဲ့... သူများကချစ်လာတယ်ဆိုရင်လည်း သူ
တို့ကပဲ အိမ်မှာစပြီးလာတောင်းပါစေ... ကိုယ့်ဘက်ကဘာတစ်
ခုမှ အလွယ်တကူမပေးနဲ့... လူတွေကအကျင့်မကောင်းဘူး ခက်
ခက်ခဲခဲကိုမှတန်ဖိုးထားကြတယ်... လိုက်ရင်ပြေးချင်ကြတယ်
ကိုယ်တကယ်မချစ်နိုင်ရင် မယူနိုင်ရင် အပျော်မလုပ်ဖို့တော့
အရေးကြီးတာပေါ့”

“တော်ပါပြီ... ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ရှက်လွန်းလို့ပါ
ကဲ ‘ရဲဝင့်’ အလုပ်ကိုပဲတန်းသွားတော့မယ်”

“ညနေစောစောအိမ်ပြန်နော်”

“အင်းပါ”

တကယ်တမ်းညနေစောစော အိမ်ခြံရံရောက်သူက 'ညီထွန်း' ပါ။

အဆောင်မှူး 'ဦးကျော်' က နေ့လည်တစ်နာရီခန့်တွင် ရုံးသို့ရောက်လာပြီး မိခင်ဖြစ်သူထံပြန်ဖို့ ဖျောင်းဖျာသည်။

ယခင်တစ်ခါလက်ဘက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်လာဖူးသော 'ညီထွန်း' တို့မြို့မှ ဧည့်သည်လည်းပါသည်။

ယခုပင်ဖုန်းဝင်လာကြောင်း၊ 'ဒေါ်ခင်ခင်ထား' ဆေးရုံကြီးတွင်အသက်ငင်နေကြောင်း၊ သားဖြစ်သူရောက်မလာသဖြင့် အသက်ထွက်ဖို့ခက်နေကြောင်းတွေ ပြောပြသဖြင့် 'ဦးကျော်'

က မွေးမိခင်၏နောက်ဆုံးခရီးကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းသွားခွင့်ပေးရန် ချော့မော့ပြောနေပါသည်။

“အမြန်ဆုံးပြန်လိုက်ပါ ငါ့တူရာ... ဦးလေးတောင်းပန်နေတာပါ... မင်းအဖေအပေါ်မကောင်းခဲ့ပေမယ့် မင်းအပေါ်မကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလေ... ငါတို့ကိုပဲကြည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ပေမယ့် ငါ့အမေဆူရင်ခံရတာပဲ... သူကမွေးခဲ့တာလေ... သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ ငါတို့ကိုကလေးလိုပဲမြင်မှာပေါ့ မင်းအတွက်မိန်းမအယောက်တစ်ရာ ယူလို့ရနိုင်ပေမယ့် အမေတစ်ယောက်ကိုတော့ထပ်ရှာလို့ မရနိုင်ပါဘူးကွာ... မွေးလာခဲ့တဲ့ကျေးဇူး လူဖြစ်အောင်ဆောင်ရွက်လာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေက အများကြီးပါ... ဘုရားတော်... ခင်ရဲ့ကျေးဇူးကိုနို့တစ်လုံးဖိုးပဲ ကျေခဲ့တာနော်... မင်းမျက်နှာကိုမမြင်ဘဲနဲ့ အသက်ထွက်သွားပြီးရင် သူကဘယ်ဘဝရောက်မှန်းသိနိုင်တာမဟုတ်တော့ဘူး... ကျန်ခဲ့မှာကမင်း... ခံစားရမှာကမင်း... အဲ့ဒီအချိန်ကျမှ နောင်တရပြီး အမေ့ဂုဏ်သွားငိုနေတော့ရော ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူးလေ... မင်းမခံစားရအောင် မင်းအမေအသေဖြောင့်အောင် လေးယုံကြည်လေးစားအတင်ကြီးခဲ့သလို မင်းကလည်းလေးစကားဆိုအမြဲနားထောင်တဲ့အတွက် ပြောကြည့်တာပါ။”

www.burmeseclassic.com

'ညီထွန်း'၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များတဝေါဝေါ စီးကျလာပါတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သွားပါ့မယ်... တကယ်တော့ကျွန်တော့်ဟာ မထားသင့်နဲ့ မာနတွေထားပြီးတော့ တလွဲမာနကြီးနေတာပါ... ခုပဲကျွန်တော်သွားပါ့မယ်... ဦးလေးကိုကန်တော့သွားပါရစေ”

“အေး အေး ငါ့တူကြီးသွားလမ်းလာလမ်း ပြောင့်ဖြူးပါစေ... လိုရာခရီးအမြန်ရောက်ပြီး မိခင်ကြီးကိုပြုစုခွင့်ရပါစေလို့ ဦးလေးဆုတောင်းပေးပါတယ်ကွာ”

'ညီထွန်း'က သွားပြီဆိုတော့လည်း အဆောင်မှာအဝတ်သုံးလေးစုံ၊ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်နှင့် ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကိုသာယူ၍ အဘိုးအဘွားနှစ်စုံတွဲကို ဝင်ကန်တော့သည်။ 'ဒေါ်ခင်ခင်'က တော့ ဈေးသွားဝယ်နေ၍ နှုတ်မဆက်နိုင်တော့။

လောလောဆယ် 'ညီထွန်း'စိတ်ထဲမှာရှိတာက အမေရှိရာဆေးရုံသို့ အမြန်ရောက်ဖို့ ပြီးတော့အမေခန္ဓာကိုယ်တွင်တွယ်ကပ်လျက်ရှိနေဆဲဖြစ်သည့် အသက်ဝိညာဉ်ထွက်ခွာမသွားဖို့ ဆုတောင်းနေမိသည်။

“အမေ ကျွန်တော်လာပြီ... မသွားပါနဲ့ ဦးနော်”

လေယာဉ်လက်မှတ်ရသဖြင့် ချက်ခြင်းမန္တလေးရောက်သွားသည်။ အဆောင်မှလေယာဉ်ကွင်းသို့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်စီးရသည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင်တစ်နာရီမိနစ်နှစ်ဆယ်၊ တံတားဦးလေဆိပ်မှမန္တလေးမြို့ထဲသို့ တစ်နာရီ။ အမေကမန္တလေးဆေးရုံတွင်ရှိနေသဖြင့် သုံးနာရီကျော်ကျော်လေးနှင့် တွေ့ခွင့်ရသည်။

ရုတ်တရက်ကြီးတွေ့လိုက်ရလျှင် အမေအပျော်လွန်ပြီး အသက်ထွက်သွားမှာစိုးသဖြင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်များက သားကြီးလာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဆေးရုံသို့ ရောက်ခါနီးပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေးနေကြသည်။

“သား...”

အခန်းဝသို့ ဖြည်းညှင်းစွာဝင်လာသော 'ညီထွန်း'ကို 'ဒေါ်ခင်ခင်ထား'က တုန်ရီသောအသံကြီးဖြင့် ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အမေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

“ကျွန်တော်က တောင်းပန်ရမှာပါ အမေရယ်”

ငိုချင်စိတ်ကိုထိန်းပြီး ပြောနေရခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိလျှင် အမေ့စားမှုကပိုပြင်းထန်လာမည်။ အသက်ထွက်လွယ်နေချိန်တွင် ဘာအတိမ်းအစောင်းမှခံမည်မဟုတ်မိအတွက်

www.burmeseclassic.com

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

အသက်ကယ်ဆေးထိုးထားသော အမေသည် တစ်ပတ်မှတစ်လ တစ်လမှတစ်နှစ်အထိ ခံစေလိုသည့်ဆန္ဒသာရှိသည်။ ကျန်တာ ဘာမှမသိတော့။

တချို့နှစ်ချီပြီးခံသည်ဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကအားပေးစကား ပြောကြသဖြင့် မျှော်လင့်မိခြင်းဖြစ်သည်။

သားကိုမြင်ရသဖြင့် အမေအသံကမာလာသည်။ ပြုံးပြုံး ရှင်ရှင်ဖြစ်လာသည်။ ဆေးရုံကလည်းဆင်းခွင့်ပြုလိုက်သည်။

သို့သော်ဟိုဘက်ငါးဆယ် ဒီဘက်ငါးဆယ်ဆိုတာ မပြောဘဲလည်းသိနေပါသည်။

အဲယားကွန်းကားဖြင့် ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့ သည်။

မရောက်တာဆယ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သော ကိုယ့်မြို့သည် အများကြီးပြောင်းလဲနေခဲ့ပြီ။

သစ်လွင်ခမ်းနားနေခဲ့ပြီ။ ခေတ်မီတိုးတက်နေခဲ့ပြီ။

မိမိထွက်လာစဉ်က မိမိတို့တိုက်မိမိတို့ဆိုင်သည် ခေတ်

အမီဆုံး၊ ယခုတော့အိုမင်းဟောင်းနွမ်း၍နေခဲ့ပြီ။

အမေသည်ဆိုင်နှင့်သုံးထပ်အိမ်၊ ဟီးနီးတစ်စီး ကိုယ်ပိုင် ကားတစ်စီးကိုတော့ မိမိအတွက်ချန်ထားပေးရှာသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆွေဆွေအောင်

ထိုပစ္စည်းများကိုမည်သူမျှ ထိခွင့်မပေးဟုပြောသည်။ မိမိတို့သားအမိ ဆယ့်ငါးရက်တော့အတူနေလိုက်ရပါ သည်။ အမေကိုရေချိုးပေးခွင့်၊ အမေချေးအိုးသွန်ခွင့်၊ မျက်နှာ သစ်ခွင့်၊ ခေါင်းဖွီးခွင့်တွေရလိုက်သဖြင့် ကျေနပ်နေမိသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင်တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးရင်းဖြစ်သည့် အမေကိုနှစ်ပေါင်းများစွာပစ်ထားခဲ့ပြီး ယခုမှစွန့်လွှတ်ရမှာနှမြော နေသည်။ ကြောက်နေသည့်မိမိကို မည်သူမျှသနားမည်မဟုတ် ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လုံးဝမတွေ့လိုက်ရ၊ မပြုစိုက်လိုက်ရတာထက် စာလျှင် ဖြေသာပါသေးသည်။

ဒီအတွေးဝင်တော့ မိမိဒီကိုရောက်အောင် တွန်းအားပေး သူချော့မော့ဖျောင်းဖျသူ 'ဦးကျော်' ကိုလှမ်း၍ကျေးဇူးတင်မိသည်။ နောက်တစ်ယောက်က 'ကိုကံလှ'။

အမေလွတ်တိုင်း မိမိကိုသူတွေ့အောင်ရှာပြီး လာတတ် သည်။

သူ့ကြောင့်အမေနှင့်မိမိ ပြန်ဆုံတွေ့သည်။

'ဦးကျော်' နှင့် 'ကိုကံလှ' သည် မိမိဘဝထဲတွင်ကျေးဇူး တင်ရမည့်သူစာရင်းထဲတွင်ပါသည်။

မိခင်၏နာရေးကိစ္စပြီးတော့ 'ညီထွန်း' ပင်မကျပြီးအိပ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်

ယာထဲလဲတော့သည်။ တင်းထားသောစိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်၍ လည်းဖြစ်မည်။ ဆွေမျိုးနီးစပ်များ အိမ်နီးချင်းများကတစ်လှည့် စီစောင့်ရှောက်ကြသည်။ အဖေမိတ်ဆွေဆရာဝန်ကြီးကလည်း ယောကျ်ားသူနာပြုတစ်ယောက် ထားပေးသဖြင့်အဆင်ပြေပါသည်။

လူကတော့စည်းစိမ်အပြည့်နှင့် ငြိမ်သက်စွာခံစားနေရပါသည်။ သို့သော်စိတ်ကတော့ ဟိုရောက်သည်ရောက်ဖြစ်နေသည်။

သည်မှာရှိသမျှပစ္စည်းတွေအကုန်ရောင်းပြီး ဘဏ်မှာ ထည့်ပြီး ရန်ကုန်ကအလုပ်ကိုပြန်သွားလုပ်ရမည်လား။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဖခင်ကြီးဝယ်ထားခဲ့သော ဆောက်ထားခဲ့သောအိမ်တွေကို အမေပင်လျှင်ရောင်းမစားခဲ့။ သူများတွေညာစားမှန်းသိလျက် ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းပေးထားခဲ့သည်။ ဒါဆိုလျှင်မိမိအလုပ်ထွက်မှဖြစ်မည်။

ဆိုင်ပြန်ဖွင့်မလား၊ ကားဂိတ်ပြန်ထောင်မလား။

မိမိတစ်ယောက်တည်းနှင့် ဆိုင်ဖွင့်၍ဖြစ်သည်ထားဦး၊ ယုံကြည်ရသည့်သူ စိတ်ချရမည့်သူလိုသည်။

ဆွေဆွေအောင်

ဆွေမျိုးများနှင့်ခင်မင်သူများက အထီးမကျန်အောင်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြောကြသည်။ သတို့သမီးရှာပေးမည်ဟု ပြောကြသည်။

လောလောဆယ်နှစ်နှစ်အတွင်း မိမိမိန်းမယူဖို့ မစဉ်းစားသေးကြောင်း စီးပွားရေးကိုအရင်အခြေကျအောင်လုပ်ရဦးမည်ဟု တားထားရသည်။

တစ်နှစ်ဆိုသည့်အချိန်သည် ခဏလေးနှင့်ကုန်သွားခဲ့ပြီ။ အမေဆုံးတာတစ်နှစ်ပြည့်သည့်အတွက် ဖခင်အတွက်ရည်စူးပြီး သံဃာတော်အပါးတစ်ရာကို ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းသည်။ မိဘမဲ့က လေးကျောင်းနှင့် လူအိုရုံများကို ငွေငါးသိန်းစီရှိလှသည်။

ဖခင်၏သွေးပါ၍လားမသိ၊ မန္တလေးနှင့်ကိုယ်မြို့ကိုနေ့စဉ်ပြေးဆွဲသည့်ကားဂိတ် ပြန်ဖွင့်ချင်လာသည်။

နေ့စဉ် ဖခင်ကျောက်ချ၍ ထိုင်နေရစောင့်နေရသော စတိုးဆိုင်အလုပ်ကို သိပ်မကြိုက်။ ထို့ကြောင့်လက်ကျန်ဟီးနိုး တစ်စီးကိုအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ပြင်မည်။ နောက်ထပ်ကားသုံး

စီးခန့်ဖြစ်အောင် စလွန်းကားလေးကိုရောင်းလိုက်မည်။ စတိုးဆိုင်နေရာကိုရောင်းမည်။ ပိုက်ဆံရှိလျှင် ပြန်ဝယ်၍ရသည်။

'ညီထွန်း' ကားကြီးဝင်းတွင် ဂိတ်ပြန်ဖွင့်မည်ဟုသတင်းထွက်လာသောအခါ မိခင်ထံမှမတရားသိမ်းပိုက်ထားသော ကားဂိတ်ရှိလက်မှတ်အရောင်းဆိုင်ခန်း၊ ကုန်လက်ခံသည့်ဆိုင်ခန်းကို 'ကိုအေးမောင်' က ဈေးပေါပေါနှင့်ရောင်းချ၍လစ်ပြေးသွားခဲ့သည်။ 'ညီထွန်း' က ထိုအခန်းကိုစဘော်တင်ပြီး နှစ်ချုပ်နှင့်ပြန်ငှားဖို့ စကားကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။ ထိုအရောင်းအဝယ်အငှားကိစ္စများကိုလုပ်ကိုင်သည့်အချိန်က နှစ်လကျော်ကြာသည်။ လုပ်အနည်းငယ်ပါးသောအခါမှ ရန်ကုန်သို့ အလည်အပတ်ပတ်ခန့် သွားရန် စိတ်ကူးရသွားသည်။

'ကိုကလု' ကိုသွားရှာပြီး ဆန္ဒရှိလျှင် မိမိထံတွင်အလုပ်ဝင်လုပ်ရန်ကမ်းလှမ်းမည်။ နေ့စရာစားစရာအပြင် လခကောင်းကောင်း၊ ရာထူးကောင်းကောင်းပေးလျှင် သူ့လာမည်ထင်သည်။ လူပျိုကြီးဆိုတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အကျိုးရှိသည်။

ဘူတာမှအဆောင်သို့ တန်းရောက်လာခဲ့သည်။

'ညီထွန်း' အံ့ဩသွားခဲ့သည်။

အရင်ကလို ပျဉ်ထောင်အိမ်များမဟုတ်တော့။

www.burmeseclassic.com

ချစ်ချစ်ချစ်ချစ်

ခြံထဲတွင်သုံးထပ်တိုက်နှစ်လုံးက ဟီးနေသည်။

“ဦးကျော် ဦးကျော်”

ဟိုဘက်တိုက်ဒီဘက်တိုက် နှစ်တိုက်လုံးကြားအောင် အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်တိုက်လုံးများလူများထွက်လာ သည်။

မိမိမမြင်ဖူးသူများ တစ်ဖက်တိုက် တရုတ်၊ သည်ဘက် တိုက်ကကုလား၊ ဒါဆိုလျှင် ရောင်းလိုက်တာသေချာသည်။

လမ်းထိပ်လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တွင် သွားစုံစမ်းကြည့် သည်။

“ရန်တွေဖြစ်ပြီးရောင်းလိုက်ကြရတာလေ... လေးပုံခွဲပြီး ယူကြတာ”

“ဟင် ဒါဆိုရင်လူကြီးခြောက်ယောက်ကရော ဘယ်သူ တွေနဲ့ နေလဲ”

“ရဲဝင့်’ တို့အငယ်နှစ်ယောက်နဲ့ နေမယ်ပြောတာပဲ... စစ်ကိုင်းဘက်ပြောင်းမယ်ပြောတာပဲ”

ဪ နီးလျှက်နှင့်အဝေးမှာ လာရှာသလိုဖြစ်နေပြီပဲ။

နောက်ဆုံးဟိုတယ်မှာ သွားတည်းပုံရသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ‘ကိုကလှ’ ကိုသွားတွေ့သည်။ သူ

ဆွေဆွေအောင်

က မိမိနှင့်အတူလိုက်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်းပြောသည်။ မိမိ အတွက်အင်အားတစ်ခု အားကိုးယုံကြည်စရာတစ်ခု ရသွားခဲ့သ ဖြင့် အားရှိသွားခဲ့သည်။

“ဟာ ‘ဦးကျော်’ မဟုတ်လား... ဟိုဟာ ဒေါ်ဒေါ်မဟုတ်လား”

ဘုရားကြီးတွင် ပက်ပင်းတိုးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ အေး မင်းက ‘ညီထွန်း’... ဟိုက ‘ကံလှ’ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဘယ်လိုလုပ်...”

“လာ လာ ဦးလေး... ဟိုမှာထိုင်ပြီးပြောကြရအောင်”

“ကံကောင်းတယ်ကွာ... ငါလည်းဒီနေ့ ဘုရားကြီးကို အရမ်းလာချင်နေတာဒါကြောင့်ကိုး... စစ်ကိုင်းရောက်တာတစ်နှစ်ကျော်နေပြီ ခုမှဒီကိုတစ်ခေါက်ရောက်ဖြစ်တာ... ခုတောင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မန္တလေးတောင်သွားတော့မလို သီသီလေးလွဲတော့မလို ကွာ”

“မန္တလေးတောင်သွားချင်ရင် ကျွန်တော်လိုက်ပို့မှာပေါ့”

အားလုံးဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်တွေဝဲပြီး အသံတွေ တုန်နေကြသည်။

‘ရဲဝင့်’ နှင့် ‘လင်းဆင့်’ တို့အံ့ဩစေချင်၍ မိမိနှင့်တွေ့သည့်အကြောင်းကို လုံးဝဖွင့်မပြောရန် နှုတ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော ‘ကိုကံလှ’ နှင့် ‘ညီထွန်း’ တို့ကားပေါ်တွင် ပစ္စည်းတွေအပြည့်တင်၍ စစ်ကိုင်းဘက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘ရဲဝင့်’ က ယောက်ျားကေ၊ ဆံပင်တိုတိုပေါ်တွင် လျှာပါသည့်ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်ရင်း...

“အို... အမေ့စားပွဲပေါ်မှာလည်း ဝယ်ထားတဲ့ဟင်းလျှာတွေကစုံလှချည်လား... ကြက် ဝက် ငါး ဒန့် ဒလွန်သီးတောင်ပါ သေးတယ်... အလှူလုပ်မလိုလား”

“အေး ဧည့်သည်လာမယ်”

“ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ”

“ညည်းကိုလာတောင်းမလိုတဲ့”

ထိုစကားကြောင့် ‘ရဲဝင့်’ မျက်နှာမှာပထမစိတ်ကုသွား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြီးနောက်တော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေပါ တော့သည်။

“ဟဲ့ ဒါကဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေတာလဲ... မိန်းကလေးအပျို ရယ်တာ ဒီလိုပဲရယ်ရသလား။”

“ဘာလဲ အဟိလို့ ရယ်ရမှာလား... ကောင်းကောင်းမွန် မွန်ရှာကျွေးနေတဲ့ သမီးနဲ့ သားကိုတစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်ထောင် ချဖို့ကြီးပဲ ပြောနေတော့တာပါပဲလား။”

“ဪ ကိုယ့်အတွက်ကြီးပဲကြည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်... သမီးဆိုအခုအသက်အစိတ်ပြည့်တော့မယ်... ကြာ ရင်ဟိုင်းတော့မယ်... တဖြည်းဖြည်းဝလာတော့ ရုပ်ကရင့်ချင်လာ ပြီ... ဒီကြားထဲနေပူထဲထွက်ရတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်နေတော့ အသား တွေကညိုရာကမည်းတော့မယ်... သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီးကိုကွက် ထားတာကလည်း နံပြားနှစ်ချပ်ကပ်ထားသလားအောင်းမေ့ရ တယ်”

“ဟား ဟား ဒီလောက်လှတဲ့ အမေ့သမီးကိုဘယ်သူက လာတောင်းမှာတဲ့လဲ အမေရယ်... ကဲ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ဘုန်း ကြီးကျောင်းထမင်းဂျိုင့်ပို့ မလို့ မဟုတ်လား သမီးဆီကဘာယူဦး မလဲ... ဈေးဦးဖောက်အုံးလေ”

“အေး ငရုတ်သီးစိမ်းရယ် ခရမ်းချဉ်သီးရယ် စပျစ်သီး ရယ် ပန်းသီးရယ် မန်ကျည်းသီးရယ်”

‘ရဲဝင့်’ ၏ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီယာတွင် သေတ္တာပုံးအကြီး ကြီးတစ်လုံးရှိပါသည်။ ထိုသေတ္တာထဲတွင် ဆေးကြိမ်လုံးနှင့်တို့ သလိုလိုချင်တာအကုန်ရနိုင်သည်။ သေတ္တာ၏အပေါ်တွင် ပဒေ သာပင်သီးသလို ဂျွတ်ဂျွတ်အိတ်နှင့်ထုပ်ထားသော အစားအ သောက်မျိုးစုံကိုချိတ်ထားသည်မှာ အမျိုးအမည်များစွာ။

နံနက်ငါးနာရီခန့် အိမ်ကထွက်သွား ခြောက်နာရီကျော် မှထိုပစ္စည်းအစုံနှင့် အိမ်ကိုအရင်ဝင်သည်။ မိခင်လိုချင်သည့် ပစ္စည်းများကိုပေး၍ ရွာစဉ်တလျှောက် လျှောက်ရောင်းခြင်းဖြစ် သည်။

“ဒီနေ့အသားတွေငါးတွေ မှာတဲ့လူကရှိသေးတယ် မြန် မြန်လစ်မှ”

ဆိုင်ကယ်ကိုဝေါကနဲစက်နှိုး၍ ထွက်သွားသောသမီးကို ကျေနပ်စွာကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ညီမရေ ညီမ”

ခေါ်သံကြောင့်အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်လုံးလှလှ၊ ဆံပင်ဂုတ်ဝဲ၊ နားကွင်းကြီးတရမ်းရမ်းနှင့်ဆံပင်ညှပ်ပေးနေသောကောင်မလေးက ဖျတ်ကနဲလည်ပင်းလိမ်၍လှည့်ကြည့်ပါသည်။

နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပြီးမိတ်ကပ်လိမ်းထားသော ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကို ‘ညီထွန်း’ မြင်လိုက်ရသောအခါလန့်ပြီး ရင်တွေပင်တုန်သွားခဲ့သည်။

“ဟဲတော့ ဟိုအစ်ကိုမဟုတ်လား... ‘ကိုညီ’ မဟုတ်လား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝမ်းသာလိုက်တာတော်”

ဆိုင်ထဲမှနေ၍ လက်ကားယားခြေကားယားနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးခါရမ်းပြီး ထမီလေးမ၍ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဉာဏ်လင်းဆင့်’ က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပုံစံဖြင့် မိမိကိုလှမ်းဖက်လိုက်သဖြင့် ကြက်သီးပင်ထဲသွားမိပါသည်။ သူ့ရင်ပတ်ကလည်း ခိုးလို၊ ခုလှနှင့်။

ဒေါက်ဖိနပ်နှင့်လက်သည်းရှည်၊ ခြေသည်းရှည်နှင့်လက်သည်းခြေသည်းတွေကို ဆေးဆိုးထားသေးသည်။ လုံးဝမိန်းမပုံစံဖမ်းထားသည်။ သူ့လက်တွေကို အတင်းဆွဲဖယ်ပြီး...

“ ‘ရဲဝင့်’ ရော ”

“ဒီအချိန်ဈေးသွားရောင်းပြီထင်တယ်... ဒီနေ့မနက်စောစောကမှ အိမ်ကိုခန့်သည်လာမယ်လို့ အမေကပြောတယ်... ‘မ’ ရဲဝင့်’ ကိုလာတောင်းမှာတဲ့... အဲ့ဒါ ‘ကိုညီ’ တော့မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အဲ့ဒါကိုယ်ပဲ”

“ဟောဗျာ ‘မ’ရဲဝင့်’ ကို အခုပုံစံမြင်ပြီးလို့လား... အရင်တုန်းကလိုမလှတော့ဘူးနော်... အဲ့ဒီတုန်းကတောင်မကြိုတော့ ခုပုံစံကိုမြင်ရင် လန့်သွားမယ်ထင်တယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“အခုပုံစံကိုမြင်ပြီး လန့်သွားတာတော့ မင်းကိုပဲ”

“လင်းဆင့်’ ကိုမြင်ပြီးလန့်တယ်ဟုတ်လား... အံ့မယ်လေး ဘုရား ဘုရား... ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ‘လင်းဆင့်’ ကိုချော့လို့ အလှပြင်တာကောင်းလို့ ဆံပင်ညှပ်တာကောင်းလို့ဆိုပြီး ဝိုင်းချီးကျူးနေကြတာ... သူ့ကျမှပြောရက်လိုက်တာ”

‘ညီထွန်း’ ကိုခြေထောက်လေးဆောင့်၍ အမူပိုပိုပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရဲဝင့်’ ကိုယူဖို့ကိစ္စတောင် မင်းနဲ့ယောက်ဖတော်ရမှာကြောက်လို့ နောက်ဆုတ်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါဆိုလည်းယူမနေနဲ့ ပေါ့ သူနဲ့ယူရင်ယောက်ဖတော်ရမှာမဟုတ်ဘူး... ယောက်ဖတော်ရမှာ... ဒါပေမဲ့ခင်ဗျားနဲ့လည်း သဘောမတူပါဘူး မပေးစားပါဘူး”

“အံ့မယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားက အသည်းနှလုံးရှိတဲ့လူမဟုတ်ဘူး... ရက်စက်ကြမ်းတမ်းလွန်းတယ်”

“ဘာလဲ မင်းကပျော့ပျော့လေးနဲ့ အသည်းခွဲတတ်တဲ့ ရက်စက်တတ်တဲ့ ‘တင်မောင်သန့်’ လိုလူမျိုးကိုမှ ယုံတာလား”

‘လင်းဆင့်’ က ခါးထောက်ပြီး...

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့က ယောက်ျားဆိုရင်ယုံကိုမယုံတာ... ‘မရဲဝင့်’ ကလည်း အပျိုကြီးလုပ်မှာ... ခင်ဗျားလာမရှုပ်နဲ့ ပြန်ပေတော့ မစဉ်းစားနဲ့ ပြန်ပေတော့ မစဉ်းစားနဲ့”

‘လင်းဆင့်’ က ချာကနဲလှည့်သွားပြီး ဖင်ကိုခါရင်းလက်ကိုခါရင်း ပြန်ပေတော့ သီချင်းကိုဆိုသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေလမ်းမကြီးဘေးရှိရွာတွေက တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာနီးသလို တစ်ခါတလေဝေးသည်။ တစ်ခါတလေလည်း လမ်းကြားထဲသို့ ချို့ကျေဝင်ပြီး သွားရောင်းရသည့်ရွာတွေလည်း ရှိသည်။

“ဟောတော့ ဟိုကားကြီးက လမ်းလည်ခေါင်မှာကန့် လန့်ကြီးများပျက်နေရတယ်လို့ ဒုက္ခပါပဲ”

‘ရဲဝင့်’ ဆိုင်ကယ်ကိုလမ်းဘေးသို့ ချပြီး တွန်းရသည်။

“ကားမမောင်းတတ်ရင်လည်း လှည်းပဲမောင်းပါလား... တခြားကားတွေလာရင် ခင်ဗျားအဆဲခဲရမှာ”

စိတ်တိုပြီး ‘ရဲဝင့်’ လှမ်းအော်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ မင်းကတစ်ယောက်တည်းနဲ့ စွာလှချည်လား... ဒုက္ခရောက်သွားချင်လို့လား”

“အို မခြိမ်းခြောက်နဲ့ ကိုယ့်လူ... ဒီလမ်းကကိုယ်တို့ သွားနေကြ... အားလုံးသိတယ်ခင်တယ်... ကူညီကြတယ်... လူစိမ်းတွေလာရင်လည်း ကိုယ်တို့က ဂျူဒို ကရာတေး သိုင်းအားလုံး တတ်ပြီးသား... ခါးတွေတုတ်တွေလည်း အကုန်ပါတယ်... ချမလား... သူသေကိုယ်သေပေါ့”

ဆိုင်ကယ်ကိုဒေါက်ထောက်ပြီး ရုပ်အင်္ကျီကိုလက်ခေါက်နေပြီ။ ကွာတားဘောင်းဘီခပ်ကားကား၊ သူမကပေါင်ကိုကားလက်သီးကိုပြင်၍စောင့်နေပြီ။ ခပ်ဝေးဝေးတွင် ကားတစ်စီးလာနေတာမြင်ရသဖြင့် ‘ညီထွန်း’ ကားကို ဘေးပြန်ကပ်ပေးနေရသည်။

“ဟေး ‘ခင်ရဲ’... လမ်းဘေးဆင်းပြီးဘာလုပ်နေတာလဲ... ဆိုင်ကယ်ပျက်နေလို့လား”

လူစီးဟီးနိုးပေါ်တွင် လူတွေကအပြည့်၊ အားလုံး၏ မှုတ်လုံးများက ‘ခင်ရဲဝင့်’ ထံတွင်ရောက်နေကြသည်။

“ပြင်ပေးရမလား”

ကားဆရာရော၊ စပယ်ယာရော ဆင်းလာကြသည်။

“မပျက်ပါဘူး ဟိုကားပေါ်ကလူလေ... ကားကိုလမ်းပေါ်ကန်လန်ဖြတ်ရပ်ပြီး ‘ခင်ရဲ’ ကို ခြိမ်းခြောက်နေလို့။”

“ဘာ ဒီကားဘယ်ကကားလဲ... တစ်ခါမှလည်းဒီလမ်းမှာဖြတ်တာမမြင်ဖူးပါဘူး... ဟေ့လူ သတ္တိရှိရင်ဆင်းခဲ့လေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး စော်ကားဖို့စဉ်းစားတာလား။”

လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ရောက်လာသူဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ယာနောက်သို့ ကားပေါ်မှခရီးသည်ယောက်ျားများက ဆင်းလိုက်လာပြီဖြစ်သည်။ အခြေအနေမကောင်းသဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော ‘ကိုကံလှ’ ကိုနှိုးပြီး တောင်းပန်ခိုင်းရသည်။

“ခင်ဗျား အောက်မဆင်းနဲ့... ပြုတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီးတော့ သာအော်... ကျွန်တော် အော်ခိုင်းသလိုသာအော်”

“အေးပါ အေးပါ”

လူစုကအတော်များလာခဲ့ပြီ။ ကားကိုထုနေကြပြီ တံခါးကိုအတင်းဖွင့်ခိုင်းနေကြပြီ။

“ကျွန်တော့်နာမည် ‘ညီထွန်း’ ပါ ခင်ဗျာ”

“ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဈေးရောင်းထွက်လာတဲ့ ‘ခင်ရဲဝင့်’ ရဲ့သတို့သားလောင်းပါ”

ထိုအော်သံကြောင့် ‘ခင်ရဲဝင့်’ အံ့ဩသွားသည်။

ပရိသတ်များက ‘ခင်ရဲဝင့်’ ကိုဝိုင်းကြည့်ကြပြီ။

“ဟုတ်လို့လား... ဒီလူထပ်စော်ကားပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်... ဖွင့်မပေးရင် တံခါးကိုဖျက်ဟေ့... ငါတို့ကားထဲမှာ ထင်းခုတ်တဲ့ ခါးရော ပုဆိန်ရောပါတယ်သွားယူ”

‘ခင်ရဲဝင့်’ က ပြေးထွက်လာပြီး ဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ယာကိုလက်ကာပြသည်။ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘ခင်ရဲဝင့်’ ကိုယ်တိုင် တံခါးကိုထု၍ဖွင့်ခိုင်းသည်။

“‘ကိုညီထွန်း’ ဆိုတဲ့လူရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ချင်တယ်... ‘ရဲဝင့်’ ရဲ့မိတ်ဆွေထဲမှာ ‘ညီထွန်း’ ဆိုတဲ့နာမည်ရှိတယ်... တကယ်လို့ အဲ့ဒီလူမဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ရှင်တို့ကားအမြန်သာမောင်းထွက်သွားပေတော့... ကျွန်မကြောင့်သူများ ဒုက္ခရောက်တာမမြင်ချင်ဘူး”

‘ညီထွန်း’ က ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး အောက်ကိုဆင်းလိုက်ပါသည်။

“ဟင် ‘ကိုညီ’ က ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောတာလဲ”

“လူရှင်းကားရှင်းတုန်းဆိုပြီး မင်းကိုကြည့်ရင် မိတာပါ”

www.burmeseclassic.com

မရွှေ့လင့်ဘဲကားရော ခရီးသည်တွေရောရောက်လာလို့ ရှုပ်ကုန်တာ... အားလုံးကျွန်တော့်ကြောင့် ခရီးဖင့်သွားရတာကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဒရိုင်ဘာက...

“ဒီလူက သူးကိုယ်သူ သတို့သားပြောနေတာကရော ဟုတ်လို့လား”

အားလုံးက ‘ညီထွန်း’ ကိုထိုးချင်အုပ်ချင်နေပုံရသဖြင့်...

“အင်း မနက်ကတော့ ‘ရဲဝင့်’ အမေက ကျွန်မနဲ့ပေးစားမယ့်သတို့သားလောင်းရောက်လာမယ်လို့တော့ အပြောသား... ထမင်းတွေဟင်းတွေ ပိုချက်နေတာလည်းတွေ့ခဲ့ပါတယ်... ကဲခရီးသည်တွေကို အားနာစရာဖြစ်နေပြီ... ခုလို ကူညီကြတဲ့အတွက် အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်... တောင်းလဲတောင်းပန်ပါတယ်”

အားလုံးက ‘ညီထွန်း’ ကို မကျေနပ်သလို၊ မယုံကြည်သလိုမျက်နှာများဖြင့်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်တက်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကားမောင်းထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ... လူရှင်းပြီမှတ်ပြီးလုပ်မိပါတယ် ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ မိနေသေးတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ရဲဝင့်’ က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ရင်း...

“နေပါဦး ခင်ဗျားကိုဘယ်သူကလက်ထပ်မယ်ပြောလို့ သတို့သားလောင်းအဖြစ် ကြေငြာနေတာလဲ”

“ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဆီမှာ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့ပြီလေ သူတို့ခွင့်ပြုသဘောတူလို့ မင်းဆီကိုလိုက်လာတာ”

“ကာယကံရှင်ဆီက ခွင့်ပြုချက်မလိုဘူးထင်လို့လား”

“ငြင်းချင်လို့လား”

“အတူနေရမှာက ရှင်နဲ့ကျွန်မလေ... ဘယ်သူမှယူမယ့်လူမရှိတဲ့ကောင်မလေးဆိုပြီး အထင်သေးလို့ ခုလိုအပိုင်တွက်လိုက်တာလား”

လက်ပိုက်၍ မိုက်ဂိုက်နှင့်ပုလိပ်စစ်စစ်နေသော သူမ၏ ပုံစံက အရင်တုန်းကအတိုင်းပါပဲ။

သူမကိုသေချာစိုက်ကြည့်နေ ဟာလည်း...

“ခင်ဗျားတွက်ထားတာက ‘ရဲဝင့်’ ပုံစံဟာ အရင်တုန်းကလိုဖြူနုချောနေမယ်လို့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

အမြင်ကတ်လာသဖြင့်...

“အရင်တုန်းကလည်းမချောပါဘူး... အခုဆိုပိုချောပိုရှုပ်ဆိုးနေသေးတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထိုစကားကြောင့် 'ရဲဝင့်' မျက်နှာ ညိုပုပ်သွားခဲ့သည်။

“မချောတဲ့လူရုပ်ဆိုးတဲ့လူကို ရှင်ကဘာကြောင့်လုပ်ထပ်ချင်နေတာလဲ”

“ဟာ လှတာမက်ရင်ညစ်စာခက်မှာစိုးလို့ ပြီးတော့လှတာချောတာယူချင်ရင် မော်ဒယ်လ်တွေ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေကိုသွားတောင်းမှာပေါ့... ငါကငါ့ကိုပြုစုမယ့်လူ အဖော်လိုချင်နေတာ ပြီးတော့ တခြားဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားလေကောင်းလေပဲ”

'ရဲဝင့်' က အံ့ကိုကြိတ်ရင်း...

“ခင်ဗျား ဇော်ကားတာတွေများနေပြီနော်... ဒီမှာ 'ရဲဝင့်' ကို ခုနက ကားဒရိုင်ဘာတွေ့လား အဲ့ဒါအဲ့ဒီကားရဲ့အဲ့နာပဲ ခင်ဗျားတို့လို့ပဲ ကားလိုင်းထောင်ထားတာ... သူကအမေတို့ဆီမှာ တောင်းဖို့ခဏခဏပြောနေတာ... 'ရဲဝင့်' မကြိုက်လို့စေ့စပ်ထားတဲ့လူရှိတယ်လို့ပြောထားတယ်... ခင်ဗျား သိပ်မနှိမ်ချင်စမ်းပါနဲ့။”

“မင်းကလည်း မြောက်တော့လည်းမြင့်လို့ဆိုပြီးခုန်ချချင်နေတာကိုး... မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကတော့ တကယ့်ဇောက်ထိုးနဲ့မိုးမျှော်ကြီးပဲ... ဟိုတစ်ယောက်ကျတော့လည်း ယော

ကျားဖြစ်ပြီး နုနေလှနေချဲ့နေလိုက်တာ စိတ်ပျက်စရာ... မင်းကျတော့လည်းမိန်းမဖြစ်ပြီး ကြမ်းသလားရိုင်းသလားမပြောနဲ့။”

“အေးလေ အကြောင်းသိပြီးသားပဲ... တခြားမိန်းမသာ သွားတောင်းပါ... ခင်ဗျားကိုယူရင် တစ်သက်လုံးအနှိမ်ခံနေရမှာ”

“ဘာကိုနှိမ်ရမှာလဲ”

“ဪ 'ကိုတင်မောင်သန့်' နဲ့ ကိစ္စကိုသိထားတာဆိုတော့”

“သိထားတော့ဘာဖြစ်လဲ... မင်းတို့ရည်းစားတောင်ဖြစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ... ယူထားတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“အင်းလေ သူပစ်ထားခဲ့မှန်းသိလျှက်နဲ့ ရှင်ချစ်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူးလေ။”

“ငါကအချစ်ကိစ္စကိုအလေးထားပြီး မင်းကိုရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တာမှမဟုတ်ဘဲ... မင်းငါ့ကိုမချစ်ရင်လည်းရတယ်... ငါကချစ်တယ်မချစ်ဘူးဆိုတာပဲ... မင်းအတွက်တွေးပူစရာမလိုဘူး... အရေးကြီးတာက မင်းကိုငါကသားမှတ်မှတ်မယားမှတ်မှတ်တစ်သက်လုံးပေါင်းဖို့ပဲ မင်းအတွက်အရေးကြီးတာမဟုတ်ဘူးလားအေး မင်းကလည်းငါ့အပြင် တခြားလူကိုတစ်သက်လုံးစိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ သစ္စာရှိတဲ့ဇနီးမယားတစ်ယောက်အဖြစ်ရပ်တည်

www.burmeseclassic.com

ပေးရင်ငါကျေနပ်ပြီ... ငါရှာဖွေလိုရတဲ့စီးပွားဥစ္စာကို မင်းရယ် ငါ့သားသမီးတွေရယ်ကလွဲရင် မင်းမိဘမောင်ဘွားကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှငါမသိဘဲ မပေးကမ်းရင်တော်ပြီ”

သူ့မိခင်ကိုရည်ရွယ်ပြီး သူ့ဖခင်အတွက်ခံစားပြီးပြောနေမှန်းသိလိုက်သဖြင့် ‘ရဲဝင့်’ ထော်လော်ကန်လန်မလုပ်တော့ပါ။ သို့သော်မိန်းမဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုချစ်စေချင်တာလည်းပါတာပေါ့လေ။ ကြားချင်တာပေါ့လေ။

“ရှင်ကျွန်မကိုမချစ်ဘဲယူတာ အရေးမကြီးဘူး... အတူတူနေကြတဲ့အခါ ရှင်မပျော်ရင်ကော”

“ချစ်ချစ်မချစ်ချစ် အရေးကြီးတာက သစ္စာရှိဖို့လိုပြောပြီးပြီလေ... အရမ်းချစ်ပြုပြီး လွယ်လွယ်နဲ့ပစ်သွားတဲ့မိန်းမမျိုးတွေ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမမျိုးတွေနဲ့ငါကကြုံခဲ့ရတဲ့ကောင်လေ... ကဲ ငါမေးမယ်... မင်းငှါကိုတစ်သက်လုံးသစ္စာရှိတဲ့ မဟေသီ အဖြစ်ငါ့ဘေးမှာ အမြဲနေပေးနိုင်ပါ့မလား”

‘ရဲဝင့်’ က ရှုတည်တည်လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မကလည်းပြန်မေးချင်တယ်... ကျွန်မရဲ့အဖြေကို အရင်မမေးဘဲ ကျွန်မမိဘဆီကအဖြေကိုအရင်မေးပြီး ငါ့ခြေငါ့လက်လာလုပ်တာကကော ဘာသဘောလဲ”

“အေးပေါ့လေ... မင်းသဘောမတူဘူးဆိုပြီး ငြင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ငါဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ... ငါ့သဘောကတော့ တည်တည်တံ့တံ့ယူမယ့်သဘောမို့ လူကြီးတွေဆီမှာအရင်ဝင်ပြီး တောင်းရမ်းနားဖောက်တဲ့သဘောပဲ... သူတို့သဘောမတူရင် ငါလှည့်ပြန်ယုံပဲ... အထူးသဖြင့်ဦးလေးကိုငါလေးစားယုံကြည်တယ်... မင်းအဖေငါ့အပေါ်စတွေ့တည်းက နားလည်တယ်ကူညီတယ်... ဆုံးမဖျောင်းဖျတယ်... အဖော်မဲ့နေတဲ့ငါ့အတွက် မင်းအဖေဟာ ငါစိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့လူယုံဖြစ်နိုင်တယ်... ငါ့အဖေနေရာမှာ အစားထိုးချင်လို့ပဲ”

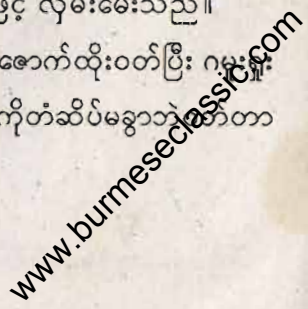
ထိုစကားကြောင့် ‘ရဲဝင့်’ မျက်နှာကကျေနပ်သွားပြီး ငြိမ်သွားသည်။

“အေးဗျ တစ်ခုတော့တောင်းပန်ချင်တယ်... ကတိပေးရမယ်”

“ဟင် ဘာကိုလဲ”

‘ရဲဝင့်’ က မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

“ဟိုလေ ငါနဲ့ယူပြီးရင် ထမိဇောက်ထိုးဝတ်ပြီး ဂမ္ဘာတိုးလမ်းမပေါ်ထွက်ပြေးတာတို့ ထမိကိုတံဆိပ်မခွာဘဲ ချစ်တာမျိုးတွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့တော့လို့”

“ဟင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းလည်းမသိဘူး”

‘ရဲဝင့်’ မျက်နှာလေးကနီရဲသွားပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်
‘ညီထွန်း’ ကို တအုန်းအုန်းထုတော့သည်။

ခပ်ကြမ်းကြမ်းထုနေသဖြင့်...

“ဖြည်းဖြည်းထုလေ... တော်ကြာမိန်းမမရခင် အဆုတ်
ကွာပြီးသေနေပါဦးမယ်... ယူမယ့်လူမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ငိုနေရ
ဦးမယ်”

“ကဲ ကဲ သေ သေ”

“ကဲ ဒီလောကတောင်ထုတဲ့လက်တော့လား”

သူမ၏လက်နှစ်ဘက်ကိုစုကိုင်းပြီး သူမ၏ကိုယ်လုံးလေး
ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်သဖြင့် ကားပေါ်မှ ‘ကိုကံလှ’ တစ်
ယောက် မျက်လုံးလေးစုံမှိတ်ပြီး အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ပါ
တော့သည်။

စာဖတ်သူများ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

စာရေးသူ

ဆွေဆွေအောင်

၁၉.၉.၀၅

ဩဇာ ၅-၃၀ နာရီ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဆွေဆွေအောင်

ချစ်ချစ် မချစ်ချစ်